

សំឡេងវិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់ជំនឿកម្ពុជា

កាលបរិច្ឆេទចេញផ្សាយ ថ្ងៃទី ០១ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ២០២១ លេខ ២០២១១២

កែសម្រួលដោយ លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងជុន / បណ្ឌិត ហាង រ៉ុកគឹម

មិត្តរួមការងារ- កញ្ញា ជា សុខេន , កញ្ញា ឃ្យឺន ចារ៉ានី, កញ្ញា ខន ស្រីលាក់, លោក អ៊ុន កក្កដា, អ្នកនាង ទុយ គឹមអេង ក្រុមកែសម្រួល – លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងជុន, លោកបណ្ឌិត រុន ស៊ីវ, បណ្ឌិត ប៉ុល ហាន បណ្ឌិត ហ្រ្វេ ស អូ បណ្ឌិត ហាង រ៉ុកគឹម

ព័ន្ធកិច្ចដំណឹងល្អ CEMF ស្រុកអូរឃ្លាង ខេត្តរតនៈគិរី (គ្រូគង្វាល ចាប ហុន)

នៅក្នុងការផ្តល់ជូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ១ ក្រុមជំនុំពេនីអែល និង ៣ ក្រុមជំនុំដែលសហការគ្នាផ្ដោតលើការផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់ភូមិចំនួន ២៧ ជាមួយនឹងដំណឹងល្អ។ យើងខ្ញុំសូមកោតសរសើរចំពោះចាស់ទុំ ម្ចាស់ ស៊ុនកាំង ដែលបានបរិច្ចាគអារចំនួន ៦០០ ដល់កុមារ។ CEMF បានផ្តល់ព្រះវិហារចំនួន ១៣កន្លែង ។/ ព្រឹត្តិបត្រនេះមានគោលបំណងចែករំលែកនូវគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់គ្រិស្តបរិស័ទកម្ពុជា។ / ធ្វើឲ្យពួកគេស្តាប់បង្គាប់ឲ្យទៅផ្សាយដំណឹងល្អ ដើម្បីកាន់កាប់ភូមិចំនួន ១៤០០០ នឹង ២៦ / ខេត្តក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។

CEMF

[លិខិតរបស់អ្នកនិពន្ធ]

ជំរាបសួរនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

ខ្ញុំរីករាយក្នុងការចែកចាយការបង្រៀននៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ដែលសរសេរដោយលោកបណ្ឌិត Louise Berkohf នៅក្នុងទំព័រអ្នកកែសម្រួល។ ជាពិសេសនៅក្នុងរដូវកាលបុណ្យណូអែល នៅពេលយើងពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង យើងអាចរីករាយនឹងព្រះគុណនៃការប្រសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។

ខ្ញុំជឿថានៅពេលដែលអ្នកមើលអោយបានប្រាកដអំពីភាពទំនាក់ទំនងនៃអត្ថបទព្រះគម្ពីរដើម្បីយល់ការពិត នោះអ្នកនឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណជាច្រើន។ សូមឲ្យព្រះគុណ និងការសេចក្តីកម្រាន្តចិត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកទាំងអស់គ្នា។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

ពីលោកបណ្ឌិត វ៉ាយយ៉ុង ចុន (អ្នកនិពន្ធ)

ការប្រែចិត្ត (ការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿ)

ចំណុចសំខាន់

១. ការទំនាក់ទំនងមានន័យថាការផ្លាស់ប្តូរនៃការកើតជាថ្មីឡើងវិញជាមួយនឹងការបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតនៃស្មារតី។
២. ការប្រែចិត្តជឿមានធាតុផ្សំអវិជ្ជមាន និងជំនឿវិជ្ជមាន។
 - ១) ការប្រែចិត្ត គឺជាការផ្លាស់ប្តូរនៃបញ្ញា អារម្មណ៍ និងឆន្ទៈ ដោយពិនិត្យមើលជីវិតអតីតកាល ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ។
 - ២) សេចក្តីជំនឿទាំង ៤ ប្រភេទ
 - (១) ជំនឿប្រវត្តិសាស្ត្រ - ការទទួលយកការពិតក្នុងព្រះគម្ពីរដោយបញ្ញា ដោយមិនមានការឆ្លើយតបខាងសីលធម៌ពិត
 - (២) ជំនឿបណ្តោះអាសន្ន - វាមិនត្រូវបានចាក់ឫសចូលទៅក្នុងចិត្តដែលបានបង្កើតឡើងវិញទេលើកលែងតែគ្រាន់តែអភិវឌ្ឍមនសិការនិងជំរុញការស្រលាញ់ប៉ុណ្ណោះ។

(៣) ជំនឿអព្វតហេតុ - ប្រភេទនៃការធានានៅក្នុងមនុស្សដោយឥទ្ធិពលនៃអព្វតហេតុ។

(៤) សេចក្តីជំនឿនៃការសង្គ្រោះ - វាត្រូវបានតាំងនៅក្នុងចិត្តហើយត្រូវបានចាក់ឫសនៅក្នុងចិត្តដែលបានបង្កើតឡើងវិញ។

១. ការផ្លាស់ប្តូរទៅ

បទគម្ពីរមិនចែងថាការប្រែចិត្តជឿតែងតែមានន័យដូចគ្នានោះទេ។ ការប្រែចិត្តជឿនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងត្រូវបានកំណត់ថាជាសកម្មភាពរបស់ព្រះដែលព្រះបង្កើតយើងជាថ្មី ហើយនាំយើងទៅរកសេចក្តីជំនឿ និងការប្រែចិត្តនៅក្នុងមនសិការ និងជីវិតរបស់យើង។ ពិនិយមន័យនេះ ការពិតដែលថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃការប្រែចិត្តជឿ។ បទគម្ពីរបានកត់សម្គាល់រួចហើយ។ (កិច្ចការ ១១:១៨, ២ធីម៉ូថេ២:២៥ ជីវិតថ្មីដោយការកើតជាថ្មីមិនមែនចេញមកពីមនៈសិការស្មារតីនៃជីវិតទេ តែគឺចេញមកពីកិច្ចការដ៏ពិសេសរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ។

(យ៉ូហាន ៦:៤៤ ភីលីព ២:១៣) ដូចគ្នានឹងការកើតជាថ្មីដោយតែកិច្ចការរបស់ព្រះក្នុងអាកប្បកិរិយាអសកម្មរបស់មនុស្ស ការប្រែចិត្តជឿមនុស្សត្រូវឆ្លើយតបនៅទីនោះ។ (អេសាយ៥៥:៧,យេរេមា១៨:១១, កិច្ចការ ២:៣៨; ១៧:៣០)។

ប៉ុន្តែ បុរសនោះអាចធ្វើការបានដោយអំណាចដែលព្រះបានផ្តល់ឲ្យប៉ុណ្ណោះ។ ដូចជាការផ្លាស់ប្តូរសារជាថ្មី គឺជាការផ្លាស់ប្តូរមួយរំពេច ប៉ុន្តែមិនមែនជាដំណើរការមួយប្រភេទដែលជាការរាប់ជាបរិសុទ្ធនោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាការផ្លាស់ប្តូរដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងមនសិកាជីវិត ជាងអមនសិការ ដូចជាការកើតឡើងវិញ។ ក្នុងករណីនៃជីវិតរបស់មនុស្សពេញវ័យទាំងអស់ ពួកគេត្រូវការការប្រែចិត្តជឿ (អែសា ៣៣:១១, ម៉ាថាយ ១៨:៣) ចំណុចផ្លាស់ប្តូរមួយចំនួនគួរតែកើតឡើងជាដាច់ខាត។ បទគម្ពីរចែងថាការប្រែចិត្តជឿរបស់ណាម៉ាន់ (២ រពារក្សត្រ ៥:១៥) ម៉ាណាសេ (២ រពារក្សត្រ ៣៣:១២,១៣) សាការី (លូកា ១៩:៨,៩), កុស សុនុច (នៅ ៨:៣០) កូនេលាស (កិច្ចការ ១០:៤៤) ប៉ុល (កិច្ចការ ១១:៥) លីខា (កិច្ចការ ១៦:១៤) ជាអត្ថន័យដូចគ្នានៃការប្រែចិត្តជឿ។

លើកលែងតែមួយនេះ ព្រះគម្ពីរចែងថា ការប្រែចិត្តជឿនៃប្រជាជាតិដូចយ៉ូណាស ៣:១០ ការប្រែចិត្តជឿបណ្តោះអាសន្នដោយគ្មានការប្រែចិត្ត (ម៉ាថាយ១៣:២០, ២១, ១ធីម៉ូថេ១១:១៩, ២០, ២ ធីម៉ូថេ៤:១០ ហេប្រើរ៦: ៤-៦) និងបន្តការប្រែចិត្តជឿ (លូកា ២២:៣២, វិវរណៈ ២:៥, ១៦, ២១, ២២, ៣:៣, ១៩) នៅក្នុងន័យនៃពាក្យនៅតែបន្តនៅទីនេះមិនមែនជាពាក្យដដែលៗនៃការប្រែចិត្តជឿទេ។ ការផ្លាស់ប្តូរ

មិនមែនជាពាក្យដដែលៗទេ ប៉ុន្តែការធ្វើឱ្យសកម្មនៃការកើតជាថ្មី ដើម្បីបិទបាំងជីវិតថ្មី។ ការប្រែចិត្ត មានការប្រែចិត្ត ធាតុអវិជ្ជមាន និងសេចក្តីជំនឿ ធាតុវិជ្ជមាន។

ព្រះគម្ពីរកិច្ចការ១១:១៨ នៅពេលពួកគេឮដូច្នោះក៏ស្ងាត់ឈឹង។ ហើយពួកគេបានលើកតម្កើងដល់ព្រះ ដោយពោលថា «ពេលនោះដល់សាសន៍ដទៃដែរ ព្រះក៏បានប្រទានការប្រែចិត្តដែលនាំទៅរកជីវិត»។

ព្រះគម្ពីរ១ ធីម៉ូថេ ២:២៥ កែតម្រង់គួរប្រដែងដោយសុភាព។ នោះព្រះអង្គនឹងកែប្រែចិត្ត ដែលនាំឱ្យ មានចំណេះដឹងអំពីសេចក្តីពិត។

ក. ការប្រែចិត្ត (ធាតុវិជ្ជមាននៃការប្រែចិត្តជឿ)

ការប្រែចិត្តត្រូវបានកំណត់ថាជាការផ្លាស់ប្តូរដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងមនសិការជីវិតរបស់មនុស្ស មានបាបដែលចេញពីអំពើបាបរបស់គាត់ត្រឡប់ទៅរកព្រះ។ វារួមបញ្ចូលធាតុទាំងបីគឺ: ទី១ ធាតុបញ្ញា ដើម្បីដឹងអំពីបាបកម្មដែលបានប្រព្រឹត្តផ្ទាល់ខ្លួនរំលងនិងស្ថានភាពគ្មានទីពឹងរបស់ព្រះអង្គ ទី២ ធាតុ អារម្មណ៍ដើម្បីទទួលយកទុក្ខព្រួយប្រឆាំងនឹងភាពជំបរសុទ្ធនិងសុចរិតរបស់ព្រះ ទីបី ធាតុផ្សំនៃឆន្ទៈ ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរគោលបំណងរបស់គាត់តាមរយៈការវិលត្រឡប់ចេញពីអំពើបាបនិងស្វែងរកការអភ័យ ទោសនិងការបន្សុត។ (រ៉ូម ៣:២០, ២កូរិនថូស ៧:៩, ១០ រ៉ូម ២:៤)

ការប្រែចិត្តដំបូងចាប់ផ្តើមនៅក្នុងមនុស្សតាមរយៈក្រឹត្តិន័យរបស់ព្រះ។ រ៉ូម៉ាំងកាតូលិកទាមទារនៃការ ប្រែចិត្តផ្នែកខាងក្រៅ។ យោងទៅតាមពួកគេ ការប្រែចិត្តមានគំនិតខាងក្រៅ ទុក្ខព្រួយខាងក្រៅផ្ទាល់ ខ្លួន ដើម្បីចេញពីការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏អស់កល្បជាជាងអំពើបាបដើម។

ម្យ៉ាងវិញទៀត គាត់មានស្តង់ដារគ្រប់គ្រាន់នៃការប្រែចិត្តតាមរយៈ ទោស ខាងក្រៅដោយការសារភាព អំពើបាបរបស់គាត់នៅចំពោះមុខបូជាចារ្យដែលអាចអត់ទោសបាបរបស់គាត់ ការតមអាហារ ការវាយ ដំ ការដើរធម្មយាត្រាជាដើម។

ព្រះគម្ពីរអេសាយ៣៣:១១ ចូរប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់ស្បថថា ដូចជាអញរស់នៅ នោះ ប្រាកដជាអញមិនរីករាយចំពោះសេចក្តីស្លាប់របស់មនុស្សអាក្រក់ឡើយ គឺចូលចិត្តឱ្យគេលះចោលផ្លូវ របស់ខ្លួន ហើយមានជីវិតរស់នៅវិញទេតើ ចូរឱ្យឯងរាល់គ្នាបែរមក ចូរបែរមកពីផ្លូវអាក្រក់របស់ខ្លួនចុះ ដ្បិតឱពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ ហេតុអ្វីបានជាចង់ស្លាប់

ព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ ១៨:៣-៤

៣ រួចមានព្រះបន្ទូលថា ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា បើអ្នករាល់គ្នាមិនផ្លាស់គំនិត ហើយត្រឡប់ដូចជាកូនតូចនេះ នោះនឹងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ពុំបានឡើយ ៤ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលបន្ទាបខ្លួន ឲ្យបានដូចកូនតូចនេះ អ្នកនោះឯងឈ្មោះថា ធំជាងគេក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ហើយ។

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ៥៥:៧ ត្រូវឲ្យមនុស្សអាក្រក់បោះបង់ចោលផ្លូវរបស់ខ្លួន ហើយឲ្យមនុស្សទុច្ចរិតចោលគំនិតអាក្រក់របស់ខ្លួនដែរ រួចឲ្យគេត្រឡប់មកឯព្រះយេស៊ូវវិញ នោះទ្រង់នឹងអាណិតមេត្តាដល់គេ គឺឲ្យវិលមកឯព្រះនៃយើងរាល់គ្នា ដ្បិតទ្រង់នឹងអត់ទោសឲ្យជាបរិបូរ។

ព្រះគម្ពីរកិច្ចការ១៧:៣០ ជាពេលនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ ព្រះបានមើលរំលង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទ្រង់បញ្ជាមនុស្សគ្រប់ទីកន្លែងឲ្យប្រែចិត្ត សេចក្តីជំនឿ (ផ្នែកវិជ្ជមាននៃការប្រែចិត្តជឿ) នៅក្នុងការបែងចែកនៃការប្រែចិត្ត សេចក្តីជំនឿមានធាតុដូចខាងក្រោម ។

(១) ប្រភេទនៃជំនឿ

បទគម្ពីរតែងតែមិននិយាយអំពីន័យដូចគ្នាអំពីសេចក្តីជំនឿទេ។ បទគម្ពីរចែងថា ជំនឿប្រវត្តិសាស្ត្រដើម្បីទទួលយកការពិតនៃបទគម្ពីរដោយបញ្ញា ដោយគ្មានការឆ្លើយតបខាងវិញ្ញាណ។ ជំនឿនេះមិនចាត់ទុកសេចក្តីពិតឲ្យមានតម្លៃ ហើយក៏មិនខ្វល់ខ្វាយនឹងសេចក្តីពិតដែរ។ (នៅ កិច្ចការ២៦:២៧, ២៨ យ៉ាកុប ២:១៩) គម្ពីរក៏ចែងដែរថា ជំនឿបណ្តោះអាសន្នដើម្បីអភិវឌ្ឍន៍សតិសម្បជញ្ញៈ ដើម្បីជំរុញសេចក្តីស្រឡាញ់ ប៉ុន្តែមិនចាក់ឫសក្នុងចិត្តដែលបានបង្កើតឡើងវិញជុំវិញសេចក្តីពិតខាងសាសនាដោយសារវាមិនបន្តរក្សាសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវទេ។ ថ្ងៃនៃការរងទុក្ខ និងការបៀតបៀនដោយការបាត់បង់ចរិតលក្ខណៈនៃសេចក្តីជំនឿ។ (ហេព្រើរ ៦:៤-៦;១ ទីម៉ូថេ១:១៩, ២០; ១យ៉ូហាន ២:១៩)

ម៉ាថាយ ១៣:២០,២១

២០ ហើយអ្នកដែលបានទទួលពូជក្នុងកន្លែងថ្ម នោះគឺជាអ្នកដែលឮព្រះបន្ទូល រួចទទួលក្លាមដោយអំណរ ២១ តែគ្មានចាក់ឫសនៅក្នុងខ្លួន ហើយមិននៅជាប់ជាយូរប៉ុន្មានទេ លុះកាលណាកើតមានសេចក្តីទុក្ខលំបាក ឬសេចក្តីបៀតបៀនដោយព្រោះព្រះបន្ទូល នោះគេរសាយចិត្តចេញក្លាម។

១ យ៉ូហាន ២:១៩

១៩ គេបានចេញពីពួកយើងទៅ តែមិនមែនជាពួកយើងទេ ដ្បិតបើគេជាពួកយើងមែន នោះនឹងបាននៅជាប់ជាមួយនឹងយើងហើយ តែដែលគេបានចេញទៅ នោះដើម្បីនឹងសំដែងពីគេថា គ្រប់គ្នាមិនមែនជាពួកយើងទេ។(ម៉ាថាយ៨:១១, ១៣, ១៧:២០, ម៉ាកុស១៦:១៧, ១៨ យ៉ូហាន ១១:២២, ៤០ កិច្ចការ ១៤:៩) ជំនឿនេះអាចរួមជាមួយនឹងការសង្គ្រោះជំនឿឬក៏អត់។

ម៉ាថាយ ១៧:២០

ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលតបថា គឺដោយព្រោះតែអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីជំនឿតិចពេកប៉ុណ្ណោះ ដ្បិតខ្ញុំប្រាប់ ជាប្រាកដថា បើមានសេចក្តីជំនឿ ដូចគ្រាប់ពូជ១យ៉ាងល្អិត នោះអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងនិយាយទៅភ្នំនេះ ថា ចូររើចេញពីទីនេះទៅទីនោះចុះ នោះនឹងបានដូច្នោះហើយ ក៏គ្មានការអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើមិនកើត នោះទេ។

កិច្ចការ ១៤:៩, ១០

៩ អ្នកនោះបានឮប៉ុលអធិប្បាយ ហើយប៉ុលក៏សំឡឹងមើលទៅគាត់ ឃើញថា គាត់មានសេចក្តីជំនឿ ល្មម ដើម្បីឲ្យបានជា ១០ នោះក៏បន្តិចជាសំឡេងខ្លាំងថា ចូរក្រោកឈរឲ្យត្រង់ឡើង រួចអ្នកនោះក៏ស្ទុះ ឡើងដើរ។

ទីបំផុត បទគម្ពីរបញ្ជាក់ពីភាពចាំបាច់នៃសេចក្តីជំនឿសង្គ្រោះ។ នេះមានទីតាំងស្ថិតនៅក្នុងចិត្ត ហើយ ត្រូវបានចាក់ឫសនៅក្នុងជីវិតដែលបានកើតជាថ្មី។ ដូចដែលគ្រាប់ពូជត្រូវបានដាំដោយការបង្កើតឡើង វិញហើយត្រូវបានផ្ការីក បន្តិចម្តងដោយជំនឿសកម្ម។

សេចក្តីសង្គ្រោះដោយជំនឿគឺជាការធានាជាវិជ្ជមានជាទង្វើការតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុង សេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងចិត្ត និងការជឿទុកចិត្តដើម្បីពឹងផ្អែកលើការសន្យារបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

យ៉ូហាន ៣:១០

១០ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ឆ្លើយថា អ្នកជាគ្រូនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល តែមិនដឹងការទាំងនេះទេឬ

យ៉ូហាន ៦:៤០

នេះហើយជាបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះរមិធាខ្ញុំ គឺឲ្យអស់អ្នកណាដែលឃើញព្រះរាជបុត្រា ហើយក៏ ជឿដល់ទ្រង់ បានជីវិតជំនឿនៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុត។

(២) ធាតុនៃសេចក្តីជំនឿ

យើងគួរដឹងថាសេចក្តីជំនឿដែលបានសង្គ្រោះរួមមានធាតុបី។

១) ធាតុបញ្ញា

ទាំងនេះចង្អុលទៅការទទួលស្គាល់ជាវិជ្ជមាន ដើម្បីបង្ហាញការពិតនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដែលជា ការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ដែលត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សមានបាប។ វាគឺជាចំណេះដឹង ច្បាស់លាស់ដែលអាស្រ័យលើការសន្យារបស់ព្រះ។ ចំណេះដឹងនេះគួរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីផ្តល់នូវ គោលគំនិតមួយចំនួននៃសេចក្តីពិតដ៏សំខាន់នៃដំណឹងល្អដល់អ្នកជឿ។

១) កត្តាអារម្មណ៍ (ការយល់ព្រម)

ដោយសារតែវាត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងចំណេះដឹងទៅនឹងសេចក្តីជំនឿនៃការសង្គ្រោះពិត គោលលទ្ធិ Heidelberg មិនបែងចែកគ្នាជាមួយគ្នាទេ។ ព្រោះចំណេះដឹងនេះមានលក្ខណៈដែលបញ្ជាក់យ៉ាងមុតមាំចំពោះសារៈសំខាន់នៃការកើតឡើងដោយអារម្មណ៍ នេះហៅថាការយល់ព្រម។ សេចក្តីពិតផ្លាស់ប្តូរព្រលឹង។

២) កត្តាតាំងចិត្ត (ការជឿទុកចិត្ត)

នេះជាកត្តាដ៏សំខាន់បំផុតក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះជំនឿ។ នេះគឺជាការទុកចិត្តផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ និងព្រះអង្គសង្គ្រោះរួមបញ្ចូលការចុះចាញ់ និងការអត់ទោសដល់ព្រលឹងដែលមិនស្អាតដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបចំពោះព្រះគ្រីស្ទ និងជាប្រភពនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណ។ ការចុងក្រោយនៃការសង្គ្រោះសេចក្តីជំនឿគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងទ្រង់។ (យ៉ូហាន ៣:១៦, ១៨, ៣៦, ៦:៤០ កិច្ចការ ១០:៤៣ រ៉ូម ៣:២២ កាឡាទី ២:១៦) ជំនឿនេះមិនកើតចេញពីមនុស្សទេ តែជាវត្តមានរបស់ព្រះ។ (កូរិនថូស ១ ១២:៨, ៩ កាឡាទី ៥:២២ អេភ. ២:៨) យ៉ាងណាក៏ដោយ សកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿចង្អុលបង្ហាញពីសកម្មភាពរបស់មនុស្សដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះដាស់តឿនជាបន្តបន្ទាប់។ (រ៉ូម ១០:៩, កូរិនថូស ១ ២:៥ កូលូស ១:២៣ ធីម៉ូធើ ១ ១:៥ ៦:១១)

(១) ការធានាអះអាងនៃជំនឿ

ពួកមេតូឌីសអះអាងថា អ្នកដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទភ្លាមៗនោះ ក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមានន័យថាគាត់បានមកដល់សេចក្តីសង្គ្រោះពេញលេញទេ ពីព្រោះគាត់អាចនឹងត្រូវទម្លាក់ចេញពីព្រះគុណ។

ប៉ុន្តែការពិតជាក់ស្តែងជាងនេះទៅទៀត គឺជំនឿពិត រួមបញ្ចូលការជឿទុកចិត្តលើព្រះ ប៉ុន្តែទោះបីជាតិចឬច្រើន ការផ្លាស់ប្តូរខ្លះបានកើតឡើង វាធ្វើឱ្យយើងមានការទទួលស្គាល់សុវត្ថិភាព និងការធានា។ ការធានាបែបនេះមិនមែនជាស្មារតីអចិន្ត្រៃយ៍របស់អ្នកជឿនោះទេ។ គាត់តែងតែមិនរស់នៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿគ្រប់គ្រាន់។ ជាលទ្ធផលគាត់តែងតែមិនទទួលស្គាល់ភាពបរិបូណ៌ខាងវិញ្ញាណទេ ដោយសារគាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការសង្ស័យ និងមិនជឿ គាត់គួរតែព្យាយាមរក្សាការធានាអះអាង។ (កូរិនថូស ២ ៣:៥ ហេប្រើរ ៦:១១ ពេត្រុស ២ ១:១០ យ៉ូហាន ១ ៣:១៩)

ជំនឿនេះអាចរក្សាបានដោយការអធិស្ឋាន ការសញ្ជឹងគិតពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងការរស់ឡើងវិញ នៃជីវិតគ្រីស្ទានពិត។

ហេព្រើរ ៦:១១ តែយើងខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នានិមួយៗ បានសំដែងចេញជាចិត្តឧស្សាហ៍ដូចគ្នាទាំងអស់ ប្រយោជន៍ឲ្យបានសេចក្តីជំនឿដ៏ពេញលេញរបស់សេចក្តីសង្ឃឹម ដរាបដល់ចុងបំផុត។

ពេត្រុសទី២ ១:១០ ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ គួរឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តឧស្សាហ៍វិញ ដើម្បីនឹងធ្វើឲ្យដំណើរ ដែលទ្រង់ហៅ ហើយរើសតាំងអ្នករាល់គ្នា បានពិតប្រាកដឡើង បើប្រព្រឹត្តដូច្នោះ នោះអ្នករាល់គ្នាមិន ដែលជំពប់ឡើយ។

ខែធ្នូ ទី០១ ឆ្នាំ២០២១

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងជុន អ្នកនិពន្ធ

[Editor Page]

ព្រះគ្រីស្ទដែលគម្ពីរដំណឹងល្អ បង្ហាញ

និពន្ធដោយបណ្ឌិត យ៉ុងស៊ុនផាក បកប្រែដោយបណ្ឌិតវ៉ាយ យ៉ុងចុន

ជាផ្នែកមួយដែលអ្នកកែសម្រួលជ្រើសរើសចេញពីសៀវភៅរបស់គាត់ ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ។ គាត់គឺជាអ្នក អត្ថាធិប្បាយនៃបទគម្ពីរទាំងអស់ដែលត្រូវបានសរសេរជាភាសាកូរ៉េ។

ពាក្យថា (ព្រះគ្រីស្ទ)ត្រូវបានបកប្រែជា មេស៊ី (អ្នកចាក់ប្រេងតាំង) ។ ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះអង្គ

សង្គ្រោះនិងជាព្រះអម្ចាស់ដែលបានយាងមកជាការសម្រេចនៃទំនាយនៅក្នុងគម្ពីរ

សញ្ញាចាស់។

I. ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ

យ៉ូហានទី១ ២:២២ តើអ្នកណាជាអ្នកកុហក បើមិនមែនជាអ្នកដែលប្រកែកថា ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជា ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ អ្នកណាដែលមិនព្រមទទួលស្គាល់ទាំងព្រះវរបិតា នឹងព្រះរាជបុត្រាផង អ្នកនោះ ហើយជាអ្នកដែលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ « ដូចគ្នានេះដែរ ដំណឹងល្អសង្ខេបបាននិយាយថា ព្រះយេស៊ូជា មេស៊ី។ សូមមើល ម៉ាថាយ ១៦:១៦-២០, ១១:២៥-២៧។

1. ការប្រកាសរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានអះអាងថាទ្រង់បានយាងមកក្នុងពិភពលោកក្នុងនាមជាអ្នកសម្រេចទំនាយនៅ ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ម្តងហើយម្តងទៀតដូចជាមួយនេះ វគ្គតំណាងគឺ លូកា 4:17-21 ។ H. Bavinck បាននិយាយថា ការព្យាករណ៍ទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ឬ ការសន្យា ទាំងអស់របស់ព្រះត្រូវបានកត់ត្រាចំនួន 456 ដង។ ដូចរឿងបែបនេះដែរ ទំនាយជាច្រើនអំពីមេស៊ី និង ការសន្យារបស់ទ្រង់ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះយេស៊ូវ យើងត្រូវជឿលើព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយ លើកតម្កើងព្រះ។

2. ប្រកាសដោយតួអក្សរនៃឯកសារនៃដំណឹងល្អ

ឯកសារនៃដំណឹងល្អមានលក្ខណៈអរូបី។ ពាក្យថាឯកសារមានលក្ខណៈអរូបីមានន័យថា និងលក្ខណៈ ជាព្រះរបស់ទ្រង់។

ជាឧទាហរណ៍ (១) បានចង្អុលបង្ហាញព្រះយេស៊ូថាជា«ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» (ម៉ាកុស ១:១) ជាកូន របស់ដាវីឌ ម៉ាថាយ ១:១, ៩:២៧, ១៥:២២, ២០:៣០-៣១, ២២: ៤១-៤៥) “ជាកូនមនុស្ស” (ម៉ាថាយ ១២:៤០, ១៦:២៧ ៨:៣១ ១៣:២៦, ២៩, ១៤:៦២, លូកា ៩:៤៤) (២)ព្រះយេស៊ូវបានមានប្រសាសន៍ថា លោកបានទទួលអ្វីៗទាំងអស់ពី ព្រះបិតា (ម៉ាថាយ ១១:២៧, លូកា ១០:២២) ទ្រង់បានប្រកាសថា រាជាណាចក្ររបស់ព្រះបានមកដល់ (ម៉ាកុស ១១ ទ្រង់បានគ្រប់គ្រងនគរបស់អារក្សដោយអំណាចផ្កា ចំការ។ (ម៉ាកុស ១:២៥) ហើយទ្រង់បានអះអាងថាទ្រង់មានទទួល អំណាចដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ការលើក លែងទោស (ម៉ាកុស ២:៩-១១)។ ពាក្យបែបនេះត្រូវបានលាតត្រដាងឱ្យឃើញថា មានអានុភាពដូចគ្នា នៅពេលចាប់ផ្តើម និងពេលចុងក្រោយ។ នៅពេលយើងសង្កេតមើលពួកគេ ហើយបង្ហាញលក្ខណៈដូច គ្នានៃភាពពេញលេញតាំងពីដើមដល់ចប់។

បន្ទាប់មក តួអង្គអរូបីនៃសៀវភៅដំណឹងល្អត្រូវបានរូបរាងជាមួយនឹងតួអក្សរប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ដូចនោះ លក្ខណៈអរូបីនៃសៀវភៅដំណឹងល្អមិនមែនជាទេវកថាទេ ប៉ុន្តែមានភាពស្មោះត្រង់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ សម្ភារៈនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលឯកសារនៃដំណឹងល្អបានយកតួអក្សរប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានបង្ហាញមិនមែន ដោយការប៉ាន់ស្មាន - កណ្តាល, ប៉ុន្តែការពិតពណ៌កណ្តាល, នោះគឺជាសម្ភារៈនៃឯកសារនៃដំណឹងល្អ

ត្រូវបានកែដើម្បីបន្ថែមប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ យើងអាចមើលឃើញថា លក្ខណៈនៃឯកសារដំណឹងល្អគឺខុសពីសំបុត្រមួយ ហើយក៏ខុសពីកិច្ចការយ៉ាងច្បាស់ដែរ។ សៀវភៅនៃដំណឹងល្អបានលាតត្រដាងពីការគិតចំណេះដឹង និងប្រព័ន្ធ ។ល។ ដើម្បីប្រកាសដោយផ្ទាល់ ប៉ុន្តែវាមិនបាននិយាយថាគំនិតដែលមានការរីកចម្រើនបន្ថែមទៀតបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះ។ ជាឧទាហរណ៍ សៀវភៅដំណឹងល្អមានព្រះនាមព្រះយេស៊ូវជាច្រើន ប៉ុន្តែពាក្យថា ព្រះអម្ចាស់ មានតិចតួចណាស់។ ហើយកូនមនុស្ស ពាក្យនេះមកជាច្រើននៅក្នុងសៀវភៅនៃដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមួយទៀតមានតិចតួច។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុសបង្ហាញឱ្យឃើញថា ព្រះយេស៊ូវបានលាក់បាំងអត្តសញ្ញាណនៃព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់យ៉ាងច្រើន វាជាការត្រឹមត្រូវចំពោះដំណើរការនៃការព្យាបាលរបស់ទ្រង់មុនពេលទ្រង់រស់ឡើងវិញ។ (ម៉ាកុស ១:៣៥-៣៨, ៤៥, ៥:៤៣, ៦:៣២, ៧:២៤, ៣៦, ៨:២៨) ដូចដែលយើងឃើញថាលក្ខណៈនៃកំណត់ត្រានៃសៀវភៅដំណឹងល្អត្រូវបានជួសជុលដោយសម័យសហសម័យយ៉ាងពិតប្រាកដ។ តួអង្គអូប៊ីបែបនេះត្រូវបានរួមជាមួយនឹងតួអក្សរប្រវត្តិសាស្ត្រ។ រឿងទាំងពីរនេះគឺជាប្រព័ន្ធដូចគ្នាតាំងពីដើមមក។ ព្រះយេស៊ូវជាប្រវត្តិសាស្ត្រ គឺជាព្រះយេស៊ូវជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះនៅដើមដំបូង។

បន្ទាប់មកក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញខ្លះមានបញ្ហាខ្លះជាមួយការពិតនេះ។ ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវជាមេស៊ីជាលើកដំបូង ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនព្រមានថាទ្រង់គឺជាព្រះមេស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ) ដល់អ្នកដទៃនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អ ? គឺជាការពិតដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនអ្នកដើរតាមទ្រង់មិនឱ្យប្រាប់អំពីអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីនៅពេលណាមួយ។ (ម៉ាថាយ ១៦:២០, ម៉ាកុស ៣:១២ លូកា ៤:៤១) ទាំងនេះចង្អុលទៅអាថ៌កំបាំងនៃមេស៊ី។ ជាការពិតណាស់ អាកប្បកិរិយានៃអាថ៌កំបាំងរបស់មេស៊ីជូនកាលត្រូវបានបង្ហាញដោយការនិយាយដោយប្រយោល។ គឺដូចនោះដែរ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានធ្វើការអស្ចារ្យហេតុហើយ ទ្រង់បានសុំប្រាប់ដល់អ្នកដទៃទៀត។ (ម៉ាកុស ៥:៤៣, ៧:៣៦, ៨:២៦, ៩:៩) អព្វកហេតុជាភស្តុតាងនៃមេស៊ី។ ម៉ាថាយ ១២:២៣, ៣៨, ១៤:៣៣, ១៦:១ ម៉ាកុស ២:១០, ១២, ៣:១១, ៧:៣៧, ៩:៣, យ៉ូហាន ២:១១, ៧:៣១, ១០:២៥, ១៤:១១ កិច្ចការ ២:២២, ១០:៣៨)។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទ្រង់បានប្រើពាក្យប្រៀបធៀបជាច្រើននៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ វាក៏ជាការនិយាយដោយប្រយោលអំពីអាថ៌កំបាំងរបស់មេស៊ីផងដែរ។ (ម៉ាថាយ ១២:៤០, ម៉ាកុស ២:១៩-២០, ៤:១០-១២, លូកា ៨:១៧, ១១:៣១-៣២, ១២:៤៩, យ៉ូហាន ១៦:២៥)។

ខ្ញុំពន្យល់បន្ថែមអំពីអាថ៌កំបាំងរបស់មេស៊ី ដូចតទៅ។

(១) ការអះអាងមិនពិតរបស់អ្នកទ្រឹស្តីសេរីនិយមទូទៅ។ អ្នកទាំងនេះបានដឹងថា ព្រះយេស៊ូគ្រាន់តែជាមនុស្សពូកែខាងសាសនា ហើយមិនដឹងថាជាព្រះទេ។ ពួកគេបាននិយាយថាព្រះយេស៊ូវបានទទួល

ស្គាល់ខ្លួនគាត់ថាជាហោរា ហើយបន្តិចម្តងៗគេបានមកដល់ដើម្បីប្រកាសទ្រង់ថាជាព្រះមេស៊ី តាមរយៈការយល់ដឹងអំពីខ្លួនឯងត្រូវបានបង្កើតឡើង។ នោះគឺតាមចំនួនអ្នកកាន់តាមព្រះយេស៊ូវបានកើនឡើងបន្តិចម្តងៗ ការប្រឆាំងរបស់ខ្មាំងសត្រូវបានកើតឡើងនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយលោកបានដកថយទៅស្រុកកាលីឡេ។

ប៉ុន្តែនៅលើកចុងក្រោយ គេបានលើកទៅក្នុងយេរូសាឡឹមជាមួយនឹងដំណោះស្រាយនៃការស្លាប់ ហើយបន្ទាប់មកគេបានមកដល់ដោយគិតថាទ្រង់គឺជាមេស៊ី។ អ្នកប្រាជ្ញទាំងនេះបានគិតរូបភាពខុសថ្មី។ វិធីសាស្ត្រនៃការសិក្សារបស់ពួកគេបានខ្ចីសម្ភារៈរបស់គណបក្សប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនា។

(2) ការអះអាងរបស់អ្នកវិចិត្រខ្លាំង អ្នកតំណាងនៃអ្នកប្រាជ្ញទាំងនេះគឺ Wrede និង Schweitzer ។ Wrede បាននិយាយដូចតទៅ ហៅថាជាលទ្ធផលនៃអ្នកវិចិត្រអក្សរសិល្ប៍។ នោះគឺ សៀវភៅនៃដំណឹងល្អក៏មិនអាចជឿថាជាឯកសារដើមប្រវត្តិសាស្ត្រដែរ។ Wrede បាននិយាយដូចតទៅនេះដែលហៅថាជាលទ្ធផលនៃការវិចិត្រអក្សរសាស្ត្រ។នោះគឺ សៀវភៅនៃដំណឹងល្អក៏មិនអាចជឿថាជាឯកសារដើមប្រវត្តិសាស្ត្រដែរ។ទោះជាព្រះយេស៊ូវបានទទួលស្គាល់ទ្រង់ថាជាមេស៊ីក៏មិនដូច្នោះទេ វាជាការពិបាកដែលគ្មានអ្នកណាឆ្លើយចំពោះបញ្ហានោះឡើយ»។ Wrede បានយកអាកប្បកិរិយាមិនសង្ស័យចំពោះមនសិការរបស់ព្រះយេស៊ូវហើយបានអះអាងខុស។ Schweitzer បាននិយាយដូចតទៅពេលគឺ “កិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាគោលលទ្ធិ ។ ព្រះយេស៊ូវធ្វើការទាំងអស់ដោយព្រះទ័យព្រះមេស៊ី។ ប៉ុន្តែរហូតដល់មុនការងារព្រះមេស៊ីត្រូវបានសម្រេចទាំងស្រុង គេមិនបានផ្សព្វផ្សាយវាជាសាធារណៈទេ។ នៅពេលទ្រង់បានទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក គេដឹងថាពេលវេលានៃការយល់ដឹងអំពីព្រះមេស៊ីបានខិតជិតមកដល់ហើយ។ ហើយបន្ទាប់ពីបទពិសោធន៍របស់លោកនៅលើភ្នំនៃការផ្លាស់ប្តូររូបភាព លោកបានបោះពុម្ពការពិតដល់សិស្សរបស់លោកនៅសេសាភា ហ្វីលីព ហើយបានប្រកាសវាទាំងស្រុងនៅពេលជំនុំជម្រះរបស់លោក។ ប៉ុន្តែវាជាការស្រមើស្រមៃរបស់ព្រះយេស៊ូវ»។ ការពិតដែល Schweitzer បាននិយាយដូច្នេះ មិនមែនកើតចេញពីការជឿលើបទគម្ពីរដោយស្មោះត្រង់នោះទេ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយខាងលើ Schweitzer បានអះអាងថាព្រះយេស៊ូវត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាព្រះមេស៊ីដោយសារតែគាត់បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងកំហុសសាសនា។ ប៉ុន្តែវាជាទ្រឹស្តីខុសដែលចេញមកពីការមិនជឿរបស់ Schweitzer។

(៣) ការបកស្រាយត្រឹមត្រូវនៃអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះមេស៊ី

មូលហេតុដែលព្រះយេស៊ូវបានលាក់បាំងឋានៈជាមេស៊ីរបស់ទ្រង់ត្រូវបានពន្យល់ដូចតទៅ។ [1] នៅក្នុងគោលការណ៍ដែលគាត់មិនបាននិយាយការពិតដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះមនុស្សដែល suborned ជាមួយនឹងការមិនជឿនិងមិនប្រើចិត្តគាត់បានលាក់បាំងឋានៈ messianic ។[2] ការយល់ខុសខាងនយោបាយនោះគឺសម្រាប់ប្រជាជនព្យាយាមធ្វើឱ្យគាត់ជាស្ដេចនៃពិភពលោកគាត់បានលាក់ខ្លួនគាត់នូវឋានៈ messianic របស់គាត់។ [3] គាត់បានលាក់បាំងស្ថានភាព messianic របស់គាត់ដើម្បីរក្សានៅលើលំដាប់នៃវិវរណៈ។ នោះគឺជាមូលហេតុដែលព្រះយេស៊ូវនៅស្ងៀមនៅពេលខ្លះគឺដោយសារលក្ខណៈរបស់មេស៊ីគឺជាការជំនុំជម្រះ។ ស្ថានភាពសាកល្បងនិងព្រះមេស៊ីគឺជារូបរាងជាភាពតែមួយ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ជាសាធារណៈអំពីឋានៈ messianic ត្រូវបានចាប់ផ្ដើមជាវិជ្ជមាននៅពេលដែលបានមកដល់នៅពេលនៃការកាត់ក្តីរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងបានសន្និដ្ឋានដូចតទៅពោលគឺព្រះយេស៊ូវត្រូវបានគេបិទបាំងឋានៈជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់នៅពេលណាមួយ ប៉ុន្តែវាមិនបានន័យថាទ្រង់មិនមែនជាមេស៊ីនោះទេ ។

II. ការសុគតជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

មូលហេតុដែលព្រះមេស៊ីដែលបានសង្គ្រោះមនុស្សជាតិត្រូវរងទុក្ខយ៉ាងពិតប្រាកដគឺដោយសារមនុស្សជាតិបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយត្រូវបណ្ដាសា។ លើកលែងតែព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងព្រះអម្ចាស់ដែលអាចសង្គ្រោះមនុស្សជាតិបានត្រឹមតែជំនួសបណ្ដាសារបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ គ្មានវិធីផ្សេងទៀតឡើយ។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានទទួលការសាកល្បងសម្រាប់បណ្ដាសារបស់យើង ទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រកាសការពិត។

ការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ចៃដន្យដែលទ្រង់មិនបានគិតជាមូលដ្ឋាននោះទេ។ សៀវភៅនៃដំណឹងល្អនិយាយថា ដង្វាយឆ្នូននៃការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ពីកិច្ចបម្រើបរិសុទ្ធ ។

(ម៉ាថាយ ៩:១៥) ជាពិសេសលោកយេស៊ូវមានប្រសាសន៍ថា៖ «កូនមនុស្សមិនមែនមកដើម្បីបម្រើទេ គឺដើម្បីបម្រើ ហើយឲ្យជីវិតជាថ្លៃលោះមនុស្សជាច្រើន»។ (ម៉ាថាយ Earnest Burton និយាយថា “នៅក្នុងខ” ហើយដើម្បីផ្តល់ជីវិតរបស់” មែនមានន័យថាស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរស់ ហើយលះបង់ ហើយស្តាប់បង្គាប់ព្រះ នៅទីនេះមានតែព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនដល់ពួកសិស្សទ្រង់ឱ្យលះបង់ខ្លួនដើម្បីជួយមនុស្សជាតិដោយបង្ហាញគំរូរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែ Seeberg បាននិយាយថា “ហើយដើម្បីផ្តល់ជីវិតរបស់គាត់” ចង្អុលបង្ហាញការស្លាប់របស់គាត់នៅពេលណាក៏បាន។ ហើយ Schlatter ក៏មានប្រសាសន៍ថា “ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងចូលទៅក្នុងសេចក្ដីស្លាប់ ជាភស្តុតាងពេញលេញបំផុតដើម្បីការពារអ្នកដទៃ។ (Der Evangelist Mttaus, ទំព័រ 602) ដើម្បីបង្កើតការអះអាងរបស់គាត់ថាវគ្គនេះ

ចង្អុលទៅការស្លាប់របស់គាត់ អក្សរសិល្ប៍ជនជាតិយូដាបានផ្តល់នូវការបញ្ចេញមតិដូចគ្នានោះគឺ ជាដើម។ ហើយបន្ទាប់មក Th. Zahn ក៏បានបកប្រែអត្ថន័យបែបនេះដែរ។ (Das Evangelium des Matthaus I. 1903, ទំព័រ 604)។ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបានបកស្រាយថា “និងផ្តល់ព្រះជន្មរបស់ព្រះ” ជាការស្លាប់របស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនបានទទួលស្គាល់ការស្លាប់នៃជង្វាយឆ្នួននោះទេ។ វាមានតែអត្ថន័យនៃការលះបង់ទូទៅ។ វាមិនមានន័យថាការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងផ្ទាល់ខ្លួនចេញពីអំពើបាបនិងការដាក់ទណ្ឌកម្មទេ) H. N. Wendt, F. Niebergall, J. Weiss ជាដើមបានធ្វើតាមការបកស្រាយដូចគ្នា។ (Warfield, biblical Doctrines, ទំព័រ ៣១៥-៣១៦)។ B. B. Warfield បានវាយតម្លៃដូចខាងក្រោម នោះគឺ “ទោះបីជាអត្ថន័យដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រកាសត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ហើយត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសិស្សរបស់ទ្រង់យ៉ាងប្រាកដក៏ដោយ ក៏អ្នកវិះគន់ខាងលើបានរង្វង់ចេញពីវា ហើយនិយាយជាសំឡេងផ្សេងទៀត។ ការប្រកាសរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនបានធ្លាក់ចុះមកលើផែនដីដោយមិនបង្កើតផលនោះទេ។ វាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ពួកសិស្សរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់។ »(គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរ ទំព័រ ៣១៧)

ដោយសារពួកអ្នកវិះគន់ខាងលើនៅទីបំផុតមិនបានដឹងថា «តម្លៃលោះ នៅម៉ាថាយ ២០:២៨ នោះពួកគេបានសន្និដ្ឋានខុស។ Ritzchl ក៏បានអះអាងថា “ពាក្យនេះមិនមានន័យនៃការជំនួសក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ប៉ុន្តែជាអត្ថន័យនៃពាក្យទូទៅ... (Warfield, Biblical Doctrines) ប៉ុន្តែ Warfield និយាយថា “ភាសាក្រិក Lutron នោះគឺពាក្យជំនួស។ ការផ្តល់ និងការបញ្ចេញមតិចេញមកមានអត្ថន័យភាសា (អត្ថន័យនៃការជំនួស)... ដូច្នេះនៅពេលដែលពួកក្រិកណាមួយសរសេរកន្សោមណាមួយដើម្បីឱ្យមានឫសភាសាមិនអាចប្រើវាដោយមិនមានចិត្តទទួលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេនោះយើងអាចនិយាយដោយសុវត្ថិភាព។ “(គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរ ទំព័រ ៣៤១) ហើយ Warfield និយាយម្តងទៀតថា “LXX បានបង្ហាញ 19 ដងនៃពាក្យ Lutron ពាក្យមានន័យថា តង្វាយជំនួស។” (គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរ 0341)។ យោងទៅតាមពាក្យសាវ័កនៅក្នុងសំបុត្រ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវបានជំនួសការស្លាប់របស់យើងឃើញថាពាក្យរបស់ពួកសាវ័កជារបស់សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ តើពួកសាវ័កបានទម្លាយចិត្តដ៏សំខាន់របស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបកស្រាយការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ខុសដោយខ្លួនគាត់ឬទេ? តើលោកយេស៊ូវបានជ្រើសរើសយកអំណាចអ្វីដែលលោកបានផ្តល់ដល់ពួកគេ?

ម៉ាថាយ 10:40 រាល់ គ្នា នោះ ឈ្មោះ ថា ទទួល ខ្ញុំ ហើយ អ្នក ណា ដែល ទទួល ខ្ញុំ នោះ ក៏ ឈ្មោះ ថា ទទួល ព្រះអង្គ ដែល ចាត់ ឲ្យ ខ្ញុំ មក ដែរ ។ “ចំពោះពាក្យនេះ A, Shatter បានធ្វើអត្ថាធិប្បាយថា “តាមរយៈសាវ័កមកដល់មនុស្សដែលពួកគេមានឱកាសទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាមួយនឹងការទទួលយកសាវ័កទទួលយកព្រះយេស៊ូវខ្លួនឯង។ ហើយទំនាក់ទំនងដូចគ្នានេះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះទំនាក់ទំនងរវាង

ព្រះយេស៊ូវ និងព្រះ។ ប្រសិនបើមនុស្សនោះទទួលយកព្រះយេស៊ូជាមួយ គេទទួលយកព្រះដែរ។ “(Der Evangelist, ទំព័រ 352) Ridderbos និយាយថា “ព្រះយេស៊ូវបានក្រោកឈរនៅផ្ទៃខាងក្រោយនៃ ពួកសាវ័ក ហើយបានប្រគល់អំណាចរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេ។

ហេតុនេះ ការកម្សាន្តដែលត្រូវថ្វាយដល់ពួកគេ ទីបំផុតគេមិនទទួលទេ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូផ្ទាល់ក៏ទទួល យកវិញ។ “។ ម៉ាថាយ 10:40 ដែលបានដកស្រង់នៅចំណុចខាងលើ ត្បិតដូចជាព្រះយេស៊ូវបានបញ្ជូន ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ទៅផ្សាយដំណឹងល្អ ទ្រង់មានបន្ទូលថា វាបានចង្អុលទៅកាន់អំណាចនៃកិច្ចបម្រើ របស់ទ្រង់យ៉ាងច្បាស់។ វាមិនមែនជាពាក្យដែលផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿទូទៅនោះទេ។ សាវ័កដប់ពីររូបដែល ព្រះយេស៊ូវបានជ្រើសរើសគឺជាទីតាំងដ៏បរិសុទ្ធដ៏សំខាន់ដែលក្រុមជំនុំសរុបនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ដប់ពីរ គឺជាចំនួនសម្រាប់ចង្អុលប្រាប់ក្រុមជំនុំទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ។ ដូច្នេះ H. Ridderbos និយាយម្តងទៀតថា « ធាតុសំខាន់ៗនៃពួកសាវ័កនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺទាក់ទងនឹងការយាងមករបស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងកិច្ចបម្រើរបស់ទ្រង់»។ (Der Evangelist Matthaus ទំព័រ ៣៥២) ។ ដូចដែលយើង បាននិយាយខាងលើ ដោយសារទីតាំងនៃឋានៈរបស់ពួកសាវ័ក គឺជាឯកអគ្គរដ្ឋទូតដើម្បីមានសិទ្ធិ អំណាចទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេបានប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ព្រះគ្រីស្ទចង់បាន ដោយស្មោះត្រង់ ហើយពួកគេមិនបានបំផ្លើស ឬបំភ្លៃការពិតនោះទេ។ គោលលទ្ធិនៃការជំនួសដែល ពួកគេបានបង្រៀននៅសៀវភៅដំណឹងល្អ និងនៅក្នុងសំបុត្របានប្រកាសពីគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយ ផ្ទាល់ ។ ដូចដែលពួកគេបានប្រកាសដូចព្យាករណ៍នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាគឺជាបេសកកម្មរបស់ពួកគេ ដើម្បីប្រកាសពីគំនិតរបស់ព្រះដែលបានបញ្ជូនពួកគេយ៉ាងច្បាស់។ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានក៏បាន ពន្យល់អំពីការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះយេស៊ូវថាជាការសុគតជំនួសយ៉ាងច្បាស់ និងបរិបូរណ៍។ (ដំណឹងល្អ ពួកគេមិនបានយកវត្ថុនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានទេ ពីព្រោះពួកគេមិនបានទទួលយកគំនិត នៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានទេ ប៉ុន្តែបានគិតដូចការបកស្រាយនៃគំនិតរបស់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ។ ប៉ុន្តែពួកគេយល់ខុសអំពីដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន។ វាគឺជាការពិតដែលថានៅក្នុងផ្នែកខាងក្រៅពណ៌ ផ្សេងគ្នារវាងដំណឹងល្អ synoptic និងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានត្រូវបានបង្ហាញ។ ប៉ុន្តែការគិតឡើងវិញ អំពីសៀវភៅទាំងពីរនេះមិនមានការគិតខុសគ្នាយ៉ាងសំខាន់នោះទេ។ (1) អ្នកនិពន្ធនៃ synoptic ត្រូវ បានសង្កត់ធ្ងន់លើសកម្មភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយត្រូវបានកត់ត្រាទុក អ្នកនិពន្ធនៃដំណឹងល្អរបស់ យ៉ូហានបានផ្ដោតលើជីវិតដ៏អស់កល្បក្នុងការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ វាជារឿងធម្មជាតិដែលការ បញ្ចេញមតិនៃអក្សរសិល្ប៍ធ្វើឱ្យមានវត្ថុផ្សេងៗគ្នា ហើយក៏ជាលក្ខណៈធម្មជាតិនៃការពិពណ៌នា។ ក្នុង ការសរសេរទៅមនុស្សដូចគ្នា ដើម្បីសរសេរប្រវត្តិរបស់មនុស្ស និងការគិតរបស់គាត់អាចសរសេរជាតួ អក្សរផ្សេងគ្នា (ឬរហូតដល់រចនាប័ទ្ម)។ (2) ហើយផងដែរ ដំណឹងល្អ synoptic មានគំនិតទ្រឹស្តីជ្រៅ។

ជាពិសេស ម៉ាថាយ 11:25-27 គឺជាគំនិតដែលអ្នកសាសនាទាំងអស់យល់ស្របជាមួយនឹងរចនាប័ទ្មនៃការគិតនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានជាមួយគ្នា។

[CRFI's Voice] What is Reformed Faith? (5)

1. មិនមានន័យណាមួយចំណុចទាំងពីរនេះឡើយ។ ទាំងការប៉ាន់ស្មានរបស់យើងក្នុងជីវិតនៅលើផែនដីនេះក៏អាចមានកំរិតទាបដែរ រឺក៏នឹងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដដែលហេតុដូច្នេះហើយប្រសិនបើយើងមានការព្រួយបារម្ភអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ចត្រូវតែខិតខំប្រឹងប្រែងអោយអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីដោះខ្លួនយើងចេញពីច្រវាក់ខាងសាច់ឈាម។ ឥឡូវនេះចាប់តាំងពីជីវិតបច្ចុប្បន្នមានភាពទាក់ទាញជាច្រើនហើយមានភាពរីករាយសម្រស់និងភាពផ្អែមល្អផងជាច្រើនដើម្បីរីករាយវាចាំបាច់បំផុតសម្រាប់ចំណាប់អារម្មណ៍ខ្ពស់បំផុតដែលយើងគួរតែត្រូវបានគេហៅឆ្ងាយជាញឹកញាប់ដើម្បីកុំឱ្យយើងត្រូវបានគេនាំយកទៅឆ្ងាយពីភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ តើនឹងមានលទ្ធផលអ្វីប្រសិនបើយើងមានអំណរសប្បាយរីករាយជានិច្ចក្នុងការទទួលបានព្រះពរនៃជីវិតនេះ? យើងមិនអាចមានសូម្បីតែដោយសេចក្តីអាក្រក់ដែលត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យផ្តល់គំនិតគ្រប់គ្រាន់ចំពោះសេចក្តីវេទនា។
2. ជីវិតមនុស្សនោះគ្មានអ្វីខុសពីចំហាយទឹករឺស្រមោលនោះទេដែលមិនត្រឹមតែដឹងដល់អ្នករៀនសូត្រប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងមនុស្សសាមញ្ញក៏មានសុភាសិតជាច្រើនចំពោះឥទ្ធិពលនោះដែរ។ ពួកគេចាត់ទុកថាចំណេះដឹងនេះមានប្រយោជន៍ណាស់ដែលពួកគេមានឃ្លាននិងចង្វាក់គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ជាច្រើនអំពីជីវិតនិងភាពឥតប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីដែលកម្រមានដែលយើងធ្វេសប្រហែសជាងនេះទេ។ សម្រាប់យើងធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដូចជាយើងចង់ធ្វើឱ្យខ្លួនយើងអមតៈ។ ប្រសិនបើយើងមើលបុណ្យសពឬដើរក្នុងចំណោមផ្លូវហើយដូច្នេះមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់នូវរូបភាពនៃការស្លាប់នៅចំពោះមុខភ្នែកយើងនឹងនិយាយអំពីភាពឥតប្រយោជន៍នៃជីវិត។ ហើយសូម្បីតែរឿងនោះក៏កើតឡើងរាល់ថ្ងៃដែរជារឿយៗយើងមិនរើបំរះទាល់តែសោះ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងជាទស្សនវិស័យរបស់យើងមានតែរយៈពេលខ្លីទេវានឹងបាត់ទៅវិញនៅពេលយើងទៅឆ្ងាយហើយមិនបន្សល់ទុកនូវស្លាកស្នាមតូចបំផុតឡើយ។
3. យើងមិនត្រឹមតែភ្លេចសេចក្តីស្លាប់ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែការពិតដែលថាយើងជាមនុស្សមែងស្លាប់ហើយដូចជាគ្មានពាក្យដែលទាក់ទងនឹងរឿងនេះមិនដែលទៅដល់យើងហើយយើងបន្តសុបិន្តដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងថាយើងនឹងរស់នៅជារៀងរហូត។ ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់ក្នុងពេលនេះរំលឹកយើងអំពីសុភាសិតថាមនុស្សគ្រាន់តែជាសត្វដែលយើងសុខចិត្តទទួលស្គាល់ការពិតនេះ

ដោយខ្វះការយកចិត្តទុកដាក់ដូច្នេះពិចារណានៃភាពមិនចេះរឹងស្ងួតនៅតែមាននៅក្នុងគំនិតរបស់យើង។

4. តើអ្នកណាអាចបដិសេធបានថាយើងមិនត្រូវទទួលការព្រមានមិនត្រឹមតែពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះទេ តែយើងគួរតែជឿជាក់ដោយរាល់ភស្តុតាងដែលអាចបញ្ជាក់បានថាជីវិតបច្ចុប្បន្នគឺពោលពេញដោយវេទនា!

ត្បិតទោះបីបន្ទាប់ពីយើងបានជឿជាក់លើរឿងនេះក៏ដោយយើងស្ទើរតែមិនដឹងពីវិធីបញ្ឈប់ការកោតសរសើរនិងភាពល្ងើល្ងើរបស់យើងដូចជាជីវិតគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការទទួលបានព្រះពរដ៏អស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាចាំបាច់សម្រាប់យើងត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះវាពិតជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងក្នុងការស្តាប់ទ្រង់នៅពេលព្រះមានបន្ទូលហើយដាស់តឿនយើងពីភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងដើម្បីឱ្យយើងងាកទៅរកពិភពលោកនេះហើយព្យាយាមសម្រុះសម្រួលជាមួយ អស់ពីចិត្តរបស់យើងនៅលើជីវិតដែលនឹងមកដល់។

[ត្រលប់ទៅជ្រុងព្រះគម្ពីរ]
សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះអ្នកគឺអស់កល្បជានិច្ច!
បណ្ឌិត ហង្ស រ៉ុកគីម នាយក CEMF CRPLS

He had served as Africa Morocco missionary for 5 years and has PH D of Oriental Medicine in America and studied Moody Bible Institute and Westminster Theological Seminary M. Div.

គាត់បានបម្រើការជាបេសកជននៅអាហ្វ្រិកម៉ារ៉ុកខ្លះរយៈពេល 5 ឆ្នាំ ហើយមាន PH D នៃឱសថបូព៌ានៅអាមេរិក ហើយបានសិក្សាពីវិទ្យាស្ថានព្រះគម្ពីរមូឌី និង សិក្ខាសាលាសាសនៈវិទ្យាវេសមីនស្ទ័រ M. Div.

ទោះជីវិតទទួលនូវការអាក្រក់ប៉ុណ្ណាក៏ដោយ អ្នកអាចសម្រាកនៅក្នុងសេចក្តីពិតដ៏សំខាន់មួយ៖ ព្រះនឹងមិនឈប់ស្រឡាញ់អ្នកនោះទេ។

អ្នកនឹងមានអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ។ អ្នកនឹងមានអ្វីដែលមិនត្រឹមត្រូវ។

ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនឹងមិនបញ្ចប់ទេ - អ្នកអាចពឹងផ្អែកលើវាបាន។

សេចក្តីពិតនោះគួរតែជាប្រភពនៃសេចក្តីអំណរដ៏សំខាន់បំផុតមួយនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក!

ព្រះគម្ពីរបានចែងវាដូច្នេះថា នៅក្នុងរ៉ូម ៨:៣៨-៣៩៖

តើអ្នកណានឹងពង្រាត់យើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ផងព្រះគ្រីស្ទបាន ។ ដ្បិតខ្ញុំជឿជាក់ថា ទោះស្លាប់ ឬរស់ ពួកទេវតា ឬអំណាចអ្វី ការអ្វីនៅជាន់នេះ ឬទៅមុខ ឬឥទ្ធិបូកអ្វី^{៣៩} ទីមានកំពស់ ទីជំរៅ ឬរបស់អ្វីដែលកើតមកឯទៀតក្តី នោះពុំអាចនឹងពង្រាត់យើង ចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាទៅ បានឡើយ។

នោះជាដំណឹងល្អ។

ពេលអ្នកដាក់ដៃនៅក្នុងព្រះហសរបស់ព្រះ ទ្រង់ចាប់វាហើយមិនបោះបង់ចោលឡើយ។ ព្រះទ្រង់កាន់អ្នកជាប់ដោយអស់ពីអ្វីដែលទ្រង់មាន។

អ្នកនឹងមានពេលវេលានៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក នៅពេលដែលអ្នកចង់លែងដៃរបស់ព្រះ។ អ្នកនឹងចង់បោះបង់ការតាំងចិត្តរបស់អ្នកចំពោះព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលមានការលំបាក។

ប៉ុន្តែ ព្រះនឹងមិនបោះបង់ចោលអ្នកឡើយ។

នៅពេលដែលអ្នកដាក់ដៃរបស់អ្នកនៅក្នុងទ្រង់ វានឹងនៅទីនោះ។

ជារៀងរហូត!!!

ប្រសិនបើអ្នកអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកដោយធ្វើការឱ្យវា អ្នកអាចចាត់បង់វានៅពេលដែលអ្នកឈប់ធ្វើការនោះ។

ប៉ុន្តែអ្នកមិនបានទទួលទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកជាមួយព្រះទេ។

វាជាអំណោយឥតគិតថ្លៃ។

ដែលឲ្យបានតែម្តង មិនអាចយកមកវិញបានទេ។

នោះជាប្រភពនៃសេចក្តីអំណរដែលមិនអាចនឹកស្មានដល់សម្រាប់អ្នកជឿ។

ព្រះជាសេចក្តីស្រឡាញ់!

ព្រះស្រឡាញ់អ្នក!

"អើ អញបានស្រឡាញ់ឯង ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្ប" ។

(យេរេមា ៣១:៣)

«ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សដល់ម៉្លេះបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យអស់អ្នកណាដែលជឿលើព្រះរាជបុត្រានោះមិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺឲ្យមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ»^១

(យ៉ូហាន ៣:១៦)

«ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកគង្វាលខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនខ្វះអ្វីសោះ»។

(ទំនុកដំកើង ២៣:១)

«ឯខ្ញុំ ជាអ្នកគង្វាលល្អ ខ្ញុំស្គាល់ចៀមរបស់ខ្ញុំ ហើយចៀមក៏ស្គាល់ខ្ញុំ^{១៥} ដូចជាព្រះវរបិតាទ្រង់ស្គាល់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏ស្គាល់ទ្រង់ដែរ ខ្ញុំសូម្បែងជីវិតខ្ញុំនឹងចៀម »។

(យ៉ូហាន ១០:១៥-១៥)

--ត្រឡប់ទៅព្រះគម្ពីរ--

[Professor Lecture 1]

The Restoration of God's Image and Its Faith

By Dr. White Young Jeon, CRFI, president

This article expresses the theology and its faith of Dr. White Young Jeon and shall be edited into 10 times.

[The Sixth Part]

III. ពង្សាវតារក្សត្រី ២

សេចក្តីផ្តើម

ព្រះដែលបានធ្វើការនៅក្នុងរបបរាជានិយមនៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែលមានមុខតំណែងបី គឺស្តេច សង្ឃ និងជាហោរា ដើម្បីសម្រេចផែនការអស់កល្បរបស់ទ្រង់ជាការស្តារឡើងវិញនូវបន្ទុះរបស់ព្រះ។ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណានិងភាពស្មោះត្រង់ជាផលនៃការប្រោសលោះក្នុងនគរបស់ព្រះ។ ក្នុងចំណោមពួកគេភាពជាព្យាករីគឺសំខាន់ណាស់ ពីព្រោះភាពស្មោះត្រង់គួរតែស្ថិតនៅលើគ្រឹះនៃលទ្ធិ

ធិបតេយ្យក្នុងរបបរាជានិយម។ ទោះបីជាថ្ងៃនៃពង្សាវតារក្សត្រមានភាពងងឹតនៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ ព្រះបានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងពួកគេតាមរយៈការបំពេញមុខងាររបស់ពួកហោរា។ អេលីយ៉ាគឺជាឧបករណ៍សំខាន់មួយដូចលោកម៉ូសេត្រូវបានព្រះប្រើសម្រាប់ថែរក្សាក្រុមជំនុំនិក្ខមន៍ដែរ។ អេលីយ៉ាគឺជាលោកម៉ូសេនៅត្រានោះ ដែលជាគំរូនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាប្រធាននៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ។

ព្រះហស្តដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះបានធ្វើការនៅថ្ងៃនៃពង្សាវតារក្សត្រដោយគ្មានជំនួយអ្វីឡើយ។ ជាពិសេសព័ន្ធកិច្ចដែលអេលីសេបានជំនួសអេលីយ៉ា។ នៅថ្ងៃនីមួយៗព្រះបានរៀបចំនិងចាត់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ឱ្យសម្រេចបាននូវគម្រោងការអស់កល្បក្នុងការកំណត់របស់ព្រះត្រង់ក។ បេសសកម្មរបស់អេលីសេកាន់តែមានឥទ្ធិពលនិងពង្រីកខ្លួនបានថែមទៀត។ កណ្តុគម្ពីរនេះបានបញ្ជាក់ការពិតដូចខាងក្រោម៖ អត្ថបទនេះនឹងបង្ហាញពីចរន្តនៃកិច្ចការប្រវត្តិសាស្ត្រតាមរយៈព្យាករីនិងស្តេចនានាតាមលំដាប់លំដោយ៖ 1) អត្ថន័យនៃចំណែកទ្វេរនៃការបើកសម្តែងពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ 2) បេសសកម្មរបស់អេលីសេដែលធ្វើឱ្យយើងភ្ញាក់រសជាតិដំណឹងល្អនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី 3) ព័ន្ធកិច្ចដែលស្មោះត្រង់បានបង្ហាញក្នុងចំណោមស្តេចអាក្រក់ដោយពួកព្យាករី ហើយយើងក៏នឹងពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវលក្ខណៈនៃការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះនៅពង្សាវតារក្សត្រទី 2។

ក អត្ថន័យនៃចំណែកទ្វេរនៃការបើកសម្តែងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ទីមួយ ការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ចេញមកពីប្រភពនៃថាមពលដែលជាការបើកសម្តែងពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហានោះនៅក្នុងពង្សាវតារក្សត្រទី 2, 1:1 ការបង្ហាញរូបឆ្លុះជានៅក្នុង ពង្សាវតារក្សត្រទី2 ផ្ដោតសំខាន់ទៅលើជីវិតនិងការងាររបស់អេលីសេ។ ការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ជាគោលបំណងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលព្រះត្រូវការមនុស្សដែលមានពេញដោយការបើកសម្តែងមកពីព្រះ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណអាចបង្ហាញពីផលផ្លែនៅលើពិភពលោក។

1. ចូរសូមទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់(2ពង្សាវតារក្សត្រ1:1-12)

ពេលដែលអ័ហាស៊ីយ៉ាជាកូនរបស់អ័ហាប់ឡើងសោយរាជ ការគោរពរូបព្រះរបស់ទ្រង់នៅតែបន្ត ហើយមិនមានអ្នកណាម្នាក់បានត្រឡប់មករកព្រះទេ។ តាមរយៈទ្រង់តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ?

ទីមួយ ទ្រង់បានស្វែងរកវិធីសាស្ត្រផ្សេងៗទៀត (2)។ ទ្រង់បាននៅឆ្ងាយពីសេចក្តីជំនឿដែលមានការគោរពកោតខ្លាចណាស់។ ដើម្បីតាំងនូវវត្ថុបំណងនៃការអធិស្ឋាន នោះជាការចង្អុលបង្ហាញនៃសេចក្តីជំនឿនិងទិសដៅនៃជីវិតនេះ។ អ្នកដែលស្តាប់ចម្លើយនេះ ជាមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា។ ទីពីរ តើព្រះអម្ចាស់បានប្រៀនប្រដៅពួកគេដោយរបៀបណា?

ទីពីរ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនអេលីយ៉ាមកឱ្យធ្វើការព្រមានពួកគេ និងផ្តល់ឱកាសធ្វើការលន់តូបាប។ ភ្លើងបានចុះមកហើយចេញស្តាខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះបានលេចមកកាន់ពួកគេ។

2. បុរសរបស់ព្រះ (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 1:13-18)

អ័ហាស៊ីយ៉ាដែលបានបដិសេធការព្រមានចុងក្រោយរបស់អេលីយ៉ា ដែលបានដាក់វិន័យដល់មេដឹកនាំទីប្រាំនិងមនុស្សទីប្រាំបានស្លាប់ភ្លាមៗ។ នៅទីនេះយើងអាចដឹងពីផ្លូវដែលអ្នកជំនិតរបស់ព្រះគួរតែទៅ។

ទីមួយ អ្នកជំនិតរបស់ព្រះគួរតែបំពេញភារកិច្ចរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកជំនិតរបស់ព្រះធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះយេហូវ៉ា។

ទីពីរ បុរសរបស់ព្រះគួរតែមានបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះ។ យោងទៅតាមពាក្យរបស់គាត់អ្វីដែលភ្លើងរបស់ព្រះបានឆេះមកលើយើង មានន័យថាព្រះផ្ទាល់ធ្វើការតាមរយៈព្រលឹងរបស់គាត់។ អំណាចចេញរបស់ព្រះបង្ហាញតាមរយៈព្រះចេញរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះប៉ូលបង្រៀនយើងពីធាតុ 6 យ៉ាង ដែលអ្នកជំនិតរបស់ព្រះគួរតែមាន។ គាត់បានបញ្ជាឱ្យអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ សេចក្តីជំនឿ ហើយ ស្រឡាញ់មនុស្សផ្សេងទៀត ហើយមានការអត់ធ្មត់ និងសេចក្តីស្ងួតបូត (1 ទីម៉ូថេ6:11)។ សូមឱ្យព្រះប្រើយើងដោយដោយដេញតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

3. សូមប្រទានដល់យើងនូវចំណែកទ្វេនៃការបើកសម្តែង (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 2:1-14)

ក្នុងការអង្វររបស់អេលីយ៉ាដែលស្វែងរកវិញ្ញាណទ្វេដែលជាមរតករបស់កូនប្រុសច្បង តើយើងអាចស្វែងរកអ្វី?

ដំបូង គាត់អាចដឹងពីតម្លៃនៃការបើកសម្តែង។ គាត់អាចឃើញថាការបើកសម្តែងពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ដែលនៅតែមាននៅក្នុងអេលីយ៉ាគឺមានតម្លៃបំផុត។ គាត់គឺស្វែងរកនគរបស់ព្រះនិងព្រះពរ (លូកា11: 13)។

ទីពីរ យើងអាចរៀនពីអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿ។ មូលហេតុដែលគាត់អាចស្វែងរកវារហូតដល់ទីបញ្ចប់ គឺជំនឿ។ ទោះបីជាគ្រូរបស់គាត់បានដាស់តឿនគាត់អោយឈប់ដើរតាមគាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់មិនបាន ឈប់ដែរ។

ទីបី យើងអាចរៀនពីពេលដែលថាមពលបានមកដល់។ ព្រះចេស្ដារបស់ព្រះមករកយើងនៅពេលពួក គេធ្វើអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីដើរតាមគន្លងរបស់ទ្រង់ដោយអស់ពីចិត្ត។ ទោះបីជាគាត់មិនមានសញ្ញា និងអព្វហេតុអ្វីក៏ដោយ នៅពេលគាត់វាយលើទឹកជាមួយនឹងសម្លៀកបំពាក់របស់គ្រូគាត់ ទឹកត្រូវបាន បែងចែក។ នៅក្នុងដំណើរការនៃការស្នើសុំសេចក្តីជំនឿ ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើយើងរួចទៅ ហើយ។ ចូរយើងស្វែងរកការបើកសម្តែងទ្វេដងដែលបានសន្យានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ(អេភេសូរ5:18)។

4. បុរសនៃការបើកសម្តែង (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 2:15-25)

អេលីសេបានប្រតិបត្តិបេសសកម្មទ្វេដង ដោយស្នើសុំការបើកសម្តែងទ្វេដងដោយអំណាចរបស់គាត់ (15)។ តើគាត់បានបង្ហាញអ្វី?

ទីមួយ អព្វហេតុបានកើតឡើង។ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលអេលីសេបានញែកទន្លេយ៉រដាន់ គឺជាការបង្ហាញដ៏ នឿ។ ប្រសិនបើយើងចូលទៅជិតដោយជឿ នោះអំណាចនៃដំណឹងល្អ អព្វហេតុនេះនឹងកើតឡើង (រ៉ូម 16: 17-18)។

ទីពីរ ការព្យាបាលត្រូវបានលេចឡើង។ ដើម្បីព្យាបាលផ្លែឈើដែលមិនទុំ មានន័យថាដើម្បីបង្ហាញពី អំណាចរបស់ព្រះ (21)។ នៅពេលដែលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទដែលជាព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត ហើយចូលមករកទ្រង់ដោយបន្ទាបខ្លួនការព្យាបាលដ៏អស្ចារ្យនឹងកើតឡើង (ម៉ាទ្សាត 4: 2)។

ទីបី សិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង (23-25)។ អ្វីដែលក្មេងៗបានសើចចំអកដល់រូប រាងរបស់អេលីសេ ដែលត្រូវបានសម្លាប់ដោយខ្លាឃ្មុំភ្នំ គឺជាដៃដែលបានសាងសង់អំណាចខាងវិញ្ញាណ។ បុរសនៃការបើកសម្តែងនៅតែជាបុរសនៃព្រះវិញ្ញាណ។ ចូរយើងទទួលការបើកសម្តែងទ្វេដងនៃ ព្រះវិញ្ញាណ។

5.ម្នាក់ដែលទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ(2ពង្សាវតារក្សត្រ3:1-12)

អត្ថបទបង្ហាញថាយ៉ូសាផាតបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះនៅពេលដែលគាត់បានទៅប្រយុទ្ធជាមួយអេដុម ហើយទឹកនៅតាមផ្លូវនៃទីរហោស្ថានដោយសូមឱ្យហោរាធ្វើឱ្យទឹករឹងស្ងួតទៅ។ តើអ្នកណាអាចទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់?

ទីមួយ បុរសដែលឆ្ពោះទៅរកព្រះនឹងទទួលបានព្រះគុណ។ ចំពោះយ៉ូរ៉ាមមិនបានបម្រើព្រះយ៉ាងល្អទេ (2) គាត់បានបង្ហាញអាកប្បកិរិយាស្លូតបូត។ គាត់បានប្រហារជីវិតសុដុមដូចជាវិហារឡាអូដីស៊ីបានធ្វើបាននៅសភាពល្មម។ មិនក្តៅ មិនត្រជាក់។ ព្រះគុណបានមកលើមនុស្សដែលឯងបង់លំនឹងព្រះ (2 រេបា ក្សត្រ 17: 9)។

ទីពីរ នៅពេលយើងជួបរឿងលំបាកហើយស្វែងរកព្រះ នោះយើងនឹងទទួលបានព្រះគុណ។ យ៉ូសាផាតជួយនឹងយ៉ូរ៉ាមចងចាំព្រះយេហូវ៉ាពេលមានវិបត្តិ ហើយស្វែងរកព្រះដែលប្រកបដោយព្រះគុណ។ ការប្រតិបត្តិជំនឿរបស់មនុស្សម្នាក់អាចជួយសង្គ្រោះប្រទេសចេញពីស្ថានភាពវេទនា។ អ្វីដែលយើងត្រូវការនៅថ្ងៃដែលច្របូកច្របល់ គឺមនុស្សតិចដែលបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ។ តាមរយៈការប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង នោះយើងត្រូវទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះជាមុនសិន។

6.ផ្លូវនៃកិច្ចការរបស់ព្រះ(2ពង្សាវតារក្សត្រ3:13-27)

នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ៊ីស្រាអែលបានយកឈ្នះលើពួកម៉ូអាប តើអ្នកអាចរៀនអ្វីពីរបៀបដែលព្រះទ្រង់ធ្វើការ?

ទីមួយ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនៅក្នុងការទូលអង្វរ។ បើទោះជាគេបានស្វែងរកព្រះក្លែងក្លាយ តែនៅពេលដែលគេស្វែងរកអេលីសេ ហើយបានសូមជំនួយពីគាត់ដើម្បីឱ្យប្រាប់ពីផ្លូវដែលបើកឡើងនៅចំពោះពួកគេ។

ទីពីរ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការតាមរយៈដានរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលពិណបានបន្លឺឡើងដោយមនុស្សមួយចំនួន នោះអេលីសេនឹងឮហើយដឹងថាជាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណប្រអត់។ (150 តាមរយៈការបញ្ជាក់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយពួកគេបានដឹកទៅក្នុងប្រភពទឹក (16-20) ការដើរតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគម្ពីរ នោះជាការដើរតាមការបង្ហាញរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ទីបី ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ទ្រង់ធ្វើការ (20-27)។ ការដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់ទឹកមក ហើយសត្រូវបាន

យល់ច្រឡំពីការពិតដែលថាព្រះហស្តរបស់ព្រះបានធ្វើការ។ ចូរយើងសម្លឹងមើលទៅកាន់ជ័យជម្នះរបស់ព្រះនៅក្នុងរបៀបរបស់ព្រះ។

7. របៀបដែលព្រះបង្ខំយើង (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 4:17-37)

តាមរយៈស្ត្រីសាសន៍សូណែមដែលជាអ្នកបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះដោយបានបម្រើហោរា តើព្រះអម្ចាស់អាចបង្ខំករាស្រូវរបស់ទ្រង់ដោយរបៀបណា?

ទីមួយ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ខំករាគេតាមរយៈការអស្ចារ្យ។ ដែលស្ត្រីអារម្មក់បង្កើតបានកូនតូចមួយហើយក្មេងប្រុសដែលបានស្លាប់ ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ បានបង្ហាញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានធ្វើការតាមរយៈហោរា។ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឱ្យករាគេផ្ដោតទៅលើព្រះ ដែលជាប្រភពមកពីព្រះដោយអំណាចដែលធ្វើការអស្ចារ្យ។ គ្រប់ទាំងការអស្ចារ្យទាំងអស់បានផ្ដោតទៅកាន់ការភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះអម្ចាស់។

ទីពីរ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ខំករាគេដោយការទុក្ខលំបាកមួយចំនួន។ គ្រប់ទាំងការតូចធំសុទ្ធតែមានអត្ថន័យនៅក្នុងលោកិយនេះ។ ស្ត្រីសាសន៍សូណែមបានរៀនពីការបន្ទាបខ្លួន ការស្តាប់បង្គាប់ ដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវមានតាមរយៈបញ្ជាដែលធ្វើឱ្យបាក់ទឹកចិត្តមួយចំនួន ហើយស្វែងរកនគរបស់ព្រះនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាទីមួយ (ម៉ាថាយ 6:33)។ យើងគួរតែទទួលបានការបង្ខំមកពីព្រះដោយសារព្រះហស្តទ្រង់ ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានប្រើយើង។

8. ដំណាក់កាលនៃការព្យាបាល (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 5:1-14)

តាមរយៈដំណាក់កាលអ្វីដែលណាម៉ាន់បានទទួលការព្យាបាលយ៉ាងអស្ចារ្យពីជម្ងឺឃ្លង់របស់គាត់?

ទីមួយ វាបានចាប់ផ្ដើមដោយការកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងពាក្យដែលតូចមួយ។ គាត់បានដើរដោយសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងស្ថានភាពមួយដែលមិនអាចទៅរួច ដោយស្តាប់បង្គាប់ការជម្រុញពីអ្នកបម្រើស្រីម្នាក់ ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់បានរៀបចំគ្រប់ការទាំងអស់ដើម្បីឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយងាយគ្រប់វេលានឹងគ្រប់ទីកន្លែង។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ទទួលបានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគាត់នឹងទទួលបានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ទៅតាមនោះដែរ។ ជារបៀបមួយដែលមានប្រសិទ្ធភាពពី សេចក្តីពិតដែលសេចក្តីជំនឿដូចជាគ្រាប់ពូជល្អិតអាចធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់បាន។

ទីពីរ គួរតែឆ្លងកាត់ការសាកល្បងមួយចំនួន។ នៅក្នុងដំណាក់កាលនៃការស្តាប់បង្គាប់ ការល្បងមួយចំនួនបានមកកាន់គាត់ ទាំងដែលគាត់ត្រូវទទួលបានការម៉ាកងាយដោយសារមានឥរិយាបថមិនសុភាពរបស់ហោរានិងការទន់ខ្សោយមួយចំនួន តែគាត់បានស្តាប់បង្គាប់ដល់ហោរាដូចដែលព្រះបានបង្គាប់មក។

ទីបី គាត់បានស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ទីបំផុត។ គាត់បានដោះស័ក្តិចេញពីស្មាររបស់គាត់ ហើយបានដោះសំលៀកបំពាក់របស់គាត់ចេញ រួចបានចុះទៅក្នុងទឹកជ្រមុជប្រាំពីរដង។ បន្ទាប់ការអស្ចារ្យមួយបានកើតឡើង។ ដូចជាអ្នកបម្រើនៅក្នុងមង្គលការនៅស្រុកកាណា បានចាក់បំពេញទឹកនៅក្នុងពាងរហូតដល់ពេញប្រៀប នោះគាត់បានស្តាប់បង្គាប់ដោយស្មោះត្រង់។ ការស្តាប់បង្គាប់ប្រសើរជាងការអស្ចារ្យផង។

9. ច្បាប់នៅក្នុងការចាត់ចែងព្រះគុណ (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 5:15-27)

ការអស្ចារ្យនៃការព្យាបាលសំខាន់ជាងការរៀបចំរបស់ព្រះគុណទៅទៀត។ តើយើងអាចរៀបចំព្រះគុណបានដោយរបៀបណា?

ទីមួយ យើងត្រូវតែបដិសេធអំណោយដែលយើងបានទទួលដោយងាយៗ ដើម្បីរក្សាសេចក្តីជំនឿដ៏បរិសុទ្ធរបស់យើង។ ណាម៉ាន់បានថ្វាយគ្រប់ទាំងកំណប់របស់គាត់ទៅកាន់ព្រះ ប៉ុន្តែអេលីសេបានបដិសេធការនោះ ពីព្រោះគាត់ចង់ដាក់ជំនឿរបស់គាត់ដល់ព្រះជាម្ចាស់។

ទីពីរ យើងត្រូវប្រយត្ននឹងការបោកបញ្ឆោត។ ហ្គេហាស៊ីបានយកអំណោយដោយការបោកបញ្ឆោត។ ណាម៉ាន់ (22-24) ត្រូវទទួលបានជម្ងឺឃ្លង់ដោយសារសេចក្តីលោភលន់របស់គាត់ (27)។ បុរសដែលបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះត្រូវតែមានការប្រយត្នទៅនឹងការពុតគ្រុតនិងសេចក្តីលោភ។ ដើម្បីលូតលាស់នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់យើងផ្ទាល់ យើងត្រូវតែវាយប្រឆាំងទាស់នឹងឧបសគ្គទាំងឡាយ។ ចូរយើងដើរតាមសេចក្តីជំនឿរបស់អេលីសេ។

10. អំណាចនៃការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 8:1-13)

អេលីសេមានចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ ជាគំរូរបស់យើងមួយ ពីព្រោះគាត់បានដោះស្រាយបញ្ហាមួយចំនួន ដោយមានចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ និងបានសន្សំទុកសម្រាប់នគរបស់ព្រះ។ តើយើងទទួលវាបានដោយរបៀបណា?

ទីមួយ យើងត្រូវតែស្វែងរកវាដោយសេចក្តីជំនឿ។ អេលីសេដែលបានទទួលអំណោយខាងវិញ្ញាណ

បានសាងសង់អាគារនៃសាលារៀន ហើយបានសង្គ្រោះប្រទេសរបស់គាត់ចេញពីគ្រោះមហន្តរាយ។ គ្រប់មនុស្សណាដែលបានកើតជាថ្មី អាចទទួលបានអំណោយខាងវិញ្ញាណ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានសន្យាពីការនោះដល់គាត់។ ដោយមិនបាច់មានអំណោយទានខាងភាសាដទៃឬអំណោយនៃការព្យាបាល តែអំណោយដ៏ពិសេសផ្សេងទៀតនោះជាអំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណដែលអាចនឹងផ្តល់មកយើងបាន។ គ្រប់គ្រីស្ទានទាំងអស់សុទ្ធតែមានអំណោយទានខាងព្រះវិញ្ញាណរៀងៗខ្លួនចេញពីព្រះជាម្ចាស់។ ដោយការអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ នោះយើងគួរតែពង្រឹងអំណោយរបស់យើង ព្រមទាំងអភិវឌ្ឍវាសម្រាប់ព្រះប្រើ។

ទីពីរ យើងគួរតែទទួលបានការនោះដើម្បីនឹងបង្កើតនូវសីលធម៌។ ការជ្រមុជខាងវិញ្ញាណផ្ដោតទៅលើការសម្រេចបំពេញការរួបរួមរបស់ក្រុមជំនុំ (1 កូរិនថូស 12:13)។ ប៉ុន្តែអំណោយរបស់ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានផ្តល់មកសម្រាប់សីលធម៌របស់ក្រុមជំនុំ និងជាផលប្រយោជន៍របស់អ្នកជិតខាងរបស់គេ។ យើងគួរតែរស់នៅដើម្បីអនុវត្តនូវអំណោយទានរបស់យើងនៅក្នុងជីវិតឱ្យបានល្អ។

11. ចូរធ្វើនូវបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 8:7-24)

អត្ថបទដែលបេនហាដាតបានស្លាប់ដោយសារជម្ងឺរបស់គាត់ដោយហាសែល ហើយបានទាយពីអនាគតរបស់យ៉ូហាន អេដុម និងរីបណា បង្ហាញពីកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់។

ទីមួយ លោកិយត្រូវតែបានសម្រេចបំពេញទៅតាមបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែល យូដា អេដុម រីបណា និងអាហ្វិម ហើយទ្រង់បានគ្រប់គ្រងលើជ័យជំនះនិងការបរាជ័យដែរ បញ្ជាជីវិតនិងការស្លាប់ ការងើបឡើងនិងការធ្លាក់ចុះរបស់ប្រជាជាតិជាដើម។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែសូមពីការនោះទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ដោយមើលទៅកាន់ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ដែលនឹងត្រូវសម្រេចបំពេញ។ ទីពីរ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការនៅចន្លោះកណ្តាលនៃចង្កៀង។ ចង្កៀងដែលព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ចង្អុលទៅកាន់ព្រះមេស៊ី ដែលជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលត្រូវយាងមកនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយនៅក្នុងលោកិយ (19, យ៉ូហាន 4:25-26)។ យើងត្រូវតែស្រឡាញ់កាលដែលយើងធ្វើបានល្អ។

ទីបី ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានសង់ឡើងដោយព្រះផ្ទាល់សម្រាប់យើង។ ការសម្រេចបំពេញនូវការទស្សនាមរមន៍អេលីសេ (10-12) បង្ហាញពីវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងការសម្រេចបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ សង្ឃឹមតែមួយគត់របស់គ្រីស្ទានពេញមួយជីវិត គួរតែបង្កើតនូវបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់។

12. វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 8:25-9:10)

តើអត្ថបទបង្ហាញអ្វី ដែលព្រះនឹងបង្កើតព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់នៅក្នុងកាលដែលមានការច្របូក

ច្របល់ដល់យើង?

ទីមួយ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការលើកិច្ចការរបស់មនុស្សលោក។ នៅពេលដែលយ៉ូហានត្រូវទទួលបានរង របួសនៅក្នុងសង្គ្រាម ហើយជាតិសាសន៍របស់គាត់ត្រូវបានរង រោះព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានសម្រេច បំពេញបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់ ហើយបើទោះជាពួកគេបានព្យាយាមរួមដោយសារការទៅមើលអា ហាសៀពេលឈឺក៏ដោយ នោះជាព្រះហស្ថរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបាននាំពួកគេ។ មានតែទ្រង់ទេដែល ជាព្រះលើអស់ទាំងព្រះ។

ទីពីរ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការតាមរយៈអំណាចខាងវិញ្ញាណសម្រាប់គម្រោងរបស់ទ្រង់។ ជាព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់បានបំផ្លាញរាជ្យរបស់ស្តេចអ័ហាប់និងបានរៀបចំយ៉េហូដា។ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅ កាន់អេលីសា ហើយអេលីសាបានមានបន្ទូលទៅកាន់សិស្សដែលនៅសាលាព្រះបន្ទូល បន្ទាប់ពីសិស្ស បានប្រាប់ការនោះដល់បេនហាដាត ហើយជាចុងក្រោយយ៉េហូដាបានធ្វើការនោះដោយផ្ទាល់ ដោយសារវាជាប្រភពមកពីព្រះ។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ស្វែងរកអ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់នៅក្នុង លោកិយ ចូរយើងឆ្លើយតបនឹងទ្រង់ដោយមានអំណរ។

13.បុរសនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ(2ពង្សាវតារក្សត្រ9:30-10:14)

នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍អាក្រក់ ដែលកូនប្រុសរបស់អ័ហាប់ 70 នាក់ និងសាច់ញាតិ និងបងប្រុសរបស់អ័ ហាសៀត្រូវបានសម្លាប់ នោះយើងអាចរៀនមេរៀនពីរយ៉ាង។

ទីមួយ ការកាត់ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងកើតមានជាក់ច្បាស់។ សេចក្តីស្លាប់ចុងក្រោយរបស់ យេសេ បិល ដែលជាអ្នកបង្កើតព្រះភ្លើងក្លាយ ហើយបានសម្លាប់ហោរារបស់ព្រះ នោះបញ្ជាក់ពីសេចក្តីសុចរិត របស់ព្រះអម្ចាស់។ (22) ព្រះអម្ចាស់បានជំនួសដោយការស្លាប់របស់ណាហូសដោយផ្ទាល់។ គោល ការណ៍ដែលព្រះបង្កើតនឹងផ្តល់ពរដល់អ្នកដែលប្រទានពរដល់ក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែអ្នកដែលដាក់ទោសដល់ ក្រុមជំនុំ ព្រះអម្ចាស់នឹងដាក់ទោសគេជានិច្ចនៅក្នុងលោកិយ។

ទីពីរ យើងគួរតែថ្វាយខ្លួនរបស់យើងដើម្បីឱ្យបានលូតលាស់ខាងសេចក្តីជំនឿ។ ការអធិស្ឋានរបស់យេ ហូដាជាការដែលអាក្រក់បំផុត។ ការឆ្លើយតបដ៏ជ្រុលហួសហេតុរបស់គេនៃការកាត់ទោសដោយបាន សម្លាប់បងប្អូនរបស់អ័ហាសៀ នោះចេញមកពីចិត្តដែលលោភលន់។ យើងត្រូវតែដើរតាមគោល ការណ៍ដែលទម្រទៅរកព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចូរយើងបានក្លាយជាមនុស្សខាងព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធវិញដោយការរក្សាទុកដែលស្មោះត្រង់។

ខ. ព័ន្ធកិច្ចរបស់អេសីសេ

1.ការបរាជ័យនៃការកំណែទម្រង់របស់យេហូវ៉ា(ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 10:15-36)

បើទោះជាយេហូវ៉ាបានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ដោយសម្លាប់មនុស្សដែលគោរពព្រះក្លែងក្លាយ ជាចុងក្រោយដោយសារគាត់បានដើរតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់ត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយសារព្រះអម្ចាស់។ តើអ្វីទៅជាការកែទម្រង់ដ៏ពិត?

ទីមួយ យើងគួរតែដើរតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ការដែលយេហូវ៉ាដែលជាកូនចៅរបស់លេខាបបានសម្លាប់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះបាលដោយសេចក្តីបញ្ឆោតយ៉ាងច្បាស់ នោះមិនមែនជាចិត្តដែលដើរតាមចំណេះដឹងដ៏ពិតនោះទេ។ ការកែទម្រង់ពិតប្រាកដពីងលើការដើរតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់។ នៅពេលដែលយើងស្គាល់បទគម្ពីរ ការផ្លាស់ប្តូរពិតប្រាកដនិងការលូតលាស់ពិតប្រាកដនឹងកើតឡើង។

ទីពីរ ការចុះចូលនឹងកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់។ ការកែទម្រង់របស់យេហូវ៉ាបានបរាជ័យ ដោយសារមិនមានបំណងដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ យើងគួរតែរៀនពីឥរិយាបថរបស់ប៉ូលដែលគាត់ផ្ទាល់បានព្យាយាមរក្សាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់យ៉ាងពេញលេញរបស់អ្នកជិតខាងរបស់យើង។

2.ការកែទម្រង់របស់យេហូវ៉ា(ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 11:1-12:3)

តាមរយៈការកែទម្រង់របស់យេហូវ៉ា នោះយើងអាចរៀនការពីរយ៉ាងដែលព្រះបានប្រើនៅក្នុងការងាររបស់គាត់។

ទីមួយ ពួកគេមានគោលបំណងដែលពិតប្រាកដសម្រាប់អាណាចក្ររបស់ព្រះ។ នៅក្នុងចំណោមការដែលបានសម្លាប់កូនប្រុសរបស់ស្តេចយ៉ាងសាហាវ នោះព្រះបានធ្វើឱ្យយ៉ូសៀបានរត់រួចតាមរយៈយេហូវ៉ា។ បើទោះជាយើងជួបការលំបាកក៏ដោយ នៅពេលដើរតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះផ្លូវនៃសេចក្តីចម្រុះចម្រើននឹងកើតមានដល់យើង។

ទីពីរ ពួកគេគួរតែបង្កើតការតាំងសញ្ញារបស់ពួកគេជាថ្មី (17)។ នៅពេលដែលស្ថានភាពត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាងល្អ យេហូវ៉ាបានដាក់ខ្លួនបង្កើតការតាំងសញ្ញាជាថ្មី (17)។ ទ្រង់បានបំផ្លាញព្រះក្លែងក្លាយទាំងអស់ ហើយបានសម្លាប់អាដាលា និងបានឱ្យចូរអាស់ឡើងសោយរាជ្យជាស្តេចរបស់យូដា។ ការដូច្នេះបានសម្រេចដោយការតាំងសញ្ញា។ នៅពេលដែលអេលីយ៉ាបានជាសះស្បើយដោយការសាងសង់ថ្ម12ដុំ។ ការស្តារឡើងវិញនៃការតាំងសញ្ញានឹងបង្កើតការកែទម្រង់ពិតប្រាកដ និងអំណរដ៏ពិតហើយនឹងសេចក្តីសុខសាន្តនឹងមកតាមយើងជាក្រោយ (20)។ ចូរយើងមានការកែទម្រង់ពិតប្រាកដដោយការថ្វាយខ្លួនទៅកាន់ការនោះ។

3.ការបង្រៀនដែលយ៉ូហានបានផ្តល់ឱ្យ(ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 12:4-21)

តាមរយៈចូរអស់ដែលសោយរាជ្យជាស្តេចរបស់យូដានៅក្នុងគ្រាដែលមានការច្របូកច្របល់ តើយើង រៀនអ្វីខ្លះពីការផ្លាស់ប្តូរ?

ទីមួយ ការផ្លាស់ប្តូរចាប់ផ្តើមជាមួយការកើតជាថ្មីនៃការថ្វាយបង្គំ។ កិច្ចការរបស់ទ្រង់ដែលបានធ្វើ ដោយការដឹកនាំរបស់ចេហ្វីដា នោះជាការសាងសង់ឡើងវិញនូវទីបរិសុទ្ធ ព្រោះទំនាក់ទំនងត្រង់ត្រូវ ជាមួយព្រះបានចាប់ផ្តើមជាមួយការថ្វាយបង្គំពិតប្រាកដ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានបដិសេធសម្ភារៈថ្វាយដង្ហាយផ្ទាល់ខ្លួន (4-8) ហើយបានសងជាមួយការថ្វាយដង្ហាយដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់រាស្ត្រវិញ (9-11)។

ទីពីរ វាជាការផ្លាស់ប្តូរដែលគិតពីសម្ភារៈដែលបរិសុទ្ធ។ ដោយការផ្តល់សម្ភារៈបរិសុទ្ធជាទីមួយទៅ កាន់អ្នកបម្រើការងារដែលបម្រើនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធដោយស្មោះត្រង់ (13-14)។ ហើយការថ្វាយជាប្រាក់ ដែលជាដង្ហាយលោះបាបនិងការធ្វើកំហុស គួរតែប្រគល់ឱ្យដល់សង្ឃ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានជំនឿ ខ្សោយត្រូវបានវាយប្រហារដោយអាសែលដែលបានផ្តល់របស់បរិសុទ្ធទៅកាន់គាត់ទុកជាការយោគ យល់មួយ។ ហើយគាត់មិនបានបំបែកទីខ្ពស់ៗនោះទេ ហើយជាចុងក្រោយគាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយ អ្នកបម្រើស្មោះត្រង់របស់គាត់។ ចូរយើងថ្វាយខ្លួនរបស់យើងទុកជាដង្ហាយដ៏រស់ដល់ព្រះអម្ចាស់។ (យ៉ូ ហាន 4:24)

4.ជីវិតដែលស្មោះត្រង់(ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 13:1-13)

នៅក្នុងអត្ថបទដែលការលូតលាស់និងការវិនាសរបស់សញ្ញាតិមួយដែលពឹងលើសេចក្តីស្មោះត្រង់នៅ ចំពោះព្រះ តើយើងរៀនអ្វីខ្លះដែរ?

ទីមួយ ព្រះជាស្តង់ដារនៃភាពស្មោះត្រង់របស់គេ។ បើទោះជាមនុស្សវាយតម្លៃថាវាស្អាតដោយ ការដែល សំខាន់នោះជាការវាយតម្លៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ (2)។ ដូចជានគរខាងជើងបានចាកចេញពីបាបរបស់យេរ៉ូ បោម នោះព្រះអម្ចាស់បានប្រដៅដល់ពួកគេដោយដៃរបស់អាវ៉ាម។ ភាពស្មោះត្រង់មានន័យថាជាជីវិត នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

ទីពីរ តើយើងអាចស្មោះត្រង់ដោយរបៀបណា? ដូចជាយេហូវ៉ាអាហាសបានថ្វាយចិត្តដល់ព្រះយេហូវ៉ា ភ្លាម នោះព្រះបានផ្តល់សេចក្តីមេត្តាដល់គាត់ (4-5)។ ភាពស្មោះត្រង់ជាផលផ្លែដែលខិតចូលក្បែរព្រះ ជាម្ចាស់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ហើយនៅពេលដែលយើងថ្វាយខ្លួនយើងដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងអាចដើរ នៅក្នុងផ្លូវដែលស្មោះត្រង់។ ព្រះអម្ចាស់កាន់យើងខ្ជាប់ជានិច្ច កាលដែលយើងស្វែងរកទ្រង់ ដែលជា អង្គសង្គ្រោះយើងម្តងជាសម្រេច។ យ៉ូអាសដែលបានគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលខាងជើងអស់រយៈពេល 16ឆ្នាំ បានបរាជ័យនៅក្នុងការបម្រើព្រះបន្តទៀត។ ចូរយើងធ្វើជាអ្នកបម្រើព្រះដែលឈររឹងមាំនៅលើ

ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

5. ព្រះអម្ចាស់ដែលស្មោះត្រង់(ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 13:14-25)

តើអត្ថបទបានបង្ហាញអ្វីពីបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់?

ទីមួយ ទ្រង់ជាព្រះដែលស្មោះត្រង់ (16-17)។ សកម្មភាពរបស់ស្តេចដែលបាញ់ព្រួញទៅក្នុងខ្យល់ មានន័យថាសេចក្តីសង្គ្រោះចេញមកពីអាវាម។ វាបង្ហាញថាព្រះអម្ចាស់ស្មោះត្រង់ ពីព្រោះទ្រង់រក្សាអ្វីដែលទ្រង់បានសន្យាមក។ អេលីសាដែលបានស្មោះត្រង់ជាមួយព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការបន្ទាប់ពីគាត់បានស្លាប់ពីផែនដីនេះមក។ ដែលសាច់ដែលបានស្លាប់រួចត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងឆ្អឹងរបស់គាត់ជាអត្ថន័យនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ (14:21)។ អ្នកដែលជឿដល់ព្រះដែលស្មោះត្រង់បង្ហាញពីព្រះទ្រង់នៅអស់កល្ប។ ទីពីរ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឱ្យពួកគេបានចូលរួមនៅក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ដែល យ៉ូអានបានវាយវាទៅក្នុងដីបីដង មានន័យថាជាការមានន័យជន្លះបី (18-25)។ បង្ហាញថាព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់ឱកាសជាច្រើនសម្រាប់ពួកគេនៅក្នុងការចូលរួមជាមួយសិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ដូចកាលដែលព្រះយេស៊ូវបង្គាប់ដល់នាងម៉ារីនិងម៉ាថាឱ្យបើដំបូចេញ ហើយដោះសំលៀកបំពាក់របស់ឡាសាចេញ ដើម្បីនឹងចូលរួមនៅក្នុងសិរីល្អ។

យើងត្រូវតែប្រើឱកាសនៃការចូលរួមនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

6. សេចក្តីយុត្តិធម៌នៅមានជីវិតរស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 14:17-29)

អត្ថបទបង្ហាញថាព្រះអម្ចាស់សម្រេចបំណងរបស់ទ្រង់ បើទោះជានៅក្នុងគ្រាដ៏អាក្រក់ក៏ដោយ ដែលជារូបភាពនៃការគ្រប់គ្រងរបស់អាម៉ាសានិងយេរូបាម។ តើបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងដូចម្តេចនៅក្នុងកិច្ចការដែលយកមនុស្សជាធំ?

ទីមួយ អាម៉ាសាបានចម្លងតាមអេដុម ប៉ុន្តែទ្រង់ទទួលបានការបះបោរ ដោយសារសេចក្តីឆ្អឹងឆ្អែរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានគេចខ្លួនហើយត្រូវបានសត្រូវសម្លាប់។ ការដែលយកជ័យជម្នះពិតប្រាកដគឺ ការដែលមនុស្សដើរនៅលើផ្លូវនៃការបន្ទាបខ្លួនដោយបោះបង់ចោលភាពឆ្អឹងឆ្អែ។ ទីពីរ យេរូបាមទីពីរបាននាំយកសេចក្តីលូតលាស់ផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចនៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែមិនបានរស់នៅជាមនុស្សដែលស្មោះត្រង់នោះទេ។ កិច្ចការរបស់ទ្រង់ដែលបានបញ្ជូនយូណាស់ទៅកាន់នីណេវ៉េអោយផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយស្តារជាម៉ាសឡើងវិញ ហើយហាមាតបានឆ្លងកាត់ដោយសេចក្តីអាណិតមេត្តារបស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅក្នុងការបាក់ទឹកចិត្តខាងវិញ្ញាណដែលយើងមាន នោះយើងត្រូវតែលន់តូបាបហើយរៀនពីផ្លូវរបស់ការបន្ទាបខ្លួន។ ហើយយើងគួរតែទទួលស្គាល់ថាភាពបរិបូររបស់យើងនឹងត្រូវចែករំលែកទៅកាន់មនុស្ស។

7. ការផ្តោតរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 15:23-38)

ព្រះអម្ចាស់ដែលគ្រប់គ្រងរបស់ទាំងអស់បានបង្ហាញការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយបានរក្សាការបីយ៉ាងនៅក្នុងរាជរបស់ បេហៀ បេហ្កា ហូសេ និងយ៉ូដាម។ ទីមួយ ទ្រង់បានមើលទៅកាន់សកម្មភាពដែលអាក្រក់។ ទ្រង់តែងតែផ្ដោតលើអំពើបាបរបស់យេរូបោម (28)។ នៅពេលដែលយើងលន់តូបាយយើង នោះសេចក្ដីសង្ឃឹមពិតនឹងចាប់មានឡើង។ ទីពីរ ទ្រង់ផ្ដោតលើភាពស្មោះត្រង់។ ភាពស្មោះត្រង់របស់យ៉ូដាមនៅក្នុងខ 34 ជាផលផ្លែដែលឪពុករបស់ទ្រង់អ៊ូហាសៀត្រូវទទួលបានការប្រដៅ។ យ៉ូដាមដែលជាអ្នកសាងសង់អាសនារបស់ព្រះយេហូវ៉ា ជាមនុស្សមិនស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបំផុត។ សេចក្ដីស្មោះត្រង់ជាសេចក្ដីស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ជាការដែលមានតម្លៃដែលយើងរស់នៅក្នុងជីវិតដែលមានព្រះបន្ទូលជាចំណុចកណ្តាល។ ទីបី ព្រះអម្ចាស់ផ្ដោតទៅលើពេលវេលា។ ជាចុងក្រោយ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការ។ វាមានន័យថាព្រះអម្ចាស់បានសម្រេចនោះជាផែនការនៅក្នុងពេលវេលាកំណត់របស់ទ្រង់។ ពេលវេលាដែលមានការផ្លាស់ប្តូរ នាពេលរបស់លូអេ ពេលនៃការផ្លាស់ប្តូររបស់ក្រុមជំនុំនៅអាន់ទីយ៉ុក និងការត្រឡប់មកវិញនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយ។

យើងគួរតែសន្សំពេលនៅក្នុងពេលដ៏អាក្រក់សព្វថ្ងៃនេះ។

8. ការសម្លឹងមើលការការលាក់កំបាំងSyncretic(ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 17:24-41)

ភាពបរិសុទ្ធរបស់សាសនាជាគោលដៅរបស់សាតាំងវាយប្រហារជានិច្ច។ ទីមួយ លក្ខខណ្ឌដែលសាកសមនៃទឹកនៃ និងព្រះក្លែងក្លាយត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយស្ដេចរបស់អាស៊ីរីបានបញ្ជាថា គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់គួរតែគោរពសាសនារបស់ទ្រង់ ដែលជាគោលការរបស់ស្ដេចបញ្ជាមកឱ្យបែកចេញពីភាពបរិសុទ្ធ (29-33)។ ទ្រង់បានអនុញ្ញាតឱ្យគ្រប់ជាតិសាសន៍បម្រើព្រះក្លែងក្លាយនិងផ្លាស់ប្តូរសេចក្ដីជំនឿលើព្រះយេហូវ៉ារបស់ពួកគេ។ គោលការណ៍នេះត្រូវបានបន្តបន្ទាប់ពីពួកខាងជើងនិងខាងត្បូងត្រូវបានបំបែក ហើយបានបង្កើតគម្ពីរទាំងប្រាំរបស់ម៉ូសេរបស់ពួកសាម៉ារី ហើយត្រូវបានធ្លាក់នៅក្នុងភាពងងឹតខាងវិញ្ញាណ។ ទីពីរ ការនេះបានធ្វើឱ្យគេឃ្លាតចេញពីព្រះសែនឆ្ងាយ (35-37)។ ប្រៀបបីដូចជាបាតដែលមិនទាន់បានជុសជុល នោះជំហានបន្ទាប់នឹងមិនត្រឹមត្រូវឡើយ បើទោះជានៅមុនព្រះយេស៊ូវបានយាងមកទីនេះក៏ដោយ ក៏គ្មានសង្ឃឹមដែរ។ ប៉ុន្តែកាលដែលដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ពួកគេ កិច្ចការថ្មីបានចាប់ផ្ដើមឡើង។ យើងត្រូវចាត់ទុកពេលនោះជាពេលដែលចាកចេញពីសេចក្ដីពិត។ ចូរយើងមានសេរីភាពចេញពី syncretism.

9. ផ្លូវដែលឈ្នះលើសត្រូវ(ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 18:17-37)

តើវាបសាខេបានយកឈ្នះលើការនេះដោយរបៀបណា?

ទីមួយ ទ្រង់បានពឹងលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអម្ចាស់។ បើទោះជាអ្នកដែលផ្លាស់ប្តូរវ័យក្មេងក៏ដោយ ទ្រង់បានយោគយល់ដល់អាស៊ីរី ហើយបានប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិដែលបរិសុទ្ធ ហើយចុងក្រោយស្តេច នឹងត្រូវបរាជ័យ។ ស្តេចអាស៊ីរីបានចំអកដល់ហេសេតាដើម្បីទទួលបានឯកសារដោយការល្បួងដល់ រាបសាខេ។ បើទោះជាហេសេតាមានភាពទន់ខ្សោយក៏ដោយ។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានទទួលយក ការអង្វរកររបស់ទ្រង់ ហើយបានផ្តល់ការដ៏អស្ចារ្យដល់ទ្រង់ដោយសារការអាសូររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់ស្តាប់ឮសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានសង្គ្រោះពួកគេចេញពីសត្រូវ។

ទីពីរ ទ្រង់បានយកឈ្នះពួកគេដោយការអង្វរករ។ ទ្រង់បានយកលិខិតដែលអាសាខេដែលចំអកមក ទ្រង់មកទីបរិសុទ្ធ។ អ្នកដែលស្វែងរកពិតប្រាកដបង្ហាញពីបញ្ហានេះទៅកាន់ព្រះដោយស្មោះដល់ទ្រង់។ យើងគួរតែរៀនអធិស្ឋានដូចជាស្តេចហេសេតាបានធ្វើ។

10.ការផ្លាស់ប្តូរបស់ស្តេចហេសេតា (ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 18:1-16)

តើការកែទម្រង់អ្វីដែលស្តេចហេសេតាអាយុ25ឆ្នាំបានធ្វើក្នុងនាមជាស្តេចរបស់អ៊ីស្រាអែល? ទីមួយ ទ្រង់បានបំផ្លាញរូបព្រះក្លែងក្លាយ (4)។ ដោយសារទ្រង់ធ្វើការនេះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់បាន លុបបំបាត់ព្រះរបស់សាសន៍ដទៃ ហើយបានបំផ្លាញព្រះក្លែងក្លាយដែលចេញមកពីពស់លង្ហិនរបស់ម៉ូ សេ។ ការកែទម្រង់បានចាប់ផ្តើមពីការស្តារឡើងវិញនូវបទបញ្ញត្តិទីមួយនៅចំពោះព្រះ។

ទីពីរ ទ្រង់បានកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេដោយផ្ទាល់។ ការកែទម្រង់ពិតប្រាកដមិនដែលឈប់ បំផ្លាញរូបព្រះក្លែងក្លាយឡើយ ប៉ុន្តែបានត្រលប់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយ វិជ្ជមានវិញ។ ការដែលនៅជាប់នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាការចាប់ផ្តើមនៃការកែទម្រង់និងការលូតលាស់។

ទីបី ពេលដែលគេមិនព្រមស្តាប់តាមក្រឹត្យវិន័យ នោះការវេទនានឹងមកលើគេ (12)។ ការចម្រុះចម្រើន ពិតប្រាកដមិនមែនជាទុក្ខវេទនានោះទេ ប៉ុន្តែជាការភ្ជាក់ភ័យជាតិព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលធ្វើការនៅ ក្នុងពេលមានទុក្ខលំបាកនោះ (9-11)។ នៅពេលដែលក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្នដើរតាមគោលការណ៍នៃការកែ ទម្រង់នោះគេនឹងអាចរីករាយនូវព្រះគុណដែលចម្រុះចម្រើន។

11.អំណាចនៃការអធិស្ឋាន(ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 19:20-37)

តើការអធិស្ឋានដោយយំរបស់ហេសេតាត្រូវបានទទួលយកដោយព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ ព្រះអម្ចាស់បានឮការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ ព្រះអម្ចាស់ដែលបានស្តាប់ទៅកាន់ពាក្យជឿលចំអករបស់ រាសាខេ ទ្រង់ក៏បានស្តាប់ទៅកាន់ការអង្វររបស់ស្តេចហេសេតា (20)។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀន យើងថា កាលដែលយើងអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ យើងមិនចាំបាច់បើកមាត់របស់យើងដោយគ្មាន

ការប្រុងប្រយ័ត្ននោះឡើង (cc.5:1-2)។ យើងត្រូវតែឈររឹងមាំនៅលើចិត្តដែលយកព្រះអម្ចាស់ជាកណ្តាលជាងការនិយាយរបស់យើង ពីព្រោះការអធិស្ឋានជាដង្វាយដែលព្រះអម្ចាស់គូរតែទទួល។

ទីពីរ តើការឆ្លើយតបរបស់ព្រះមកគាត់បង្ហាញពីអ្វី? អាថ៌កំបាំងបានលេចឡើងមក (29)។ យោងតាមការសន្យានៃការថែរក្សាយ៉ាងពេញលេញ (34)។ អាស៊ីរីត្រូវបានបំផ្លាញដោយអំណាចចេស្ដារដ៏អស្ចារ្យ (35)។ ហើយស្ថានភាពនេះនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាចំណុចកំពូលនៃសេចក្តីប្រោសលោះ (31)។ ចូរយើងបង្កើតបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយការថ្វាយដង្វាយជាការអធិស្ឋានពិតប្រាកដទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងសេចក្តីវេទនា។

12. ការអធិស្ឋានស្មោះត្រង់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 20:1-11)

តើព្រឹត្តិការណ៍អស្ចារ្យអ្វីដែលបង្ហាញមកនៅក្នុងជីវិតរបស់ហេសេតា?

ទីមួយ សេចក្តីទុក្ខលំបាកដែលព្រះទ្រង់អនុញ្ញាតមកដល់ទ្រង់។ ដោយសារព្រឹត្តិការណ៍នោះស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះដ៏មានអំណាចចេស្ដា នោះអ្នកបរិសុទ្ធនឹងទទួលបានការហ្វឹកហាត់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការកែទម្រង់របស់ជាតិសាសន៍និងការវាយលុករបស់អាស៊ីរីជាការមួយដ៏ធំក៏ប៉ុន្តែដើម្បីផ្ទាល់ខ្លួនជាការមួយដ៏ធំជាងទៅទៀត។ បន្ទាប់ពីយើងបានបកស្រាយពីបញ្ហាបច្ចុប្បន្នរបស់យើងរួចមក យើងគួរតែថ្វាយការនោះដល់ព្រះអម្ចាស់ដោះស្រាយ។

ទីពីរ ទ្រង់បានជឿថាមានតែព្រះអម្ចាស់ទេជាអ្នកដោះស្រាយបញ្ហារបស់គាត់។ នៅពេលដែលទ្រង់បានទូលអង្វរដើម្បីបានរស់នៅ ហើយបានសម្រេចចិត្តថាទ្រង់នឹងអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ហើយរស់នៅចំពោះព្រះដោយការបន្ទាបខ្លួនពេញមួយជីវិតរបស់ទ្រង់ ដោយចង់ចាំសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះនៅអតីតកាល និងសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ (3)។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់ទៅកាន់ការទូលអង្វររបស់ទ្រង់ ហើយបានធន្យាជីវិតរបស់ទ្រង់ 15ឆ្នាំថែមទៀត។ ចូរយើងស្រែករកព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងគ្រាដែលមានទុក្ខលំបាក។

13. បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 20:12-21)

តើអត្ថបទបង្រៀនពីការចាត់ចែងព្រះគុណរបស់ព្រះនោះជាការសំខាន់ជាការទទួលយក?

ទីមួយ គាត់បានបរាជ័យដោយស្តាប់ទៅកាន់សម្រែកមួយចំនួន (12)។ នៅពេលដែលទ្រង់បានជាសះស្បើយពីជម្ងឺមហារីកស្បែករបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានទទួលអំណោយជាច្រើនចេញពីមនុស្សជាច្រើន។ បន្ទាប់មកទ្រង់បានបើកទ្វារឃ្លាំងដើម្បីនឹងបង្ហាញពីអំណូតរបស់ទ្រង់។ ដោយសារអំពើបាបបានចាប់ផ្តើមជាមួយសេចក្តីអួតរបស់ទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់ទ្រង់ថា ការកោតសរសើររបស់មនុស្សជាការដែលគួរស្អប់ដោយព្រះអម្ចាស់ (លូកា 6:26)។

ទីពីរ ទ្រង់បានទាមទាររកការស្នូចស្បែក។ ខ 16-20 បង្ហាញថាទ្រង់បានបាត់បង់សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់។ បើទោះជាទ្រង់បានរីករាយនឹងសេចក្តីសុខសាន្តនិងភាពបរិបូរណ៍យ៉ាងខ្លាំងក្លាក៏ដោយ កូនប្រុសរបស់ទ្រង់ ម៉ាណាសេ ត្រូវបានដាក់ទោសដោយព្រះអម្ចាស់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ ជាការសំខាន់ណាស់នៅក្នុងការទទួលការហ្វឹកហាត់ខាងសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

14. អំពើរបាបរបស់ម៉ាណាសេ (ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 21:1-26)

ម៉ាណាសេបានហាមការកែទម្រង់ខាងសាសនាដោយចាប់ផ្តើមពីឪពុករបស់ទ្រង់ហេសេគា ហើយបានត្រឡប់ទៅកាន់ទីដើមដែលជាការថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ។

ទីមួយ ទ្រង់បានដើរតាមការថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយរបស់អ័ហាប (3)។ ទ្រង់មិនបានដើរតាមចំណុចល្អរបស់ឪពុករបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែបានត្រឡប់រកអំពើរបាបរបស់ស្តេចអ័ហាបវិញ។ ការចាត់ចែងការស្នងតំណែងជាការសំខាន់ជាងការគ្រប់គ្រងទៅទៀត។ បើទោះជានៅក្នុងពេលមានសន្តិភាពក៏ដោយប្រសិនបើទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះអម្ចាស់ត្រូវបំផ្លាញ នោះការអន្តរាយដ៏ធំនឹងមកកាន់យើង។

ទីពីរ ទ្រង់បានបំផ្លាញក្រឹត្យវិន័យនៃតួរនាទីស្តេចចោល។ ទ្រង់បានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងការបំផ្លាញសាសនាដោយការមើលងាយគ្រប់ទាំងស្តង់ដារនិងកម្រិតនៃសេចក្តីជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ទ្រង់។

ទីបី ទ្រង់បានធ្លាក់ចុះទៅកាន់សភាពដែលជ្រុលហួសនៃការបំផ្លាញសង្គម (10-11)។ ដោយសារការមិនគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះបានបង្កើតមកនូវសេចក្តីទុច្ចរិត ដែលអ្នកដឹកនាំរបស់យូដាបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការវិនាសយ៉ាងធ្ងន់ (16)។ នៅក្នុងពេលមានសន្តិភាពដោយការសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងត្រូវតែទទួលបានការការពារចេញពីរបាបរបស់យើងហើយរីករាយនឹងព្រះគុណដ៏បរិបូណ៌។

15. ការផ្លាស់ប្តូរដែលលម្អិត (ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 23:1-20)

តើការកែទម្រង់អ្វីដែលអម្ចាស់បានគ្រប់គ្រងទាំងនៅពេលធ្លាក់ចុះនិងការងើបឡើងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ?

ទីមួយ ទ្រង់បានដកគ្រប់ទាំងព្រះក្លែងក្លាយនិងទីថ្វាយបង្គំរបស់វាចេញ។ មានព្រះបាល អាសេរ៉ា ថ្ងៃ និងខែ ព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ផ្កាយ ផ្កាយទាំង12 ព្រះម៉ូរ៉ុក ព្រះសាថារូថ (ស៊ីដូន), ហ្គេមូស (ម៉ូអាប) មីលកុន (អាម៉ូន) និងទីខ្ពស់ៗនិងផ្ទះរបស់គេ។ វាមានន័យថាសេចក្តីល្ងង់ដែលនាំឱ្យចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានដកចេញ។

ទីពីរ ទ្រង់បានបង្កើតអាសនា។ ទ្រង់ដឹងថាការកែទម្រង់ពិតជាការត្រឡប់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអ

ម្ចាស់ដោយការបង្កើតទីបរិសុទ្ធជាថ្មី ហើយបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៅកាន់មនុស្ស។ ការបកប្រែ គម្ពីរនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនិងការបង្រៀនដល់អ្នកផ្សេងដើម្បីអនុវត្តតាមនៅក្នុងជីវិត។

16. ចូរយើងវាយទាស់នឹងអំពើបាប (ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 23:31-24:7)

អំពើបាបជាសកម្មភាពទាំងឡាយដែលទាស់ចេញនិងរំលងពី និងការដែលខ្វះមិនដល់ចំណុចកណ្តាល ដែលជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ការគ្រប់គ្រងរបស់អេលាគីមនិងយ៉ូសៀបានធ្វើឱ្យយើងដឹងពី ការដ៏អាក្រក់របស់អំពើបាប។

ទីមួយ តើអំពើបាបអាក្រក់ប៉ុណ្ណា? ពីព្រោះអំពើបាបរបស់ម៉ាណាសេបានធ្វើឱ្យកំហឹងរបស់ព្រះបាន កើនឡើង នោះវាបានលុបបំបាត់នូវការកែទម្រង់របស់យ៉ូសៀ ហើយវាបានធ្វើឱ្យមានការឈ្លានពាន មកពីអេស៊ីបនិងបាប៊ីឡូន (1-4, 32)។ អំពើបាបជាការដែលគួរឱ្យខ្លាច។

ទីពីរ តើយើងប្រឆាំងនឹងអំពើបាបដោយរបៀបណា? ជាការសំខាន់នៅក្នុងការដកព្រះក្លែងក្លាយចេញ ប៉ុន្តែការដែលសំខាន់ជាងនោះគឺជាការរក្សាពិធីបុណ្យរំលងរបស់អ៊ីស្រាអែល។ យើងត្រូវតែប្រយត្ននឹង អាកប្បកិរិយាពីសេចក្តីពុករលួយខាងសាច់ឈាមនៅក្នុងខាងក្នុងចិត្តរបស់យើងនៅពេលដែលផ្ការីក លេចមក។ អ្នកដែលដើរតាមទស្សនៈរបស់សាវ័កប៉ូល “ខ្ញុំស្តាប់រាល់តែថ្ងៃ” ដែលគាត់ជាអ្នកដែលមាន ជ័យជម្នះ។ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមវាយទាស់នឹងអំពើបាបខាងសាច់ឈាមជាជាងលោកិយនិង សាតាំង(លូកា9:23)។ចូរយើងធ្វើតាមវិធីនេះ

17. ការអាក្រក់របស់សេដេគា(ពង្សាវតារក្សត្រទី2,24:8-25:7)

យើងអាចរៀនពីសារៈសំខាន់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមរយៈការវិនាសរបស់យូដា។

ទីមួយ លទ្ធផលនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ – សេដេគាបានបាត់បង់ភ្នែកទាំងសងរបស់ទ្រង់ ហើយត្រូវបាន ចាប់ខ្លួនទៅកាន់បាប៊ីឡូន ដោយសារការចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់ (19)។ អ្នកដែលនៅជាប់នឹងព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាអ្នកដែលមានពរពិត (យ៉ូហាន 1:7)។ យើងត្រូវតែមើលទៅកាន់សេចក្តី អាក្រក់របស់សេដេគា ហើយត្រូវត្រឡប់ទៅកាន់ការស្តាប់បង្គាប់វិញ។

ទីពីរ យើងត្រូវតែដាក់ជីវិតរបស់យើងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ខ 13 បានប្រកាសថា គ្រប់ ការទាំងអស់គួរតែបានសម្រេចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យើងមិនបានរស់នៅជាបស់ដែលមើល ឃើញនោះទេ ប៉ុន្តែរស់នៅក្នុងអាណាចក្រព្រះដែលមើលមិនឃើញវិញ ហើយសេចក្តីសុចរិតដោយការ ដើរតាមតម្លៃរបស់នគរបស់ព្រះ តាមរយៈការបើកសម្តែងនៃបទគម្ពីរ។ដូចដែលសាវ័កប៉ូលបានធ្វើ នៅ ពេលដែលយើងចុះចូលនឹងព្រះអម្ចាស់និងព្រះបន្ទូលទ្រង់ (កិច្ចការ 20:23)។ ជាចុងក្រោយ យើងអាច

18.លទ្ធផលនៃអំពើបាប(ពង្សាវតារក្សត្រទី2, 25:8-30)

ព្រះអម្ចាស់បានអនុញ្ញាតឱ្យមានការច្របូកច្របល់ ដែលព្រះវិហារនិងវាំងត្រូវបានដុតចោល ហើយសម្ភារៈរបស់ទីបរិសុទ្ធត្រូវបានរឹបអូសដោយការលុកលុយរបស់បាបីឡូន។ ចេញពីសភាពនេះដែលត្រូវបានបាត់បង់រសជាតិប្រៃ នោះយើងអាចរៀនការពីរយ៉ាង។

ទីមួយ ដោយសារការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ពួកគេត្រូវបានចាប់ខ្លួននៅក្នុងការច្របូកច្របល់យ៉ាងអាម៉ាស់ (12, 21-25)។ ប្រព័ន្ធនៃការច្របូកច្របល់ដែលអ៊ីស្រាអែលបានសម្លាប់គេជាលា ហើយបានរត់ទៅអេស៊ីប បង្ហាញពីការមិនស្តាប់បង្គាប់នាំមកនូវបញ្ហាដល់ពួកគេ។

ទីពីរ យើងអាចឃើញថាព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់សេចក្តីសុខសាន្តដល់ពួកគេ។ យេហូវ៉ាគឺនដែលជាស្តេចត្រូវបានបាត់បង់សញ្ញាតិខ្លួន ដែលត្រូវបានជាស្តេចអស់រយៈពេល 37ឆ្នាំ (27-28)។ នៅពេលដែលត្រួយមួយលេចមក ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនៅក្នុងទឹកដីរបស់សាសន៍ដទៃ ដោយការរក្សាសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាបន្ត។ បើទោះជាលោកិយបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់និងឯងតែងដោយ តែសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងលោកិយ។

(Continued)

[Professor Lecture 2]

A Study on the Church Growth and the Methodology
of Preaching in the Acts by Dr. Paul Han

Dr. Paul Han is the doctor of preaching and visualized theory.

And also he has served as the president of Cambodia Mission Foundation

(CMF)

[ភាគទី៤]

ជំពូកទី 5 សារសូលនៃពួកសាវក និងចលនានៃការរស់ឡើងវិញ

កិច្ចការដេញតាម ការចាប់ផ្តើមនៃព្រះវិហារ និងការរីកលូតលាស់របស់ក្រុមជំនុំ។ មានគោលបំណងសម្រេចតាមបទបញ្ជាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ម៉ាថាយ ២៨:១៨-២០។

បញ្ញត្តិថា « ប៉ុន្តែអ្នកនឹងទទួលបានអំណាច នៅពេលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានសណ្ឋិតលើអ្នក ហើយអ្នកនឹងធ្វើជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម (ជំពូក ១-៧) និងនៅក្នុងស្រុកយូដា និងសាម៉ារី ទាំងមូល (ជំពូក ៨-១២) ហើយដល់ទីបញ្ចប់នៃ ផែនដី។ (ជំពូក ១៣-២៨) (១-៨)» ចង្អុលទៅការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អចូលទៅក្នុងចក្រភពរ៉ូមចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម។ នេះជាការសង្កត់ធ្ងន់ថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះសង្គ្រោះនៃគ្រប់ជាតិសាសន៍ គ្រប់ជាន់ថ្នាក់រួមទាំងសាសន៍ដទៃ។ ដូច្នេះវាបានមកដល់កន្លែងដែលពួកគ្រិស្ដានសាសន៍ដទៃនៅក្នុងចក្រភពរ៉ូមបានក្រោកឈរឡើងលើជំនឿ ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះពួកអ្នកមិនជឿនាំទៅរកសេចក្តីជំនឿ។ នៅក្នុងសៀវភៅកិច្ចការចំនួនបីដែលមានចលនាបង្ហាញដូចជាខគម្ពីរខាងក្រោម (១:៨) ១) ការប្រកាសនៅក្នុងយេរូសាឡឹម (១:១-៨:៤) ២) ការប្រកាសនៅស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារី (៨:៥-១២:២៥) និង 3) ការប្រកាសរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃផែនដី (១៣:២៨)។ សៀវភៅកិច្ចការគឺជាសហគមន៍នៃសាក្សីដែលបានដឹងពីដំណឹងល្អ ដំណឹងនៃព្រះអម្ចាស់ដែលរស់ឡើងវិញបានយ៉ាងល្អ ហើយបានប្រកាសវាដល់កន្លែងឆ្ងាយបំផុត។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចរារាំងចលនានេះបានទេ។ ផ្នែកនីមួយៗនៃសៀវភៅនេះ (ជំពូក 1-7, 8-12, 13-28) បានផ្តោតទៅលើទស្សនិកជនពិសេស និងសមាជិកស្នូល និងបរិយាកាសសំខាន់ៗ ឧទាហរណ៍ យើងអាចនិយាយបានថាអ្នកបៀតបៀនសូលតាមផ្លូវនៃទីក្រុងដាម៉ាស និងអាណាណាស។ សិស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំសម្រាប់ការផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងកិច្ចការជំពូកទី ១ ផ្ទុយពីដំណឹងល្អទាំងបួនដែលជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសរសេរ មានតែសៀវភៅកិច្ចការប៉ុណ្ណោះដែលបានសរសេររឿងតាំងពីការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ថ្ងៃនៃសំបុត្រនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ដូច្នេះកិច្ចការគឺជាខ្សែសង្វាក់ដែលជាប់ទាក់ទងគ្នាជាប្រវត្តិសាស្ត្ររវាងដំណឹងល្អ និងសំបុត្រ។ បើគ្មានកិច្ចការ តើសំបុត្ររបស់ប៉ុលអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងទេ? ដោយសារឫសគល់នៃសំបុត្ររបស់ប៉ុលបង្ហាញពីខ្លឹមសារនៃដំណើរបេសកកម្មនៃ 1-3 របស់ប៉ុល នោះយើងអាចមើលឃើញឫសគល់នៅក្នុងកិច្ចការ។

ដូចនោះដែរ កិច្ចការរួមបញ្ចូលសារលិខិតដ៏សំខាន់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ ជាពិសេស អ្នកនិពន្ធលូកាបានសង្កត់ធ្ងន់លើកិច្ចការបច្ចុប្បន្ននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយ៉ាងខ្លាំង គឺដូចគ្នា នឹងព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទដែរ។ ដូច្នេះ កិច្ចការអនុវត្តតួនាទីស្នូលក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការអភិវឌ្ឍនៃ គ្រីស្ទសាសនា។ ទាំងនោះគឺរួមបញ្ចូលទាំងមាតិកាពីដំណឹងល្អទៅសំបុត្រ (ប្រវត្តិសាស្ត្រ) ពីសាសនា យូដាទៅកាន់គ្រីស្ទសាសនាពីច្បាប់ដល់ព្រះគុណ (ប្រវត្តិនៃព្រះ) សាសន៍យូដាទៅសាសន៍ដទៃ (ប្រជា ជននៃព្រះ) និងពីនគរនៃព្រះទៅក្រុមជំនុំ (ផែនការនៃព្រះ)។

1. សារសំខាន់ដែលពួកសាវកបានប្រកាស

ព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញគឺជាប្រធានបទស្នូលនៃការអធិប្បាយដែលពួកសាវកបាន ប្រកាសនៅក្នុងកិច្ចការ។ ការដកស្រង់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់របស់ពួកសាវក ការពិតនៃការរស់ឡើងវិញ ជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទីបន្ទាល់ថាព្រះយេស៊ូវបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ហើយត្រូវបានរស់ ឡើងវិញត្រូវបានសម្លាប់ដោយសាវកមុនពេលសត្រូវនៃឈើឆ្កាង។ ហើយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេយល់ពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយប្រែចិត្ត អ្វីៗទាំងអស់នេះបានប្រកាសថា ព្រះមេស៊ី ជាព្រះគ្រីស្ទដែលព្រះបានសន្យានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាព្រះយេស៊ូវនៃព្រះដែលគេ បានសម្លាប់។ បន្ទាប់មកការអធិប្បាយរបស់សាវកមិនទាមទារច្បាប់ និងពិធីកាត់ស្បែកនោះទេ ប៉ុន្តែការ សង្គ្រោះគឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ (២:២២-៣:៤:១២, ១០:៣៤-៤៣)។ ដូចនោះដែរ សៀវភៅកិច្ច ការមានកំណត់ត្រាជាច្រើនដែលថាក្រុមជំនុំរីកធំឡើងក្នុងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើល។ ទោះបីជាមូលហេតុជាច្រើនកើតឡើងក៏ដោយ ដូចដែលយើងបានកត់សម្គាល់ខាងលើ យើងគួរតែភ្លេច ថាអំណាចនៃដំណឹងល្អត្រូវបានបង្ហាញដោយសាររបស់ពួកសាវក។ ខ្ញុំមិនអះអាងពីទ្រឹស្តីគ្មាន ប្រយោជន៍នៃទ្រឹស្តី និងវិទ្យាសាស្ត្រទំនើបនោះទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់បញ្ជាក់ថា ក្នុងកម្មវិធីមួយចំនួន វិធីសា ស្ត្រនៃការរីកចម្រើនព្រះវិហារមិនអាចត្រូវបានជំនួសដោយអំណាចនៃដំណឹងល្អដែលបានប្រកាស ដោយសាវកនោះទេ។ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ មិនមែនជាសិក្ខាសាលា និងកម្មវិធីដែលជាប្រភពនៃ ការរីកចម្រើននៃព្រះវិហារនោះទេ។ ដូចដែលយើងដឹងហើយថាពួកសាវកគឺជាអ្នកនេសាទភាគច្រើន នៃសមុទ្រកាលីឡេ។ ដូចការបង្ហាត់បង្រៀនភាពជាសិស្សក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ត្រូវការរៀនដោយគ្រូ គង្វាល ពួកគេបានរៀន និងទទួលបទពិសោធន៍ដោយព្រះយេស៊ូវអស់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ។ តោះស្តាប់ បើបន្ទាល់របស់ យ៉ូហាន សាវក!

« សេចក្តីដែលមានតាំងពីដើមមក ដែលយើងខ្ញុំបានឮ ហើយភ្នែកបានឃើញ ក៏បានមើល ហើយដៃ បានប៉ះពាល់ ខាងព្រះបន្ទូលនៃជីវិត (ដ្បិតព្រះដ៏ជាជីវិត ទ្រង់បានលេចមកហើយ យើងខ្ញុំបានឃើញ ទ្រង់ ក៏ធ្វើជាទីបន្ទាល់ប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា ពីជីវិតនោះដ៏រស់នៅអស់ កល្បជានិច្ច ដែលពីដើមស្ថិតនៅ នឹងព្រះវរបិតា ហើយបានលេចមកឲ្យយើងខ្ញុំឃើញ) ដូច្នេះ សេចក្តីដែលយើងខ្ញុំបានឃើញ ហើយ ឮនោះ យើងខ្ញុំប្រាប់មកអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីប្រកបនឹងយើងខ្ញុំដែរ រីឯសេចក្តី ប្រកបរបស់យើងខ្ញុំ នោះគឺប្រកបនឹងព្រះវរបិតា ហើយនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រាទ្រង់។ (យ៉ូ ហានទី១ ១:១-៣)។

ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំជឿថា អាចទៅរួចដែលថា សារលិខិតរបស់ពួកសាវកនៅក្នុងកិច្ចការ និងការរីក លូតលាស់នៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងសៀវភៅកិច្ចការនឹងកើតឡើងនៅសម័យបច្ចុប្បន្ន ដោយសារព្រះមានព្រះ ជន្មរស់។ ទោះបីយើងខ្សោយ ការឆ្លើយតបនឹងកើតឡើង។ ពួកសាវកបានគោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះគ្រី ស្ទ ហើយកាន់តែសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំអះអាងថា ព្រះហឫទ័យនៃការផ្សាយ ដំណឹងល្អដែលព្រះអម្ចាស់បានបន្សល់ទុកដល់ពួកសិស្សដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលត្រូវបាន រៀបចំដូចជាការធ្វើតាមពីរយ៉ាង។

«ហើយព្រះយេស៊ូវបានយាងមកហើយមានបន្ទូលទៅពួកគេថា:« ឯ ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ យាង មក មាន បន្ទូល នឹង គេ ថា គ្រប់ ទាំង អំណាច បាន ប្រគល់ មក ខ្ញុំ នៅ លើ ស្ថានសួគ៌ ហើយ លើ ផែនដី ផង ដូច្នេះ ចូរ ទៅ បញ្ចុះបញ្ចូល ឲ្យ មាន សិស្ស នៅ គ្រប់ ទាំង សាសន៍ ព្រម ទាំង ធ្វើ បុណ្យ ជ្រមុជទឹក ឲ្យ ដោយ នូវ ព្រះនាម ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា នឹង ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ចុះ ២០ ហើយ បង្រៀន ឲ្យ គេ កាន់ តាម គ្រប់ ទាំង សេចក្តី ដែល ខ្ញុំ បាន បង្គាប់ មក អ្នក រាល់ គ្នា ផង ហើយ មើល ខ្ញុំ ក៏ នៅ ជា មួយ នឹង អ្នក រាល់ គ្នា ជា រាល់ ថ្ងៃ ដែរ ដរាប ដល់ បំផុត កល្ប។ អាម៉ែន។:២១ »។ (ម៉ាថាយ ២៨:១៨- ២០) ។ «បានទុកនៅក្នុងអំណាចរបស់ទ្រង់នោះឡើយ ៨ ប៉ុន្តែ កាលណាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមក សណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានព្រះចេស្ដា ហើយនឹងធ្វើជាទីបន្ទាល់ពីខ្ញុំ នៅក្រុងយេរូ សាឡឹម ព្រមទាំងស្រុកយូដា នឹងស្រុកសាម៉ាទីទាំងមូល ហើយរហូតដល់ចុងផែនដីបំផុតផង» (កិច្ចការ ១:៨) ។បន្ទាប់មក យើងគិតថា ស្នូលនៃសារលិខិតដែលសាវកបានប្រកាស និងការឆ្លើយតបរបស់ពួក គេ ។ ទោះបីជាពួកគេបានជួបនឹងការបៀតបៀន និងការរងទុក្ខនៅលើផ្លូវរបស់ពួកគេក៏ដោយ វាមិន

មែនជាវិធីដែលមិនសប្បាយចិត្តនោះទេ។ យើងឃើញការរីករាលដាលនៃដំណឹងល្អពីក្រុងយេរូសាឡឹម ទៅកាន់ចក្រភពរ៉ូម តាមរយៈកិច្ចការ ជំពូកទី ២៨។ យើងអាចជួបប្រទះព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបានប្រើ ពួកគេយ៉ាងស្វាហាប់ ហើយព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះត្រូវបានពង្រីកតាមរយៈពួកគេ។

១) កិច្ចការ ២:២៣-២៤ « ព្រះអង្គនោះទ្រង់ត្រូវបញ្ជូនទៅ តាមការសំរេច នឹងបញ្ចេញនាមនៃព្រះ ហើយ អ្នករាល់គ្នាបានចាប់ទ្រង់ ដោយសារដៃមនុស្សទាំងច្បាប់ ព្រមទាំងឆ្កាងសំឡាប់ទ្រង់ផង ប៉ុន្តែ ព្រះ បានប្រោសទ្រង់ ឲ្យមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ដោយបានស្រាយចំណងនៃសេចក្តីស្លាប់ចេញ ពីព្រោះ សេចក្តីស្លាប់ គ្មានអំណាចនឹងឃុំឃាំងទ្រង់ទុកបានឡើយ»។ ពេត្រុសបានប្រកាសថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ និងសាវ័កទាំងអស់ជាសាក្សីនៃការរស់ឡើងវិញ។ គាត់បានប្រកាសថា ព្រះបានប្រោសលោកយេស៊ូឲ្យ រស់ឡើងវិញ ដោយការរំដោះចេញពីការរងទុក្ខនៃសេចក្តីស្លាប់ នៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវនៃឈើឆ្កាង។ ហើយមូលហេតុដែលគាត់មិនអាចជាប់ចំណងដោយសេចក្តីស្លាប់គឺការពិតថាសេចក្តីស្លាប់គឺជា អំណាចនៃសេចក្តីងងឹត និងអំណាចរបស់សាតាំង។ ជាការល្អដែលយើងផ្ដោតលើវគ្គបទគម្ពីរខាង ក្រោម ហើយអានវាឲ្យច្បាស់។

« ឱសេចក្តីស្លាប់អើយ ទ្រនិចឯងនៅឯណា សេចក្តីស្លាប់អើយ ជ័យជំនះរបស់ឯងនៅឯណា» រីឯទ្រនិច នៃសេចក្តីស្លាប់ គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចរបស់បាប គឺជាព្រឹត្តិការណ៍នៃ (១កូរិនថូស ១៥:៥៥-៥៦) ។

«ដ្បិតបើសិនជាសេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យ ដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ ដោយព្រោះម្នាក់នោះឯងបាន ប្រព្រឹត្តសេចក្តីរំលង ដូច្នេះ ប្រាកដជាពួកអ្នកដែលទទួលព្រះគុណដ៏បរិបូរ នឹងអំណោយទានជាសេចក្តី សុចរិត នោះនឹងបានសោយរាជ្យក្នុងជីវិតលើសទៅទៀត ដោយសារតែម្នាក់ដែរ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) » (រ៉ូម ៥:១៧) ។ ទ្រង់ជាព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិអាចសង្គ្រោះមនុស្សជាតិដោយវិធីផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែទ្រង់ បានបញ្ជូនព្រះមេស៊ី ដូចដែលការសន្យានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មកដែរ ហើយបានបំពេញសេចក្តី សញ្ញា ហើយបានធ្វើឱ្យព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញចេញពីផ្ទៃ។ ជាកិច្ចសន្យានៃឈាមដែលអ៊ីស្រាអែល អាចត្រូវបានគេសង្គ្រោះចេញពីទាសករអេហ្ស៊ីប។ (និក្ខមនំ ៣:១៨) ហើយនៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូកទី ២២ តង្វាយដុតរបស់អំប្រាហាំបានប្រកាសសារនេះជាប្រភេទមួយ។ ភ្នំ Mariah នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញា ចាស់ គឺជាភ្នំ Calvary នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ នេះជាទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសញ្ញា និងចរន្តនៃប្រវត្តិនៃការ ប្រោសលោះ។ មានតែនៅទីនេះទេ សារដ៏ស្វាហាប់ដែលពេត្រុសបានប្រកាសមុនពេលសត្រូវរបស់

គាត់បង្ខំឱ្យមានការប្រែចិត្ត ហើយពួកគេក៏គួរតែប្រកាសវាដល់ទីក្រុងរ៉ូមចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមដោយមិនស្ទាត់ស្ទើរ។ (កិច្ចការ ១:៨) ប៉ុលបានអះអាងថា បើគ្មានការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជំនឿរបស់យើងក៏ឥតប្រយោជន៍ដែរ យើងនៅតែស្ថិតក្នុងអំពើបាប។ ហើយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាផលផ្លែដំបូងរបស់មនុស្សដែលកំពុងដេកលក់។ (កូរិនថូសទី១ ១៥:១៧, ២០) ដូចដែលយើងឃើញដូច្នេះ ពេត្រុសបានប្រាប់តែពួកខ្មាំងសត្រូវនៃឈើឆ្កាងក្នុងនាមជាសាក្សីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

២) កិច្ចការ ២:៣២ « ឯព្រះយេស៊ូវនេះ ព្រះបានប្រោសឲ្យទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយពួកយើងនេះជាទីបន្ទាល់ពីទ្រង់ទាំងអស់គ្នា»។ ពេត្រុសបានប្រកាសថា ព្រះបានធ្វើឲ្យលោកយេស៊ូវរស់ឡើងវិញ។ ប្រធានបទគឺព្រះ ហើយពួកគេបានអះអាងពីសាក្សីចំពោះព្រឹត្តិការណ៍នេះ។ អ្នកបានសម្លាប់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែព្រះបានប្រោសព្រះយេស៊ូវចេញពីផ្ទៃ។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺមិនត្រូវបានពន្យល់ដោយទស្សនៈរបស់មនុស្សនោះទេ ព្រោះវាជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏វិសេសលើសលប់លើហេតុផល។ តើអ្នកអាចយល់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ្នកដែលបានស្លាប់នៅលើឈើឆ្កាង ហើយត្រូវគេបញ្ចុះនៅផ្ទៃដីបានរស់ឡើងវិញទេ? បន្ទាប់មក យើងមិនអាចជឿលើអ្វីៗទាំងអស់ដូចជាការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមរបស់ម៉ូសេ ការប្រសូតរបស់វីជីនម៉ារី និងការអស្ចារ្យដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យលក់ព្យុះស្ងប់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាសេចក្តីពិតស្នូលនៃគ្រិស្ដាន។ ដោយសារយើងមានដំណើររស់ឡើងវិញ នោះយើងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងខ្លួនយើង។ ដំណឹងល្អទាំងបួននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីចាត់ទុកការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាទូទៅ។ ប្រសិនបើការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទជារឿងមិនពិត តើពួកសាវ័ក និងពួកសិស្សពិតជាអាចប្រកាសដំណឹងល្អដោយទំនុកចិត្តពេញមួយជីវិតរបស់គេឬ? ពេត្រុសបានអះអាងថា យើងជាសាក្សីនៃការរស់ឡើងវិញនៅទីនេះ។

៣) កិច្ចការ ២:៣៦ ដូច្នេះ ចូរឲ្យពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដឹងជាប្រាកដថា ព្រះទ្រង់បានលើកព្រះយេស៊ូវនេះ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឆ្កាង ឲ្យទ្រង់ធ្វើជាព្រះអម្ចាស់ ហើយជាព្រះគ្រីស្ទផង។ ពាក្យថា ព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាចាក់ប្រេង ហើយក្នុងភាសាហេព្រើរ វាគឺជា «មេស៊ី»។ ពាក្យថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចង្អុលថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះនាម ហើយព្រះគ្រីស្ទជាឋានៈ ដូចនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ព្រះបានតែងតាំងស្តេច ឬជាចារ្យ ហោរា ព្រះបានចាក់ប្រេងតាំងលើពួកគេ ឥឡូវនេះព្រះយេស៊ូវបានយាងមកជាស្តេចពិត ជាបូជាចារ្យពិត និងជាហោរាពិត។ នោះគឺការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវគឺជាអ្នកបង្កើត

ហើយព្រះមេស៊ីដែលអ៊ីស្រាអែលប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងត្រូវបានប្រកាសដោយពួកសាវកនៅចំពោះមុខខ្លាំងសត្រូវ។ ហើយការដែលពេត្រុសបានអធិប្បាយក៏មានន័យថាសូលនៃដំណឹងល្អគឺដើម្បីប្រកាសថាព្រះយេស៊ូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញគឺជាព្រះ និងជាមេស៊ី។ យើងដឹងច្បាស់ថានៅដើមដំបូងការពិតដែលគាត់បានសារភាពថា៖ «ស៊ីម៉ុន-ពេត្រុស ទូល ឆ្លើយ ថា ទ្រង់ ជា ព្រះគ្រីស្ទ ជា ព្រះរាជបុត្រា នៃ ព្រះ ដ៏ មាន ព្រះជន្ម រស់» (ម៉ាថាយ ១៦:១៦)។ ជាពិសេស នៅចំពោះមុខខ្លាំងសត្រូវនៃឈើឆ្កាង «រួមបញ្ចូលសារដ៏ខ្លាំងក្លា ដែលភ្លាមៗនោះ សេចក្តីក្រោធដ៏អាក្រក់របស់ព្រះបានចាក់មកលើពួកគេ ដោយមិនបានប្រែចិត្ត ហើយនៅថ្ងៃនោះ មនុស្ស 3000 នាក់បានត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់វិញ។ ដោយចៃដន្យខ្ញុំបានឮដំណឹងដ៏រន្ធត់របស់គ្រូគង្វាលម្នាក់តាមរយៈការផ្សាយ គាត់បានចូលរៀននៅមហាវិទ្យាល័យព្រះគម្ពីរ London ដែលជាសាលាបង្រៀនផ្សាយដំណឹងល្អបំផុតនៅអង់គ្លេស។ ថ្ងៃមួយនៅក្នុងថ្នាក់របស់គាត់ សិស្សបានពិភាក្សាអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងចំណោមអ្នកចូលរួមពាក់កណ្តាលមិនជឿលើការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ គួរឱ្យអស់សំណើចបន្ទាប់ពី 3 ឆ្នាំ ព្រះវិហារចំនួន 9000 នៅអង់គ្លេសត្រូវបានបិទ។ ដោយសាររដ្ឋាភិបាលអង់គ្លេសហាមប្រាមមិនឲ្យបំបែកអគារព្រះវិហារចាស់ៗ តាមពិតប្រជាជនបានទិញអគារព្រះវិហារ ហើយកែប្រែវាសម្រាប់ធ្វើ ភោជនីយដ្ឋាន ហាងកាហ្វេ បារ។ល។

៤) កិច្ចការ ៣:១៤-១៥» គឺជាមិនព្រមទទួលព្រះដ៏បរិសុទ្ធ ហើយសុចរិតនោះឯង បែរជាសូមឲ្យលោកលែងមនុស្សដែលសំឡាប់គេ ដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ ១៥ អ្នករាល់គ្នាបានសំឡាប់ព្រះអម្ចាស់ដ៏រិតនោះទៅតែព្រះបានប្រោសឲ្យទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ យើងខ្ញុំនេះជាទីបន្ទាល់ពីការនោះឯង»។ នៅទីនេះពាក្យ "សម្លាប់" និង "ពាក្យ "សាក្សី" ត្រូវបាននិយាយម្តងទៀត។ ភាពផ្ទុយគ្នានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដ៏សុចរិត និងឃាតក បាវ៉ាបា ធ្វើឱ្យយើងយល់កាន់តែច្បាស់អំពីអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ។ អ្នកនិពន្ធនៃដំណឹងល្អបានសម្តែងពីឃាតកបាវ៉ាបាខុសគ្នាទៅវិញទៅមក នោះគឺជាដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយជាមនុស្សមានបាបធំ (ម៉ាថាយ ២៧:១៦) ដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុសជាឃាតកដែលបានកើតមាន (ម៉ាកុស ១៥:៧)។ ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានជាចោរ (យ៉ូហាន ១៨:៤០) និងដំណឹងល្អរបស់លូកាជាឃាតកដូចម៉ាកុស (អេសេគាល ២៣:១៩)។ ហើយក្នុងសៀវភៅកិច្ចការក៏បានណែនាំថា បាវ៉ាបាជាឃាតក។ ដោយសង្កត់ធ្ងន់លើភាពផ្ទុយគ្នាដែលបាវ៉ាបាបានសម្លាប់ជីវិតមនុស្ស ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវគឺជាអ្នកដែលបានស្តារជីវិតឡើងវិញ (15) បានសម្តែងយ៉ាងខ្លាំងនូវបរិយាកាសពិសេសរបស់វេជ្ជបណ្ឌិត លូកា ដែលជាអ្នក

និពន្ធ។ ហេតុផលដែលពេត្រុសផ្ទុយពីប្រវត្តិរូបទាំងពីរគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយបានសង្កត់ធ្ងន់ថាវា បង្ហាញពីការពិតដែលថាជនជាតិយូដាស្ទីល្លើបានបដិសេធព្រះយេស៊ូវដែលបានស្តារជីវិតឡើងវិញ ប៉ុន្តែពួកគេបានលះបង់ជីវិតអស់កល្បដោយខ្លួនឯងដោយជ្រើសរើសបាវ៉ាបាដែលសម្លាប់ជីវិត។ មាន ន័យថា ទោះបីជាអ្នកនៅពេលនេះក៏ដោយ ក៏អ្នកគួរតែប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញ។ ទាំងនោះគឺរួមបញ្ចូលទាំងភាពខុសប្លែកពីគ្នាដូចដែលអ្នកធ្វើតាមបាវ៉ាបាដែលអ្នកបានជ្រើសរើស នោះអ្នកនឹងត្រូវវិនាសអស់កល្បជានិច្ច ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកត្រឡប់ទៅរកព្រះយេស៊ូវវិញ អ្នកនឹងបានភ្ជក់ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ សាវ័កទៀតនៅកណ្តាលពេត្រុសបានអះអាងថាពួកគេជាសាក្សីនៃ យេស៊ូវរស់ឡើងវិញជាពិត។ សាវ័កអះអាងដោយមានទំនុកចិត្តថា « ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបាន បញ្ជាពួកគេឲ្យចាកចេញពីក្រុមប្រឹក្សា នោះពួកគេបានពិភាក្សាគ្នាទៅវិញទៅមក » ។

៥) កិច្ចការ ៤:៣៣

« ពួកសាវ័កក៏ធ្វើបន្ទាល់ ដោយព្រះចេស្ដាដ៏ធំ ពីដំណើរដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានព្រះជន្មរស់ឡើង វិញ ហើយមានព្រះគុណជាធំ សណ្ឋិតលើគេទាំងអស់គ្នាដែរ។

ពួកសាវ័កដែលបានទទួលភាពពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រកាសអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការបៀតបៀន។ ជាលទ្ធផល ការពិតដែលថាហ្វូងមនុស្សបានទទួលព្រះគុណត្រូវបាន សម្តែងដោយវគ្គ « ហើយព្រះគុណដ៏ធំធេងមានលើពួកគេទាំងអស់គ្នា។ ដោយសារសាវ័កបានប្រកាស អំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យ នោះតាមធម្មជាតិ ហ្វូងមនុស្សមិនអាច ជួយអ្វីក្រៅពីព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យបានទេ។ តើការអធិប្បាយរបស់ខ្ញុំមានអំណាចអស្ចារ្យទេ? តើអ្នកគិត យ៉ាងណាចំពោះហេតុផលដែលសមាជិកក្រុមជំនុំត្អូញត្អែរ? ប្រសិនបើសមាជិកក្រុមជំនុំមិនបានទទួល ព្រះគុណទេ ពួកគេស្វែងរកអ្នកផ្សេងទៀត ហើយសម័យប្រជុំ ហើយការប្រជុំនឹងត្អូញត្អែរ ប៉ុន្តែមានតែ គ្រូគង្វាលប៉ុណ្ណោះដែលមិនស្គាល់។ នៅទីនេះយើងត្រូវមើលចំណុចមួយនៃដំណឹងល្អ។ នៅពេលយើង អានបទគម្ពីរ ហើយលាតត្រដាង ពេលដែលបញ្ជាក់ដើម្បីបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដោយចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែជាកិច្ចការរបស់អារក្ស។ ដោយសារតែអារក្សស្អប់ការប្រកាសព្រះគ្រីស្ទនៅវេទិការខ្លាំងណាស់។ ថ្វី ត្បិតតែវាជារឿងចម្លែកណាស់ បើទោះបីជាមនុស្សម្នាក់បានបម្រើការប្រជុំអធិស្ឋានពេលព្រឹកព្រលឹម អស់រយៈពេល 30 ឆ្នាំក៏ដោយ ក៏គ្មានការផ្លាស់ប្តូរអ្វីដែរ។ តើគាត់បានធ្វើអ្វីអស់រយៈពេលជាយូរមក

ហើយ? ទោះបីជាគាត់បានចូលរួមក្នុងការប្រជុំអធិស្ឋានពេលព្រឹកព្រលឹម ហើយមិនមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ហើយមិនបានជួបព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅក៏ដោយ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺជាសកម្មភាពសាសនាតែមួយគត់។ ហើយទោះបីជាគាត់ត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលដោយភាពជាសិស្សអស់រយៈពេល 10 ឆ្នាំក៏ដោយក៏គ្មានការផ្លាស់ប្តូរណាមួយមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ទេ គាត់គ្រាន់តែមានប្រវត្តិថាគាត់ជាសិស្សប៉ុណ្ណោះ។ នេះជាការឈឺចាប់របស់គាត់ក្នុងការបាត់បង់ដំណឹងល្អ អន្ទាក់របស់គ្រូអធិប្បាយ និងចំណុចលំបាករបស់គ្រូអធិប្បាយ។ នៅពេលដែលសមាជិកក្រុមជំនុំស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ពួកគេអាចរីករាយនឹងវា។ ដោយមិនបានរីករាយនឹងដំណឹងល្អ ពួកគេត្រូវបានគេជិះជាន់ដោយសាសនា និងច្បាប់។ ការជិះជាន់ និងការរីករាយគឺខុសគ្នា។ ប៉ុន្តែដោយរីករាយនឹងដំណឹងល្អ គាត់នឹងត្រូវបានដោះលែងពីសាសនា។ (រ៉ូម ៨:១-២, ៩, ១៤) ការជឿព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវសង្កត់សង្កិនដោយសាសនានិងច្បាប់នោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរីករាយនឹងដំណឹងល្អនិងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ នេះជាសៀវភៅកិច្ចការ និងអាថ៌កំបាំងដើម្បីទទួលបានអំណាចដ៏អស្ចារ្យ និងព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ សាវ័កប៉ុលបានសារភាពថា « ខ្ញុំមានសេចក្តីជំពាក់ទាំងសាសន៍ក្រេក និងសាសន៍ដទៃ ទាំងអ្នកប្រាជ្ញ និងអ្នកខ្មៅផង (រ៉ូម 1:14) ហើយគាត់និយាយថា “ ប៉ុន្តែនោះមិនអំពល់អ្វីដល់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំក៏មិនរាប់ជីវិតនេះ ទុកជាប់សេសសល់ដល់ខ្ញុំដែរ ឲ្យតែខ្ញុំបានបង្ហើយការរត់ប្រណាំងរបស់ខ្ញុំ ដោយអំណរចុះព្រមទាំងការងារ ដែលខ្ញុំបានទទួលអំពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ គឺឲ្យខ្ញុំបានធ្វើបន្ទាល់សព្វគ្រប់ ពីដំណឹងល្អនៃព្រះគុណព្រះវិញ» (កិច្ចការ ២០:២៤) ជាថ្មីម្តងទៀត យើងមិនត្រូវភ្លេចថា អំណាចដ៏អស្ចារ្យនាំមកនូវព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យក្នុងបទគម្ពីរឡើយ។ មួយនេះមិនបានបង្រៀនដោយសិក្ខាសាលា និងបណ្ណាល័យជាតិទេ។

៦) កិច្ចការ ៥:៤២

« ហើយអ្នកទាំងនោះចេះតែបង្រៀន ព្រមទាំងប្រាប់ដំណឹងល្អពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយនៅអស់ទាំងផ្ទះរាល់តែថ្ងៃជានិច្ច។»។

ពាក្យ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះនាម ហើយព្រះគ្រីស្ទគឺជាតែតាំង។ ពួកសាវ័កបានបើកសម្តែងថា ការប្រកាសដំណឹងល្អត្រូវបានសម្រេចជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងការបៀតបៀនណាមួយ។ ខ្លឹមសារដែលពួកគេបានបង្រៀន និងប្រកាសដោយមិនឈប់គឺ «ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ» ។

ពាក្យនេះបានសង្កត់ធ្ងន់លើការពិតដែលថាពួកគេមិនគួររង់ចាំព្រះមេស៊ីផ្សេងទៀតហើយទទួលយក ថាព្រះយេស៊ូវដែលបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងដោយជនជាតិយូដាប៉ុន្តែត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ដោយព្រះហើយបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ហើយបានក្លាយជាព្រះអង្គសង្គ្រោះគួរតែត្រូវបានទទួលយក ជាព្រះមេស៊ី។ ការផ្សាយដំណឹងល្អពិតដើម្បីជួយសង្គ្រោះព្រលឹងចេញពីសេចក្តីស្លាប់គឺដើម្បីប្រកាស និងបង្រៀនថាព្រះមេស៊ីដើម្បីសង្គ្រោះលោកិយគឺព្រះយេស៊ូវ ពីណាសាវ៉ែត ដែលបទគម្ពីរបានកត់ត្រា យ៉ាងច្បាស់។ ដើម្បីយល់ពីអ្នកមិនជឿ យើងគួរតែស្វែងរកប្រភពនៃអំពើពុករលួយជាចម្បង។ យើង បានស្តាប់ការពិតដែលថាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពនៃព្រះ ហើយគេបានទទួលព្រះពរពី ព្រះជាខ្លាំង។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៧-២៨) ហើយទោះបីជាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីគ្រប់គ្រងអ្វីៗ ទាំងអស់ជាមួយនឹងព្រះជារៀងរហូតក៏ដោយ ប៉ុន្តែដោយឥរិយាបថដោយការគ្រប់គ្រងរបស់សាតាំង កិច្ច ព្រមព្រៀងនៃការងារត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយចាកចេញពីព្រះ។ ជាលទ្ធផល ជោគវាសនារបស់មនុស្សគឺ ពឹងផ្អែកលើសាតាំងជាចាំបាច់ ហើយត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងបណ្តាសា និងការរងទុក្ខ (យ៉ូហាន 8:44) ហើយក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះត្រូវបានបណ្តោយខ្លួនដោយការថ្វាយបង្គំរបស់ព្រះ ហើយក៏ធ្លាក់ចូល ទៅក្នុងបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ និងបញ្ហាផ្លូវចិត្តធ្ងន់ធ្ងរផងដែរ។ ល។ ទាំងនេះគឺជាជំងឺសរសៃប្រសាទ, ការ គេងមិនលក់, ជំងឺធ្លាក់ទឹកចិត្ត, ការយល់ឃើញ។ (អេភេសូរ ២:១-៣) ដោយការតស៊ូជាមួយនឹងជំងឺ ដែលមិនអាចព្យាបាលបាន យើងមិនអាចដឹងពីមូលហេតុ និងសុបិន្តអាក្រក់ និងជំងឺដែលគ្មានឈ្មោះ សម្រាប់ដំណោះស្រាយដែលពួកគេព្យាយាមទទួលបានដោយអ្នកប្រមឹក គ្រឿងញៀន ការសប្បាយ ល្បែងស៊ីសង និងវប្បធម៌ទស្សន៍ទាយជាដើម។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនសម្រាកដោយការសង្កត់សង្កិនដោយ ភាពទទេស្អាត ភាពរីករ មិនមានសុវត្ថិភាព និងការភ័យខ្លាចឡើយ។ បន្ទាប់ពីគាត់រស់នៅដូច្នេះ គេ បានជួបនឹងការស្លាប់របស់គេដែលគេនឹងត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅក្នុងការដាក់ទោសអស់កល្បជានិច្ចនេះ គឺជាបច្ចុប្បន្នរបស់អ្នកមិនជឿ។ ផ្ទុយពីនេះ ចុះអ្នកជឿវិញ? គ្រូអធិប្បាយគួរតែប្រាកដថា នៅពេលដែល គាត់មិនយល់អំពីដំណឹងល្អត្រឹមត្រូវ នៅពេលគាត់រស់នៅក្នុងជីវិតនៃសាសនា និងច្បាប់នោះ ពួកគេ ជួបបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរជាងអ្នកមិនជឿ។ អ្នកអធិប្បាយទាំងឡាយ អ្នកមិនជឿ ជាបញ្ហាខាងក្រៅ អ្នកជឿគឺជា បញ្ហាផ្ទៃក្នុង។ ដោយសារពួកគេទ្រាំទ្រមិនយល់អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ និងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីបន្តមានសេចក្តី ជំនឿ អ្នកអធិប្បាយមានគ្រោះថ្នាក់ច្រើន ប៉ុន្តែគាត់ក៏មានទំនួលខុសត្រូវដែរ។

៧) កិច្ចការ ៩:២២- «តែសូល គាត់មានកំឡាំងកាន់តែខ្លាំងឡើង ក៏ផ្ទុញផ្ទាល់ដល់ពួកសាសន៍យូដា ដែលនៅក្រុងដាម៉ាសវិញ ដោយសំដែងបញ្ជាក់ពីព្រះអង្គនេះថា ទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទពិតមែន។ វាជា ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យមួយដែលការធ្វើទុក្ខរកម្មរបស់ស្តេចបានបង្កើតជាអ្នកផ្សាយដ៏ល្អដ៏អស្ចារ្យ ប៉ុល ។ ក្រោយពីសូលបានប្រែចិត្ត គាត់បានទទួលអំណាចសម្រាប់ពាក្យថា «ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រី ស្ទ» ហើយបានយកឈ្មោះលើជនជាតិយូដាដែលរស់នៅក្នុងក្រុងដាម៉ាស។ សូល (ប៉ុល) ដែលបាន ទទួលវិញ្ញាបនបត្ររបស់ស្តេចដើម្បីចាប់ខ្លួនពួកគ្រីស្ទាន ហើយបានជួបព្រះយេស៊ូវដែលរស់ឡើងវិញ នៅតាមផ្លូវនោះ ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយបង្ហាញអំណាចដើម្បីប្រែចិត្តអ្នកដទៃ។ ទោះបីជាសូលមាន ពេលដ៏ខ្លីក្នុងការជឿព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ គាត់បានក្លាយជាអ្នកមានអំណាចជាងអ្នកផ្សេង ទៀត ហើយបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទដែលមានសេចក្តីជំនឿដ៏អស្ចារ្យ។ មានន័យថាយើង រៀនថារយៈពេលយូរនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងមិនបាននិយាយអំពីកម្រិតនៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ។ ទោះជាអ្នកណាម្នាក់ស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿយូរមកហើយក្តី ក៏គេអាចនឹងស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ ដំបូងដែរ។ (ហេ. ៥:១២-១៤) ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ « តែ នឹង មាន មនុស្ស មុន ទៅ ជា ក្រោយ ជា ច្រើន ហើយ មនុស្ស ក្រោយ ទៅ ជា មុន វិញ។ » (ម៉ាកុស ១០:៣១)។ ត្រឹមត្រូវហើយ។

៨) កិច្ចការ ១៧:៣- « ក៏បើកសំដែងយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែរងទុក្ខ រួចមានព្រះជន្មរស់ពីស្លាប់ ឡើងវិញ គាត់ក៏និយាយថា ព្រះយេស៊ូវនេះឯង ដែលខ្ញុំប្រកាសប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា ទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ នោះហើយ» ។ វាជាចំណុចសំខាន់ដែលសាវកប៉ុលបានពន្យល់ពីការពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាង លម្អិត ដើម្បីធ្វើឲ្យអ្នកស្តាប់យល់ពីរឿងទាំងនោះ ។ គាត់បានពន្យល់អំពីព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងលម្អិតយ៉ាង ងាយស្រួល ប៉ុន្តែមិនទាមទារបន្ថែមគំនិតរបស់គាត់ទេ។ មានន័យថា គាត់បានលាតត្រដាងអត្ថន័យនៃ បទគម្ពីរជាមួយបទគម្ពីរដើម្បីឱ្យអ្នកស្តាប់យល់ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានប្រកាសខ្លឹមសារផ្សេងទៀតដែលអ្នក និពន្ធមិនមានន័យ និងមិនបានបន្ថែមគោលលទ្ធផលផ្សេងទៀត។ ដូចនោះដែរ វាជាសូលនៃដំណឹងល្អ ដែលពួកសាវកនៅសម័យដើមបានប្រកាសដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថាព្រះយេស៊ូវដែល បានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងស្ថានភាពយ៉ាងវេទនា ហើយត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញពីការសោយ ទិវង្គតរបស់ទ្រង់ គាត់បានអធិប្បាយថាព្រះមេស៊ីដែលពួកយូដាចង់បានជាយូរមកហើយ។ ពិតជា

នៅទីនេះ ប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ថា ប៉ុលបានបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទបានយ៉ាងល្អ ហើយគាត់បានចង្អុលបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ ម្យ៉ាងទៀត នេះជាស្នូលនៃទ្រឹស្តីរបស់ប៉ុល ។ សាសន៍យូដាភាគច្រើនមិនជឿថា ព្រះយេស៊ូវមកពីណាសារ៉ែតដែលសោយទិវង្គតនៅលើឈើឆ្កាងកាលពី 2000 ឆ្នាំមុន គឺជាព្រះមេស៊ី រហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន ប៉ុន្តែពួកសាវកក្នុងក្រុមជំនុំសម័យដើមបានប្រកាសថា គ្រាន់តែព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះមេស៊ី ដែលព្រះបានចាត់យើងមក ហើយបានរស់ឡើងវិញ ហើយទ្រង់គឺជាព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់គ្រប់គ្នា (កិច្ចការ 5:42) ។ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅលើឈើឆ្កាង និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានអះអាងថា ទោះបីពួកទេវតាដែលចុះមកពីស្ថានសួគ៌ក្តី បើគេផ្សាយដំណឹងល្អផ្សេងទៀត គេនឹងត្រូវបណ្តាសា (កាឡាទី ១:៧-៨) សូមមើល ១:១-៣។

ប៉ុលខ្ញុំ ដែលជាសាវក មិនមែនអំពីមនុស្ស ឬដោយសារមនុស្សទេ គឺដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា ដែលបានប្រោសឲ្យទ្រង់រស់ពីស្លាប់ឡើងនោះវិញ ខ្ញុំ នឹងពួកបងប្អូនទាំងអស់គ្នា ដែលនៅជាមួយនឹងខ្ញុំ យើងធ្វើមកពួកជំនុំទាំងប៉ុន្មាន នៅស្រុកកាឡាទី សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រកប ដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្ត អំពីព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា នឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ។

៩) កិច្ចការ ១៨:៥ « កាលស៊ីឡាស នឹងដើម្បីថេ បានចុះពីស្រុកម៉ាសេដូនមកដល់ហើយ នោះប៉ុលមានសេចក្តីបង្ខំក្នុងចិត្ត ឲ្យផ្សាយព្រះបន្ទូល ក៏ធ្វើបន្ទាល់អស់ពីចិត្តដល់សាសន៍យូដាថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទពិត ...»។

ប៉ុលនៅក្រុងកូរិនថូសបានជួបជាមួយលោក Sails ដែលជាមិត្តរួមការងារដ៏មានតម្លៃរបស់គាត់ និងដើម្បីថេ។ គាត់បានប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេអស់រយៈពេល 1 ឆ្នាំកន្លះ។ នៅក្នុងអត្ថបទដែល« បានបកប្រែថា«ចែងចាំងទៅ»ត្រូវបានលាតត្រដាងខាងលើ១២ដងក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ពាក្យនេះមានន័យថា«ត្រូវហ៊ុំព័ទ្ធ» (លូកា ៨:៤៥-, ២២:៦៣)។ អ្នកណាដែលត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងទទួលបានសេរីភាពដ៏អស្ចារ្យ និងរីករាយ។ នៅក្នុងពាក្យខ្លី ប៉ុលប្រៀបដូចជាមនុស្សឆ្លាតក្នុងការផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ហើយអត្ថបទដែលបានប្រកាសថា “ព្រះយេស៊ូវគឺជា

ព្រះគ្រីស្ទ” ច្បាស់ណាស់មានន័យថាអ្នកដែលបានសង្កត់ធ្ងន់។ មានន័យថា លោកបានដកស្រង់ ទំនាយរបស់ពួកហោរា ហើយបានប្រកាសថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងច្បាស់ និងប្រាកដ។ នេះ គឺដើម្បីប្រកាសព្រះគ្រីស្ទតាមទស្សនៈនៃសេចក្តីសញ្ញាចំពោះពួកសាសន៍យូដា ដែលអានគម្ពីរសញ្ញា ចាស់ជាបន្តបន្ទាប់។ លើសពីខ្លឹមសារទាំងអស់នៃការប្រកាសរបស់ទ្រង់ គឺគ្រាន់តែ«ព្រះយេស៊ូវគឺជា ព្រះគ្រីស្ទ ។ សេចក្តីប្រកាសនេះគឺជាសារសំខាន់នៃការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់សាវកនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ដំបូង និងជាប្រធានបទសំខាន់នៃការអធិប្បាយរបស់ពួកគេ។

១០) កិច្ចការ ១៨:២៨ ព្រោះគាត់ដៃគូផ្ទាល់ពួកសាសន៍យូដា នៅកណ្តាលជំនុំ ដោយប៉ិន ប្រសប់ ទាំងបង្ហាញតាមគម្ពីរថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទមែន។ អត្ថបទគឺជាខ្លឹមសារដែលអ្នកប្រាជ្ញព្រះ គម្ពីរ អាប៉ូឡូ ដែលបានចេញពីអាឡិចសាន់ដ្រី ហើយត្រូវបានបង្រៀនដោយ Priskira និង Agula ប្តី ប្រពន្ធនេះបានប្រកាស។ លទ្ធផលដែលអ្នកដែលដឹងតែបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានបានប្រកាសគឺ « ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ»។ ហើយបានយកឈ្មោះលើពាក្យរបស់ជនជាតិយូដាបានបើកសម្តែងជាសា ធារណៈថាទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះ ព្រះយេស៊ូវពីណាសារ៉ែតត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយបានពិសោធនូវ អំណាចនៃដំណឹងល្អដោយខ្លួនឯង ហើយបន្ទាប់មកព្រលឹងជាច្រើនបានត្រឡប់ទៅរកទ្រង់វិញ។ ដូច លោកនីកូដេមដែលត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយគំនិតនៃនីតិនិយម គាត់មិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទេ។ ព្រលឹងមិន ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំទៅគាត់ទេ។ ស្ថានភាពនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងទិដ្ឋភាពគ្រូគង្វាលបច្ចុប្បន្នរបស់ យើងជានិច្ច។ ដូច្នេះ ការពិតដែលសាវកប៉ុលបាននិយាយទៅកាន់ក្រុមជំនុំកូរិនថូស«ដ្បិតគាត់បាន បដិសេធពួកយូដាយ៉ាងខ្លាំងជាសាធារណៈ ដោយបង្ហាញដោយបទគម្ពីរថាព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះយេស៊ូវ។ « វាមានន័យថាដើម្បីមើលឃើញការផ្លាស់ប្តូរដ៏អស្ចារ្យរបស់អាប៉ូឡូ និងការផ្លាស់ប្តូរនៃព្រលឹង ហើយវា ក៏ជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែរ គាត់បានទទួលដំណឹងល្អពី Priscian និង Gaulle ដូចជាគូស្វាមីភរិយាឌី កុន ហើយបានចិញ្ចឹមបីបាច់ពួកបរិសុទ្ធ។ (កូរិនថូសទី១ ៣:៦) ពិតជាព្រឹត្តិការណ៍នេះអាចកើតឡើង ក្នុងសម័យទំនើបមែនទេ? រឿងដែលគ្រូគង្វាលបានទទួលដោយឌីកុនគឺមិនងាយស្រួលទេ ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងគិតថាបុរសដែលបានចិញ្ចឹមបីបាច់គូស្វាមីភរិយានេះគឺប៉ុល វាគឺជាការបន្តពូជនៃការ បង្រៀនសិស្ស។ យើងបានពិនិត្យមើលប្រធានបទស្នូលដែលពួកសាវកបានប្រកាសនៅក្នុងសៀវភៅ កិច្ចការ ។ ទោះជាពួកគេបានជួបនឹងការបៀតបៀន និងការសាកល្បងនៅលើផ្លូវរបស់ពួកគេដើម្បី ពង្រីកនគរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏មិនមែនជាផ្លូវវេទនានោះទេ។ ពួកគេផ្ទាល់បានប្រកាសថាព្រះបានធ្វើ

ឱ្យព្រះយេស៊ូវក្លាយជាព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះគ្រីស្ទ ជាសាក្សីនៃការរស់ឡើងវិញ (កិច្ចការ 2:36) ជាលទ្ធផលដែលសាវ័កបានប្រកាសអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ហ្វូងមនុស្សបានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ (កិច្ចការ ៤:៣៣) ពួកគេមិនបានសម្រាកទេ ដោយសារពួកគេបានប្រកាសថាលោកយេស៊ូគឺជាគ្រីស្ទនៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ (កិច្ចការ ៥:៤២-៩:២២)។ ខ្លឹមសារដែលពួកគេបានប្រកាសថាព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះគ្រីស្ទពិតជាគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលណាស់។ (កិច្ចការ ១៧:៣-, ១៨:៥, ១៨:២៨)។ ហើយយើងគួរតែធ្វើបេសកកម្មរបស់យើងចំពោះការពិតដែលថាពួកគេជឿថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ហើយព្រះអម្ចាស់នៃការរស់ឡើងវិញបាននៅជាមួយពួកគេឥឡូវនេះ (អេម៉ាញុអែល) ហើយបានបម្រើទ្រង់ដោយទំនុកចិត្ត។

2. ចលនានៃការរស់ឡើងវិញ

ដោយសារតែគ្រូអធិប្បាយសហសម័យមិនលើកវេទិកាអំពីចំនួនកាត់បន្ថយ (ការធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងការថយចុះ) ពួកគេមិនដឹងថាហេតុអ្វីបានជាស្ថានភាពនេះកើតឡើងនោះទេ។ ជាដំណោះស្រាយ សិក្ខាសាលាអធិប្បាយជាច្រើន ការបណ្តុះបណ្តាលភាពជាសិស្ស សិក្ខាសាលាផ្សាយដំណឹងល្អ ការបណ្តុះបណ្តាលខាងវិញ្ញាណ។ល។ កម្មវិធីជាច្រើនត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយពួកគេស្វែងរកទេវកថាដែលអមនឹងការរីកចម្រើនយ៉ាងស្វាហាប់នៃព្រះវិហារ នៅតែព្រះវិហារកំពុងស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបាក់ទឹកចិត្ត។ ការរក្សាស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នគឺពិបាក ព្រះវិហារជាច្រើនត្រូវបិទ។ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ វប្បធម៌សាតាំងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយចំនួនកំពុងកើតឡើង ក្រុមជំនុំចាញ់នឹងរសជាតិឆ្ងាញ់។ ព្រះវិហារជាច្រើនមិនបានជំនះបំណុលធនាគារ ហើយផ្ទេរទៅរដ្ឋលក់ទេ ហើយព្រះវិហារដែលដាំត្រូវបានបិទយ៉ាងច្រើន។ ឥឡូវនេះដោយមិនបានជួយសូម្បីតែព្រះវិហារនៅតាមជនបទបានស្រែកថាពិបាក។ ជាងនេះទៅទៀត កាលពីឆ្នាំមុន (2020) ដែលបានវាយប្រហារដោយ Covid-19 ព្រះវិហារភូមិបានបង្ហាញថា នៅពេលដែលប្រព័ន្ធ Quarantine របស់រដ្ឋាភិបាលត្រូវបានគ្រប់គ្រង ចំណុចចាប់ផ្តើមគឺព្រះវិហារ ដូច្នេះអ្នកមិនជឿបានបោះពងនៅលើក្តារព្រះវិហារ។ Man Hee Lee នៃស្ថានសួគ៌ថ្មី និងដែនដីថ្មីគឺខុសឆ្គងដោយសារគាត់ជឿថាមនុស្សនោះជាព្រះ Kwang Hoon Chun ដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយសារតាសមាគម

គ្រិស្តសាសនាក្នុងវិញ្ញាបនបត្រនាំយកគំនិតនយោបាយរបស់គាត់នៅក្នុងសាសនា និង dogma ហើយ Paul Choi នៅ Intercom ជឿទុកចិត្តលើ eschatology ។ ដែលត្រូវបានចូលទៅក្នុងទ្រឹស្តីសមគំនិត។ ហើយ Michel Cho នៅសាលាអន្តរជាតិ Dea Jun IM ត្រូវបានគេរិះគន់ចំពោះការធ្វើឱ្យគំរូនៃប្រាក់ចំណូលប្រកបដោយភាពថ្លៃប្រឌិតនៃអាជីវកម្មថ្មីដែលរួមមានជំនឿ ការអប់រំភាសាអង់គ្លេស ការអប់រំនៅបរទេស។ នាពេលកន្លងមក ក្រុម eschatological មិនពិតបានអះអាងថាយើងគួរតែត្រូវបានដាំដោយបន្ទះសៀគ្វី Berry សម្រាប់លេខ 666 ។ លើសពីនេះ ពួកគេបានអះអាងថា យើងមិនគួរជិះរថយន្តក្រុងលេខ ៦៦៦ ទេ។ នេះគឺជាការបកស្រាយអក្សរសាស្ត្រ។ យើងមិនគួររាប់សហសវត្សរ៍ជា 1000 ឆ្នាំទេ។ នេះមានន័យថាចំនួនគ្រប់គ្រាន់ មិនមែនលេខអក្សរសាស្ត្រទេ។ ដូចជាជំនឿខុសហើយ ឥរិយាបថសាសនាមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីការឈានដល់ចំណុចខ្លាំងនោះទេ។ គ្រូគង្វាល និងព្រះវិហារដែលផ្ទុយពីការដាក់ឱ្យនៅដាច់ពីគេនៃរដ្ឋាភិបាលបច្ចុប្បន្នបានអះអាងថា រដ្ឋាភិបាលបានអនុវត្តការគៀបសង្កត់ និងហាមប្រាមសាសនា។ ពួកគេបានអះអាងថា ទោះបីជាគោដនីយដ្ឋាននៅក្បែរនោះ និងរថភ្លើងក្រោមដីមិនមានបញ្ហាសូម្បីតែមនុស្សមួយចំនួនដែលត្រូវទៅក៏ដោយ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេហាមឃាត់ការប្រជុំព្រះវិហារ? គឺជាការគាបសង្កត់សាសនា។ បន្ទាប់មកខ្ញុំចង់សួរថា នៅគោដនីយដ្ឋាន និងរថភ្លើងក្រោមដី ពួកគេទះដៃ ហើយអធិស្ឋានខ្លាំងៗ។ នៅតំបន់ Kwang Ju គ្រូគង្វាលជាន់ខ្ពស់ដែលអះអាងថានឹងប្រយុទ្ធជាមួយរដ្ឋាភិបាលដោយស្មារតីទុក្ខរុក្ខសម្រាប់ទិសដៅសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញព្រះវិហារត្រូវបានគេធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យនៃមេរោគ Covid-19 ហើយអគារព្រះវិហារត្រូវបានបិទនៅទីបំផុត។ ខ្ញុំជាសិស្សរបស់ Jung Am បណ្ឌិត Yune Sun Park ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញបទគម្ពីរដែលព្រះវិហារក្នុងវិមានមោទនភាព នៅទីនេះខ្ញុំមិនបានកត់សម្គាល់ពីស្តង់ដារនៃការអប់រំ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានន័យថា តើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលស្គាល់ដំណឹងល្អដើមដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនបន្ទាប់ពីបញ្ចប់ការសិក្សា។ ព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់ហៅសិស្ស 12 នាក់ ហើយចិញ្ចឹមបីបាច់ពួកគេ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បានហៅសិស្ស 70 នាក់នៅក្នុងសៀវភៅកិច្ចការដែលអ្នកស្តាប់បានយកចលនាដែលបានបង្ហាញជាចំនួន និងបន្តបន្ទាប់ទៀត ។

១) កិច្ចការ ១:១៥ «នៅគ្រានោះ ពេត្រុសឈរឡើងកណ្តាលពួកបងប្អូន ដែលមានឈ្មោះប្រហែលជា ១២០នាក់ »។

ព្រះអម្ចាស់បានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ហើយបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញ និងការឡើងសោយរាជ្យរបស់ ទ្រង់ ចំនួនអ្នកកាន់តាមគឺត្រឹមតែ 1000 នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ កូរិនថូស 15:6 បានពិពណ៌នាថា ពួកបរិសុទ្ធ ប្រហែល 500 នាក់បានមើលឃើញការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែចំនួនដែលត្រូវបានអធិស្ឋាន រួមគ្នានៅបន្ទប់ខាងលើមាន 120 នាក់ (កិច្ចការ ២:១-៣)។ នៅសល់ 380 បាត់ទៅណា? ប៉ុន្តែនៅទីនេះ មនុស្ស 120 នាក់គឺជាអំណាចដើម្បីផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយបានបង្កើតឡើងព្រះវិហារពីក្រុងយេរូ សាឡិមទៅកាន់យូដា និងសាម៉ារី និងចុងបញ្ចប់នៃផែនដី។ (កិច្ចការ ២:៤១, ៤៤, ៨:៤-២៥) ហើយបាន ប្រកាសដំណឹងល្អដល់ក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ជាពិភពសាសន៍ដទៃ។ (កិច្ចការ ១១:១៩-២០) វាជាបញ្ហាដ៏អ ស្ចារ្យដែលតាមរយៈព្រះវិហារក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ព្រះវិហារនៃទ្វីបអាស៊ី អឺរ៉ុប និងក្រុងរ៉ូមទាំងអស់ត្រូវបាន បង្កើតឡើង។ នៅពេលយើងសង្កេតឃើញព្រឹត្តិការណ៍នោះ ពួកគេមិនមែនជាចំនួនដែលរាប់មិនអស់ ដើម្បីស្វែងរកម្តងទៀតបន្ទាប់ពីបរិភោគនំប៉័ង ប៉ុន្តែមានមនុស្សតិចតួចប៉ុណ្ណោះដែលបានទទួលការប ណ្តុះបណ្តាល សិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលបានលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះដំណឹងល្អដោយភាពពេញលេញ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាសាវកដ៏សុចរិត។

២) កិច្ចការ ២:៤១ ពួកអ្នកដែលទទួលពាក្យរបស់គាត់ដោយអំណរ ក៏បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយនៅថ្ងៃដដែលនោះ មានប្រហែលជា៣ពាន់នាក់ថែមកើនឡើងទៀត។ ការពិតដែលថាមនុស្ស 3000 នាក់ត្រូវបានប្រែចិត្តចេញពីទីក្រុងគឺ 1/10 អត្រា។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន បញ្ហាដែលមនុស្ស 3000 នាក់បានប្រែចិត្ត គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យ។ នៅទីនេះ ពាក្យ «សិស្ស» បានចង្អុលបង្ហាញសិស្សទាំង 12 នាក់របស់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែកិច្ចការបានរួមបញ្ចូលអត្ថន័យដែលមានន័យទូទៅ។ ក្នុងអំឡុងពេល មនុស្ស 120 នាក់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយអធិស្ឋានជាមួយគ្នានោះ ព្រះវិហារដែលពោរពេញដោយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានស្តាប់ការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុស ហើយមនុស្ស 3000 នាក់បានប្រែចិត្ត ហើយ ត្រលប់ទៅព្រះអម្ចាស់វិញ។ ព្រះអម្ចាស់នៅគ្រាដើមបានត្រាស់ហៅពួកសិស្សទ្រង់បានសន្យាថា « ប៉ុន្តែ ការខ្វល់ខ្វាយនៃលោកិយ និងការបោកបញ្ឆោតនៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់អ្វីផ្សេង ទៀតចូលមកច្របូកច្របល់ព្រះបន្ទូល ហើយវាបង្ហាញថាគ្មានផល។ » (ម៉ាថាយ ៤:១៩) សាវ័កដូចជា ការសន្យា ពួកសាវ័កបានចាប់ព្រលឹងជាច្រើនដោយសំណាញ់នៃដំណឹងល្អ។ អំណាចបែបនេះបង្ហាញ ថាសាវ័កតែមួយគត់ « ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ » ដែលពួកគេអាស្រ័យដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធ ហើយការតបស្មង់ដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើង ។ ដូចជាព្រលឹងដើម្បីស្តាប់សារដ៏ពិសេសនេះត្រូវបានត្រឡប់ទៅព្រះអម្ចាស់វិញ។

៣) កិច្ចការ ៤:៤ ប៉ុន្តែ ឯពួកអ្នកដែលឮព្រះបន្ទូល នោះមានគ្នាជាច្រើនបានជឿ ហើយពួកដែលជឿ ក៏បានកើនឡើង មានប្រុសៗ ប្រហែលជា៥ពាន់នាក់។ នៅពេលដែលពេត្រុសប្រកាសសារនៅ Portico របស់សាឡូម៉ូន មេដឹកនាំសាសនាយូដា សត្រូវត្រូវបានបង្ហាញនៅទីនោះ ហើយចាប់ខ្លួន {ពេត្រុស និងយ៉ូហាននៅកន្លែងកើតហេតុនោះ ពីព្រោះពួកគេស្តាប់អ្នកដែលពួកសាវកបានបង្រៀនប្រជាជន ហើយជាពិសេសពួកគេស្តាប់ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (២-៣)។ ទោះបីជាមានស្ថានភាពបែបនេះក៏ដោយ តាមរយៈការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុស មានតែបុរស 5000 នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលបានប្រែចិត្តចំពោះព្រះអម្ចាស់។ (៤). នៅទីនេះ ការពិតដែលថាមនុស្ស 5000 នាក់បានចេញមកក្រៅនេះបានកើនឡើងដល់ជាង 3000 នាក់នៅក្នុងកិច្ចការ 2: 41 ពួកគេផ្ដោតលើចំនួន 5000 ។ នៅពេលដែលការបាញ់ប្រហារពេត្រុសនៅច្រករបស់សាឡូម៉ូនត្រូវបានប្រហារជីវិតនៅពេលរសៀលគឺរសៀលម៉ោង 3' មនុស្សភាគច្រើនត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅទីនោះ។ ជាងនេះទៅទៀត នៅសម័យនោះ មនុស្សភាគច្រើនគឺនៅក្នុងព្រះវិហារ និងនៅក្បែរនោះ។ ហើយការរុករកព្រះវិហារត្រូវបានបន្តបន្ទាប់ពីថ្ងៃនោះ ជនជាតិយូដាមួយម៉ឺននាក់ ដែលជាអ្នកច្បាប់ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់បានត្រឡប់ទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញដោយអព្ភធិហេតុ។ (កិច្ចការ ២១:២០) តាមរយៈព្រះ ទោះបីជាពិភពលោកមានរឿងអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ ក៏ក្រុមជំនុំនឹងរស់ឡើងវិញ ហើយនឹងយកឈ្នះយ៉ាងប្រាកដ។ នៅពេលដែលពួកគេបានជួបនឹងការជំពប់ដួលខាងរូបកាយ នាងត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយ ពួកគេបានបង្កើតក្រុមជំនុំម្តងទៀត (កិច្ចការ 8:1-4) ហើយនៅពេលដែលសាតាំងរង្គោះរង្គើ និងក្រុមជំនុំដោយការខុសឆ្គង នោះក្រុមជំនុំនឹងចាក់ឫសចូលទៅក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងខ្លាំងក្លាដូចក្រុមជំនុំ នៃកិច្ចការបានធ្វើ។ ដោយមិនបានកាន់អាវុធនៅក្នុងដៃ ការពិតដើម្បីបំផ្លាញក្រុងយេរិឌូ និងការបង្កើតស្រុកកាណានគឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ « (យ៉ូហាន ១៥:២០) ។ ការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយអ្នកដឹកនាំសាសនាយូដា ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើងដោយការបៀតបៀន និងការជាប់គុក ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញនេះ ហើយបានសន្យានឹងពួកគេថា អេម៉ាញុអែល « ហើយ បង្រៀន ឲ្យ គេ កាន់ តាម គ្រប់ ទាំង សេចក្តី ដែល ខ្ញុំ បាន បង្គាប់ មក អ្នក រាល់ គ្នា ផង ហើយ

មើល ខ្ញុំ ក៏ នៅ ជា មួយ នឹង អ្នក រាល់ គ្នា ជា រាល់ ថ្ងៃ ដែរ ដរាប ដល់ បំផុត កល្ប។ អាម៉ែន ១:២១»។
(ម៉ាថាយ ២៨:២០)

៤) កិច្ចការ ៥:១៤ ហើយពួកអ្នកដែលជឿដល់ព្រះអម្ចាស់ ក៏បានចម្រើនកាន់តែច្រើនឡើង មានមនុស្ស
សន្លឹក ទាំងប្រុសទាំងស្រី) ។

ហេតុផលដែលថា "បុរសនិងស្រី" ត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងអត្ថបទគឺដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើចំនួនជាច្រើន។ បានចង្អុលទៅចំនួនច្រើនដែលបុរសនោះមិនអាចរាប់បាន។ ហ្វូងមនុស្សប្រុសស្រីជាច្រើនមានន័យថាមនុស្សប្រុសស្រីជាច្រើនដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ នៅទីនេះយើងឃើញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេប្រកាសពីលើផ្កាឆាយនិងការរស់ឡើងវិញជាមួយព្រះនៅក្នុងការបៀតបៀនបញ្ជូនការចាប់ខ្លួនសត្រូវ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ដូចដែលយើងរំលឹកកិច្ចការរបស់ព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ (1) 120 នាក់ (1:15-) (2) 3000 នាក់ (2:41-) (3) មានន័យថា 5000 នាក់ប៉ុណ្ណោះ (4:4) (4) មនុស្សប្រុសស្រីច្រើនកុះករ (5:14) ហើយនៅក្នុងអត្ថបទមិនបង្ហាញថា ហ្វូងមនុស្សដែលមានជំនឿបានក្លាយជាមនុស្សជាច្រើននោះទេ ប៉ុន្តែបានលាតត្រដាងថា "ហ្វូងមនុស្សដែលត្រូវជឿ ហើយមកឯព្រះអម្ចាស់" គឺច្រើនជាងការបង្ហាញតែមួយគត់។ ដូចនៅក្នុងការបញ្ចេញមតិរបស់អ្នកជឿ ពាក្យថាស្រ្តីបង្ហាញថា ដូចដែលខ្ញុំបានពន្យល់ខាងលើ ចំនួននៃអ្នកជឿត្រូវបានកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយវាក៏មានន័យថាតួនាទីរបស់ស្រ្តីនៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូងត្រូវបានលើកឡើងយ៉ាងច្រើន។

៥) កិច្ចការ ៦:៧ ព្រះបន្ទូលក៏បានផ្សាយទៅកាន់តែច្រើនឡើង ហើយចំនួនពួកសិស្ស បានចម្រើនឡើងក្រៃលែង នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ឯពួកសង្ឃ ក៏មានសន្លឹកចុះចូលជឿដែរ។ ពាក្យនេះបង្ហាញថាព្រះវិហារក្រុងយេរូសាឡឹមនៅសម័យដើមបានធំឡើងយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានច្រើនជាង ហើយចំនួនអ្នកកាន់តាមក្រុងយេរូសាឡឹមបានកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកសម្តេចសង្ឃដែលជាមេដឹកនាំសម្លាប់ព្រះយេស៊ូបានជឿលើព្រះអម្ចាស់។ ជាលទ្ធផលដែលសាវ័កបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអធិស្ឋាននិងផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានច្រើនក្រៃលែងហើយចំនួននៃពួកសិស្សត្រូវបានកើនឡើង ។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងការរស់ឡើងវិញដែលធ្លាប់បានចាប់ផ្តើម ការរស់ឡើងវិញមិនអាចត្រូវបញ្ឈប់បានឡើយ ហើយត្រូវបានបន្ត។ កាលដែលគ្រូ

គង្វាលបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងអធិស្ឋាន (មានតែវិធីមួយនៃការបម្រើគ្រូគង្វាល) នោះក្រុមជំនុំនឹងធំឡើងយ៉ាងរឹងមាំ ហើយបើគ្មានការបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងអធិប្បាយទេនោះ ក្រុមជំនុំមិនអាចរីកចម្រើនបានទេ។ មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃជីវិតក្រុមជំនុំនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅទីនេះ យើងគួរតែប្រាកដថា ដោយសារគ្រូសាសនាខុសឆ្គងជាច្រើនបានបង្រៀនអធិប្បាយ និងបង្រៀនជាមួយនឹងបទគម្ពីរ ហើយសម្របសម្រួលជាមួយនឹងខ្លឹមសារសមហេតុសមផលរបស់ពួកគេ នោះយើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះសម្រង់បទគម្ពីរ និងបញ្ហានៃការបកស្រាយបទគម្ពីរជានិច្ច។

៦) កិច្ចការ ១១:២១ ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បាននៅជាមួយពួកគេ ហើយមនុស្សមួយចំនួនធំបានជឿ ហើយបែរទៅរកព្រះអម្ចាស់។

ព្រះអាចធ្វើអ្វីដែលមនុស្សមិនអាចធ្វើបានគឺជាព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា។ ខទី ២១ កត់ត្រាថា «

ហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បាននៅជាមួយពួកគេ ហើយមនុស្សមួយចំនួនធំបានជឿ ហើយបែរទៅរកព្រះអម្ចាស់។ ។ « ពួកគេត្រឡប់មកឯព្រះអម្ចាស់វិញ មិនមែនដោយបង្ខំទេ ប៉ុន្តែដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ ដូចជាព្រះជាម្ចាស់បានបើកចិត្តរបស់លីខា ហើយទទួលយកដំណឹងល្អរបស់ប៉ុល នៅទីនេះការពិតដែលថាព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយពួកគេ មានន័យថាព្រះអម្ចាស់បានជ្រៀតជ្រែកដោយផ្ទាល់ និងផ្លាស់ប្តូរពួកគេ។ ហើយព្រះអម្ចាស់បានបន្ថែមមនុស្សដែលបានសង្គ្រោះពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ (២:៤៧) វាមានន័យថាព្រះជាម្ចាស់យកគន្លឹះនៃការលូតលាស់ក្រុមជំនុំ។ ព្រះវិហារត្រូវបានធំឡើងបន្តិចម្តងៗ ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅជាមួយពួកគេ។

៧) កិច្ចការ ១១:២៤ «គាត់ជាមនុស្សល្អ ពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីជំនឿ ហើយមនុស្សជាច្រើនត្រូវបាននាំមកឯព្រះយេហូវ៉ា»។

ដោយសារបាណាបាសជាមនុស្សល្អពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណ និងសេចក្តីជំនឿ នោះពួកបរិសុទ្ធនៅក្រុងអាន់ទីយ៉ូកបានដាស់តឿនថាគាត់គួរតែស្នាក់នៅក្នុងព្រះវិហារ។ បាណាបាស គឺពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីឱ្យមនុស្សគោរព ហើយចរិតរបស់គាត់ក៏អស្ចារ្យដែរ។ « ហើយមនុស្សមួយ

ចំនួនធំត្រូវបានគេនាំមកឯព្រះអម្ចាស់ » មានន័យថាទ្រង់ទទួលយកសាសន៍ដទៃចូលទៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រះដោយគ្មានការរើសអើង។ គាត់បានទៅសួរសុខទុក្ខប៉ូល ដែលស្នាក់នៅក្រុងដាម៉ាស ហើយបាននាំទៅព្រះវិហារអាន់ទីយ៉ូក ដើម្បីធ្វើការរួមគ្នា។ ដូចដែលយើងចង្អុលទៅកិច្ចបម្រើគ្រូគង្វាលក្រុមទីមួយក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ យើងអាចនិយាយបានថា កិច្ចបម្រើរបស់បាណាបាស និងប៉ូល។ បាណាបាសគឺជាសមាជិកស្នូលនៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូង ហើយជាបុរសដែលត្រូវបានតែងតាំងជាទីគោរពដែលព្រះវិហារក្រុងយេរូសាឡឹមបានបញ្ជូនគាត់ធ្វើជាគ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារអាន់ទីយ៉ូក។ ទីបំផុត គាត់បានផ្តល់ឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យដល់ប្រជាជន ហើយបានផ្លាស់ប្តូរមនុស្សជាច្រើន ហើយធ្វើឱ្យពួកគេត្រឡប់ទៅរកព្រះគ្រីស្ទវិញ។ បាណាបាសមិនមែនជាមនុស្សរំខាន ហើយក៏មិនបានដើរទៅមុខដែរ។ ជានិច្ចកាល គាត់ជាមនុស្សល្អ ដើម្បីជួយប៉ូលនៅក្បែរ នៅពីក្រោយ និងក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន គាត់គឺជាមនុស្សដែលក្រុមជំនុំកូរ៉េ ដែលជាវត្តមានពេញចិត្ត គួរតែរៀន។

៨) កិច្ចការ ១៦:៥ យ៉ាងនោះ ពួកជំនុំទាំងប៉ុន្មាន មានសេចក្តីជំនឿ រឹតតែខ្លាំង ហើយចំនួននៃពួកសិស្សចេះតែចំរើនកើនឡើងជារាល់ថ្ងៃ។

ដោយមិនបានធំឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារ ទោះបីជាវានៅរស់ពិតមែន នាងបានស្លាប់ទៅហើយ។ ខទី ៥ បាននិយាយថា លូកាបានរាយការណ៍អំពីការពិតដ៏សំខាន់។ ចង្អុលថា នៅពេលដែលប៉ូល និងបានទៅលេងនៅដេប៊ី និងលូស្ត្រា (ខទី 1) ដូចជាពួកជំនុំសាសន៍ដទៃត្រូវបានពង្រឹងនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ ក៏ដូចជាចំនួនក៏ត្រូវបានកើនឡើងផងដែរ បន្ទាប់មកដំណឹងល្អដែលត្រូវបានចាប់ផ្តើមចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបានផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល តាមរយៈតួនាទីជាស្ពាននៃព្រះវិហារ។ ដូចជាពួកគេបានជះឥទ្ធិពលលើព្រះវិហារជាច្រើន ហើយកិច្ចការជាច្រើនបានកើតឡើងដោយការពង្រឹងសេចក្តីជំនឿជារៀងរាល់ថ្ងៃ។

៩) កិច្ចការ ១៧:៥ « ពួកអ្នកនោះខ្លះក៏យល់ព្រម ហើយបានចូលខាងប៉ូល នឹងស៊ីឡាស ព្រមទាំងពួកសាសន៍ក្រេកសន្លឹក ដែលតែងតែថ្វាយបង្គំព្រះ នឹងពួកស្រីអ្នកមុខជាគ្រូលដែរ។ »

នៅទីនេះ ទិដ្ឋភាពពិតនៃការរីកចម្រើននៃសាសនាចក្រផ្សេងទៀត និងការធានានៃដំណឹងល្អត្រូវបានបង្ហាញ។ អត្ថបទនោះបាននិយាយថា៖ «ដូចជាជនជាតិក្រិចដែលកោតខ្លាចព្រះមួយចំនួនធំ ហើយមិន

មែនស្រ្តីលេចធ្លោប៉ុន្មាននាក់នោះទេ»។ នេះបង្ហាញពីករណីជោគជ័យរបស់ប៉ូលដែលបានវាយប្រហារលើក្រុមឥស្សរជន។ នៅទីនេះ យើងគួរសិក្សាចំណុចផ្សេងគ្នារវាងសាររបស់ពួកសាវក និងគ្រូអធិប្បាយសម័យទំនើប។ អ្នកខ្លះក្នុងចំណោមពួកគេ ដែលប៉ូលបានប្រកាសពីការលាតត្រដាងនៃបទគម្ពីរ ហើយដំណឹងល្អបានទទួលយក ពីព្រោះដំណឹងល្អខ្លួនឯងមានអំណាចក្នុងការទទួលបានសេចក្តីជំនឿ។ ជាពិសេសស្រ្តីក្រិកដែលគោរពព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក៏ត្រូវបានប៉ូលប្រកាសនិងមានជំនឿដែរ។ តើពួកគេជានរណា? ជនជាតិក្រិកដែលគោរពព្រះមានកុលសម្ព័ន្ធសាសន៍ដទៃ ប៉ុន្តែត្រូវបានគ្របដណ្តប់ក្នុងសាសនាយូដា។ ស្រ្តីអភិជនគឺជាស្រ្តីនៃអ្នកដឹកនាំដំណាក់កាលដ៏ថ្លៃថ្នូរ។ ស្រ្តីដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ជាស្រ្តីនៃថ្នាក់ដឹកនាំជាន់ខ្ពស់នៃក្រុងថៃស្យាឡូនីច។ មានមនុស្សជាច្រើនចង់ស្តាប់ដំណឹងល្អនៅក្នុងពិភពលោក។ គាត់បានទទួលអ្នកជឿជាច្រើននៅក្នុងថៃស្យាឡូនីច។ អត្ថបទនោះបានបង្ហាញថា មនុស្សភាគច្រើនក្នុងចំណោមពួកគេគឺជាសាសន៍ក្រិកដែលគោរពព្រះ និងជាស្រ្តីថ្លៃថ្នូរ។

១០) កិច្ចការ ២១:១៩-២០ « កាលគាត់បានជំរាបសួរដល់គេរួចហើយ នោះគាត់ថ្លែងប្រាប់ ពីអស់ទាំងការនិមួយៗ ដែលព្រះទ្រង់បានធ្វើក្នុងពួកសាសន៍ដទៃ ដោយសារគាត់ គេឮដូច្នោះ ក៏សរសើរដំកើងដល់ព្រះ រួចនិយាយទៅប៉ូលថា បងអើយ បងដឹងថា មានសាសន៍យូដាប៉ុន្មានម៉ឺនបានជឿហើយ គេសុទ្ធតែមានសេចក្តីឧស្សាហ៍ខ្ជីឃ្មាតកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យទាំងអស់គ្នា ២១ ក៏បានឮ»។

ប៉ូលតែងតែអធិប្បាយព្រះបន្ទូលនៅក្នុងដំណើរផ្សាយដំណឹងល្អ ដោយស្វែងរកសាលាប្រជុំរបស់ជនជាតិយូដា ដែលចង់ភ្ជាប់ជាមួយនឹងច្បាប់ និងប្រកាសព្រះគ្រីស្ទដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរដោយបទគម្ពីរ។

ព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានផ្លាស់ប្តូរបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ (កិច្ចការ ៩:១) ត្រូវបានរលាយនៅក្នុង ភីលីព ជំពូកទី ៣ ។ គាត់បានសារភាពថាបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តរបស់គាត់គាត់បានចាត់ទុកអំណាចនៃការសិក្សាទាំងអស់របស់គាត់ជាកិត្តិយសរបស់គាត់ដោយសារតែចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទគឺខ្ពស់បំផុតមួយ។ “ចំពោះប៉ូល ព្រះគ្រីស្ទ គឺជារបស់ទាំងអស់ នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ដូច្នេះ

គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូច្នេះ ទោះបីស៊ី ឬដឹក ឬធ្វើការអ្វីក៏ដោយ នោះចូរធ្វើទាំងអស់សំរាប់ចំរើន សិរីល្អដល់ព្រះ» (កូរិនថូសទី១ ១០:៣១) ប៉ុលបានជួបព្រះអម្ចាស់ដែលបានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងដាម៉ាសដោយផ្ទាល់។ ទោះបីជាគាត់បានដើរទៅកាន់ទីក្រុងដាម៉ាសជាមួយនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណចាប់ខ្លួនដើម្បីចាប់ខ្លួនអ្នកជឿក៏ដោយ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានជួបគាត់ដោយផ្ទាល់នៅតាមផ្លូវ។ ដោយសារដំណឹងល្អដែលគាត់បានប្រកាសថាជាអំណាចនៃលើឆ្មាង (១កូរិនថូស 1:18) គឺជាអស្ចារ្យមួយ ដែលជនជាតិយូដាមួយម៉ឺននាក់ដែលចាប់ចិត្តនឹងក្រឹត្យវិន័យបានត្រឡប់មករកដំណឹងល្អវិញ ខណៈដែលកំពុងស្តាប់ការអធិប្បាយរបស់គាត់។ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ្នកដែលបៀតបៀនដំណឹងល្អបានប្រកាសព្រះគ្រីស្ទដល់សាសន៍យូដា គឺជាបញ្ហាធំៗ។ នៅពេលយើងពិនិត្យមើលឡើងវិញថា រហូតមកដល់ពេលនេះ ក្រុមជំនុំដំបូងបានចាប់ផ្តើមបន្ទាប់ពីការឡើងគ្រងរាជ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់មានសមាជិកចំនួន 120 ។ (1:15) មនុស្សចំនួន 120 នាក់ដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅទីនោះ មានភាពស្វាហាប់នៃការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយបានបង្កើតក្រុមជំនុំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម និងនៅជិតកន្លែងនីមួយៗ។ ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់សាសន៍សាម៉ារី (8:4-25) កុលសម្ព័ន្ធជាច្រើននៅជុំវិញសាសន៍យូដា (9:32-43) និងរហូតដល់ក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ដែលជាពិភពនៃសាសន៍ដទៃ។ (១១:១៩-២០)។ ជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យមួយដែលនៅគ្រប់ប្រជាជាតិអាស៊ី និងអឺរ៉ុប រហូតដល់ទីក្រុងរ៉ូម ព្រះវិហារត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈព្រះវិហារអាន់ទីយ៉ូក។ ទោះបីជាសត្រូវនៃលើឆ្មាងរារាំងការផ្សាយដំណឹងល្អក៏ដោយ បន្ទាប់ពីបានស្តាប់ការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុស មនុស្ស 3000 នាក់បានប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញ។ (2:41) ឥតឈប់ឈរ មានតែបុរសចំនួន 5000 នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលបានវិលមករកព្រះអម្ចាស់។ (4:4) កិច្ចការ 5:14 បានមានប្រសាសន៍ថា “ហើយអ្នកដែលមានជំនឿច្រើនជាងមុនៗត្រូវបានបន្ថែមទៅលើព្រះអម្ចាស់ គឺជាច្រើនទាំងបុរស និងស្ត្រី”។ ហើយកិច្ចការ 6:7 បាននិយាយថា “ព្រះបន្ទូលក៏បានផ្សាយទៅកាន់តែច្រើនឡើង ហើយចំនួនពួកសិស្ស បានចំរើនឡើងក្រៃលែង នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ឯពួកសង្ឃ ក៏មានសន្លឹកចុះចូលជឿដែរ។” កិច្ចការ 11:21 មានប្រសាសន៍ថា៖ « ព្រះហស្តព្រះអម្ចាស់ក៏នៅជាមួយនឹងគេ ហើយមានមនុស្សជាច្រើនបែរមកក្នុងព្រះអម្ចាស់វិញ ដោយមានសេចក្តីជំនឿ » ហើយវាជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបានបើកទ្វារចិត្តរបស់លីខា ហើយបានធ្វើឲ្យនាងទទួលបានដំណឹងល្អដែលប៉ុលបានប្រកាសដោយផ្ទាល់។ នៅថ្ងៃចុងក្រោយ យើងឃើញថាព្រះវិហារហ្វីលីពីត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយលីខា។ កិច្ចការ 11:24 បានកត់ត្រាទុកដល់លោកបាណាបាស ដែលជាអ្នកធ្វើការក្នុងព្រះវិហារ

អាន់ទីយ៉ូក « ដ្បិតគាត់ជាមនុស្សល្អ ពេញជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នឹងសេចក្តីជំនឿ ហើយមានមនុស្សសន្តិកណ្តាល បានចម្រើនដល់ព្រះអម្ចាស់ »។ កិច្ចការ 6:5 មានប្រសាសន៍ថា « សេចក្តីនោះក៏ពេញចិត្តដល់ពួកជំនុំទាំងអស់គ្នា ហើយគេរើសយកស្នេដាន១ ជាមនុស្សពេញដោយសេចក្តីជំនឿ នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រមទាំងភីលីព១ ប្រូខ័រុស១ នីកាន់រ១ ទីម៉ូន១ ប៉ាមេណា១ នឹងនីកូឡាស ជាអ្នកស្រុកអាន់ទីយ៉ូក ដែលចូលសាសន៍ »។ ចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះវិហារជាច្រើនបានរីកចម្រើនយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ នេះគឺជាចំណុចសំខាន់មួយ។ កិច្ចការ 17:4 បានបង្ហាញទិដ្ឋភាពពិតនៃការរីកចម្រើនផ្សេងទៀតនៃសាសនាចក្រ និងការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ « ពួកអ្នកនោះខ្លះក៏យល់ព្រម ហើយបានចូលខាងប៉ុលនឹងស៊ីឡាស ព្រមទាំងពួកសាសន៍ក្រេកសន្តិក ដែលតែងតែថ្វាយបង្គំព្រះ នឹងពួកស្រីអ្នកមុខជាគ្រួសារដែរ»។ នេះជាជោគជ័យនៃកិច្ចបម្រើរបស់ប៉ុលដែលទាក់ទាញក្រុមឥស្សរជន។ កិច្ចការ 21:19-20 បាននិយាយថា ហ្វូងចៀមដែលមានជំនឿលើសាសន៍យូដាបានត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់វិញ។ វាគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលដែលថាពួកគេទាំងអស់សុទ្ធតែជាមនុស្សឯងឯងនឹងច្បាប់។ ដូចដែលយើងបានសង្កេតឃើញការរីកចម្រើនយ៉ាងឆាប់រហ័សនៃក្រុមជំនុំដំបូង ដូច្នេះយើងគួរតែក្រោកឈរឡើងនៅលើវេទិកាជាមួយនឹងយុទ្ធសាស្ត្រជោគជ័យនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។ នៅទីនេះខ្ញុំបញ្ជាក់ថាគ្រូអធិប្បាយមិនមែនជាការបង្រៀនទេ តែជាសាក្សីរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ មានន័យថា គាត់គួរក្រោកឈរឡើងលើវេទិកា មិនមែនត្រឹមជាគ្រូអធិប្បាយទេ ប៉ុន្តែជាសាក្សី។ នេះជាសាក្សី (កិច្ចការ 9:8-9:18) បន្ទាប់មក វេទិកាមិនអាចជួយបានឡើយ ក្រៅពីមានជីវិត។ ហេតុអ្វីបានជាយើងស្វែងរកវិធីសាស្ត្រផ្សេងទៀតក្នុងការនិយាយអំពី «ការត្រឡប់ទៅព្រះវិហារដើម»? ហេតុអ្វីបានជាក្រុមជំនុំដំបូងបានជួបប្រទះព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យបែបនេះក្នុងការបៀតបៀនយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ? វាជារឿងតែមួយគត់។ ពួកគេបានជួបប្រទះនឹងឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយពួកគេបានប្រកាសថា “ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះយេស៊ូវដែលអ្នកបានសម្លាប់នៅលើឈើឆ្កាងត្រូវបានរស់ឡើងវិញដោយព្រះ។ ដោយសារតែពួកគេជាសាក្សីរស់ (2:3) ទោះបីជាពួកគេអាចបាត់បង់ជីវិតនៅក្នុងការបៀតបៀនក៏ដោយក៏ព្រះវិហារមិនអាចជួយបានក្រៅពីធំឡើង។ តំបន់ក្នុងទីក្រុងមិនត្រូវបានអភិវឌ្ឍជាយូរមកហើយ ប៉ុន្តែចំនួនប្រជាជនត្រូវបានកាត់បន្ថយបន្តិចម្តងៗ។ ថ្វីត្បិតតែមានស្ថានភាពបែបនេះក៏ដោយ មានព្រះវិហារប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏យូរលង់ជាច្រើនដែលមានទីតាំងនៅទីនោះយ៉ាងពេញនិយម។ ព្រះវិហារដែលមានអ្នកចូលរួមច្រើនគឺមានសមាជិកតិចជាង២០០០នាក់ ថ្មីៗនេះតំបន់នេះមានសមាជិក៥០០០នាក់។ ហើយ

ទោះបីជាតិចជាង 10 ឆ្នាំនៃការបង្កើតព្រះវិហារក៏ដោយ ក៏គ្រូគង្វាលជាន់ខ្ពស់ត្រូវបានអញ្ជើញទៅគ្រប់ ផ្នែកទាំងអស់ក្នុងប្រទេស ហើយបានបោះពុម្ពសៀវភៅអំពីការរីកចម្រើននៃព្រះវិហារ និងការ ដាស់តឿនឱ្យចូលរួមក្នុងសិក្ខាសាលារបស់គេ។ ដោយសារខ្ញុំដឹងពីស្ថានភាពទីក្រុង គ្រូគង្វាលដែលធ្វើ ការងារគ្រូគង្វាលនៅទីក្រុងប្រាប់តាមខ្ញុំ។ ព្រះវិហារមានអ្នកជឿផ្លាស់ទីផ្អែកច្រើនជាងការផ្សាយដំណឹង ល្អ។ គាត់បាននិយាយថា ចេញពីព្រះវិហាររបស់គាត់ មានអ្នកជឿជាច្រើនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរចូលទៅក្នុង ព្រះវិហារ។ តើវាមិនពេញនិយមទេដែលហាងទំនើបចូលទីក្រុង ហាងក្នុងស្រុកចំនួន 200 ត្រូវបានបិទ? ខ្ញុំបានដឹងពីមូលហេតុ។ ទោះបីជាអ្នកអានវិះគន់ថាគំនិតរបស់ខ្ញុំអវិជ្ជមានខ្លាំងក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំអះអាងថា វា មិនមែនជាចលនារស់ឡើងវិញយ៉ាងស្វាហាប់ដែលក្រុមជំនុំជំនួញបង្ហាញដល់យើងនោះទេ។ ព្រះវិហារ នៅមជ្ឈិមសម័យឯងត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយផ្ទាំងបង្ហាញនៃដំណឹងល្អ ហើយពិភពលោកទាំងមូល ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ (រ៉ូម ១៧:១)។ នេះគឺជាការអស្ចារ្យ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងមិនគួរយកចិត្តទុកដាក់ លើការកែទម្រង់ជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងវិទ្យាសាស្ត្រនោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរអធិស្ឋានថា យើងមិនគួរភ្លេចថា ព្រឹត្តិការណ៍នៃដំណឹងល្អដំណើរការនៅក្នុងយើងនៅពេលនេះទេ។ គឺជាព្រឹត្តិការណ៍អស្ចារ្យមួយដែល លោក Luther ដែលជាឪពុកនៅក្នុងសាសនាគូលិកត្រូវបានបំពេញដោយដំណឹងល្អ ដែលមានន័យ ថាព្រះជាម្ចាស់បានប្រើអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ នៅពេលដែលវេទិការបស់យើងនៅ រស់ សមាជិកក្រុមជំនុំនឹងនៅរស់ ដូចសមាជិកក្រុមជំនុំនៅរស់ ប្រាកដណាស់ពិភពលោកនឹងនៅរស់។

[continued]

រឿងរបស់ព្រះយេស៊ូ
ដោយ វេជ្ជបណ្ឌិត ហ្គេស អូ
 បណ្ឌិត ហ្គេស អូ មានសញ្ញាបត្រ ការអប់រំគ្រឹះស្ថានវិស័ទ Ph. D. និងតន្ត្រីក្នុងព្រះវិហារ M A
 នេះជាការបង្រៀនដែលត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងសិក្ខាសាលាស្តីពីភាពជាអ្នកដឹកនាំស្ត្រីនៅ ITCS ឆ្នាំ
 ២០១៨។

[ផ្នែក២]

ខ្ញុំមិនថ្កោលទោសអ្នកណាទេ យ៉ូហាន ៨:១-១១ នៅចំពោះព្រះយេស៊ូ គ្រប់គ្នាក្នុងលោកនេះជាមនុស្ស
 មានបាប ដែលត្រូវកាត់ទោសឲ្យស្លាប់។ អំពើបាបបានចូលក្នុងលោកក៏ដោយសារអំពើដែលមិន
 ស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ហើយមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវស្លាប់ ដ្បិតអំពើបាបដូចព្រះបានមានបន្ទូលថា “អ្នករាល់គ្នា
 នឹងត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដ”។

ខណៈពេលដែលមនុស្សនៅតែមានបាបនោះសមនឹងទទួលសេចក្តីស្លាប់ នោះព្រះបានបើកផ្លូវនៃជីវិត
 មកកាន់ពួកយើង។ ព្រះបានមានបន្ទូលថា អ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹង «រស់ជារៀង
 រហូត»។ សូម្បីតែ & #៣៩ មនុស្សមានបាបប្រាកដជាស្លាប់។ នៅពេលដែលយើងជឿថា ព្រះ
 យេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ នោះយើងបានរាប់ជាសុចរិត ខណៈពេលដែលយើងនៅតែជា
 មនុស្សមានបាបនៅឡើយ។ ហើយយើងនឹងមានជីវិតដ៏អស់កល្បនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

ទោះបីយើងបានជឿលើព្រះយេស៊ូថាជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយបានក្លាយជាមនុស្សសុចរិតតាមរយៈ
 យៈសេចក្តីសង្គ្រោះក៏ដោយ ក៏វាមិនធ្វើឲ្យយើងជាមនុស្សល្អឥតខ្ចោះ ដែលមិនមានបាបនោះដែរ។
 ទោះបីយើងជឿលើព្រះយេស៊ូក៏ដោយ ក៏យើងនៅតែមានប្រព្រឹត្តិអំពើបាប ដោយសារនិស្ស័យអំពើ
 បាបចាស់របស់យើង។ ទោះជាពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណាក៏ដោយ ក៏មិនអាចថាមិនមានអំពើបាប
 នោះដែរ។ សាវ័កប៉ុលដែលត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាពួកបរិសុទ្ធក៏បានតស៊ូជាមួយនឹងនិស័យបាបរបស់
 គាត់ផងដែរ។ រ៉ូម ៧:២៤ និយាយថា ; វេទនាណាស់ខ្ញុំ តើអ្នកណានឹងជួយឲ្យខ្ញុំរួច ពីតួសេចក្តីស្លាប់នេះ
 ទៅបាន? វាមិនមែនជាការសារភាពដែលប៉ុលបានធ្វើនៅពេលដែលគាត់មិនមែនជាអ្នកជឿនោះទេ។
 លោកមានប្រសាសន៍ដូច្នេះពេលគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវរួចហើយ ហើយគាត់ក៏ជាសាវ័ក។ ក្នុងចិត្តគាត់
 ចង់គោរពបញ្ញត្តិច្បាប់របស់ព្រះ ប៉ុន្តែដោយសារនិស្ស័យបាបរបស់គាត់ គាត់បានធ្វើជាអ្នកបម្រើនៃ
 បញ្ញត្តិច្បាប់នៃអំពើបាប។ គ្រីស្ទបរិស័ទជឿលើព្រះយេស៊ូ ប៉ុន្តែយើងនៅតែធ្វើខុស ហើយប្រព្រឹត្តិអំពើ

បាបដោយសារនិស្ស័យអំពើបាបចាស់របស់យើង។ បន្ទាប់ពីយើងធ្វើអ្វីមួយ យើងសោកស្តាយពេលក្រោយ, ហើយសូរខ្លួនឯងថាហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំធ្វើវា? គាត់...” យើងដឹងពីអំពើអាក្រក់ និងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងផ្ទាល់។

តើព្រះយេស៊ូវដោះស្រាយជាមួយមនុស្សមានបាបយ៉ាងដូចម្តេច នៅពេលតស៊ូនឹងអំពើបាបនោះ? ហើយអាកប្បកិរិយាបែបណាដែលយើងមានចំពោះអ្នកដែលមានអំពើបាបបែបនេះ?

សូមចែកចាយនូវអាកប្បកិរិយាបែបណាដែលយើងគួរមានក្នុងនាមជាគ្រិស្តបរិស័ទអំពីបញ្ហានៃអំពើបាបនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង។

១. ថ្ងៃមួយ ព្រះយេស៊ូវកំពុងបង្រៀនមនុស្សនៅក្នុងព្រះវិហារ។ ពេលនោះ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីនាំស្ត្រីម្នាក់មកឯព្រះយេស៊ូវ។ ស្ត្រីនោះគឺជាស្ត្រីដែលចាប់បានក្នុងអំពើជិតក្បត់។ មនុស្សម្នានាំនាងមកឈរនៅកណ្តាល ហើយទូលសួរព្រះយេស៊ូវថាតើអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាមួយស្ត្រីជិតក្បត់នេះ។ ប៉ុន្តែបើក្រឡេកទៅមើលអ្នកដែលនាំនាងមក យើងឃើញថាគេថ្កោលទោសនាងដោយអំពើអាក្រក់ និងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃទៀត។ វាជាអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សក្នុងការថ្កោលទោស និងចោទប្រកាន់ ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកដែលជាសត្រូវទៅចំពោះពួកគេ។

ស្ត្រីម្នាក់នេះត្រូវបានគេចាប់បានក្នុងអំពើជិតក្បត់។ ដែលមិនអាចដោះសារបាននោះទេ។ ភាពយោរយោវរបស់មនុស្សបាននាំស្ត្រីទៅកន្លែងមួយដែលមានមនុស្សជាច្រើននៅជុំគ្នា ដោយសារនាងបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលអាក្រក់ជាង

៣៥

ស្ត្រីដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺជាអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេចំពោះមនុស្សមានបាប។ មនុស្សជាច្រើនបានឈរជុំវិញនាងហើយចោទប្រកាន់អំពើបាបដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់របស់នាង។ ពួកគេបានថ្កោលទោសស្ត្រីនោះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះអំពើបាបរបស់នាង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនមែនសំដៅលើស្ត្រីដែលពួកផារីស៊ី និងពួកអាចារ្យបានថ្កោលទោសនោះទេ តែជាការវាយប្រហារទៅលើព្រះយេស៊ូវទៅវិញនោះទេ។ មូលហេតុដែលពួកគេនាំស្ត្រីនោះមកឯព្រះយេស៊ូវ ជំនួសឲ្យការចោទប្រកាន់ព្រះយេស៊ូវ។ ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកអាចារ្យ ដឹងច្បាស់ជាងអ្នកណាទាំងអស់ នូវអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើតាមច្បាប់របស់ម៉ូសេ។

ចោទិយកថា ២២:២២ ចែងថា ; បើដែលឃើញអ្នកណាកំពុងតែរួមដំណេក និងស្រ្តីដែលមានប្តីហើយ នោះអ្នកទាំង២ត្រូវស្លាប់ គឺទាំងប្រុសដែលដេកនឹងនាង ព្រមទាំងនាងនោះផង គឺយ៉ាងនោះដែលឯង ត្រូវបំបាត់សេចក្តីអាក្រក់ ពីពួកអ៊ីស្រាអែលចេញ។

(NIV) ; ពួកគេបានសួរព្រះយេស៊ូវដោយមានចម្លើយច្បាស់លាស់អំពីរបៀបធ្វើនេះ។

នេះជាអ្វីដែលមាននៅក្នុងបញ្ញត្តិច្បាប់របស់លោកម៉ូសេ តើអ្នកគិតយ៉ាងណាដែរ?

អ្វីដែលពួកគេចង់បញ្ជាក់គឺថាព្រះយេស៊ូវជាមនុស្សមានបាបដែលប្រឆាំងនឹងបញ្ញត្តិច្បាប់របស់ម៉ូសេ។ ពួកគេបានដឹងថា ទ្រង់នឹងមិនមានបន្ទូលឲ្យ ស្រ្តីនេះនឹងត្រូវគប់នឹងថ្មសម្លាប់នោះទេ ដោយសារពួកគេ ដឹងថាព្រះអង្គជាតួនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ក៏បានព្យាបាលនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក ហើយចំណាយពេល ជាមួយមនុស្សមានបាប។ ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវប្រឆាំងនឹងការគប់ដុំថ្មទៅស្រ្តីនោះ ក៏ប្រឆាំងនឹងច្បាប់ របស់លោកម៉ូសេដែរ ដូច្នេះវាជាឱកាសដើម្បីចោទប្រកាន់ទ្រង់។ ពួកគេនិយាយថា ពួកគេគោរពតាម ក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ប៉ុន្តែពួកគេបានប្រើវាដើម្បីថ្កោលទោស និងចោទប្រកាន់អ្នកដទៃ។ វាជាខណ្ឌនៃអំពើបាប។ វាក៏ធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាប។ មនុស្សប្រើវាដើម្បីថ្កោលទោសនិងវិះគន់គ្នា ទៅវិញទៅមក។ ហើយមនុស្សកំពុងព្យាយាមបង្ហាញភាពសុចរិតរបស់ពួកគេដោយថ្កោលទោសអ្នកដទៃ។ នេះគឺជាអ្វីដែលមនុស្សភាគច្រើនធ្វើអំពើបាប។

២. តើព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលអ្វីខ្លះអំពីអ្នកដែលខឹងនឹងអ្នកដទៃចំពោះអំពើបាប និងការប្រព្រឹត្តិ កំហុស?

ចម្លើយគឺសាមញ្ញ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា អ្នកដែលគ្មានបាប អាចនឹងជាអ្នកដែលគប់ដុំថ្មមុនគេ។ “ តើអ្នកមានសមត្ថភាពគប់ដុំថ្មដាក់នាងទេ? មើលខ្លួនឯង។ ” មនុស្សទាំងនោះបាន ស្រឡាញ់កាំងចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ អ្នកដែលព្យាយាមគប់ស្រ្តីជាមួយនឹងថ្មមានគំនិត រអៀសចិត្ត។ ពួកគេបានដើរចេញម្តងម្នាក់ៗ ចាប់ផ្តើមពីចាស់ទុំ នៅសល់តែព្រះយេស៊ូវ និងស្រ្តីនោះ។

នេះគឺជាការពិតសម្រាប់មនុស្សគ្រប់ៗគ្នា។ យើងមិនសុចរិតគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្កោលទោស និងកាត់ ទោសអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃនោះទេ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សថ្កោលទោសអ្នកដទៃ ដោយសារគេមើលឃើញ អំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ ខណៈពេលដែលពួកគេមិនយល់ពីអំពើបាបរបស់ពួកគេផ្ទាល់។ ទោះជាគេដឹង ពីការពិតនៃអំពើបាបក៏ដោយ ក៏ពួកគេនិយាយដោះសារហើយបិទបាំងវាឯង។

មានរឿងកំប្លែងមួយ។ រឿងកំប្លែងនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីការអត់ឱនចំពោះខ្លួនយើងនិងជា
ការវិនិច្ឆ័យចំពោះអ្នកដទៃ។

បើអ្នកដទៃនៅស្ងៀម គឺដោយសារគេគ្មានគំនិត។ បើខ្ញុំនៅស្ងៀម គឺព្រោះតែខ្ញុំពិចារណា។ បើអ្នកផ្សេង
ទៀតមិនអើពើនឹងសញ្ញាចរាចរណ៍ ពួកគេគឺជាឧក្រិដ្ឋជន បើខ្ញុំមិនអើពើផ្លាកសញ្ញាចរាចរណ៍ទេគឺខ្ញុំជា
អ្នកល្មើសច្បាប់ចរាចរណ៍។ ប្រសិនបើអ្នករៀបការរួចហើយមានទំនាក់ទំនងស្នេហាជាមួយមនុស្សម្នាក់
ទៀត វាជារឿងស្នេហា។ ប្រសិនបើខ្ញុំមានទំនាក់ទំនងនោះ វាគឺជាស្នេហា។ប្រហែលជាមានមនុស្ស
ច្រើន សូម្បីតែនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ថ្កោលទោសអ្នកដទៃ ហើយបង្ហាញភាពត្រឹមត្រូវចំពោះខ្លួនឯង។
ជារឿងធម្មតាទេដែលងាយថ្កោលទោសអ្នកដទៃ និងអត់ឱនខ្លួនឯង។ទោះជាយ៉ាងណា ព្រះយេស៊ូវ
ផ្តល់ការណែនាំទាំងនេះដល់សិស្សទ្រង់ ដោយសារទ្រង់ស្គាល់ទំនោររបស់មនុស្ស។

លូកា ៦:៤២ ចែងថា៖ ធ្វើដូចម្តេចឲ្យអ្នក ដែលមើលផ្ទឹមក្នុងភ្នែកខ្លួនមិនឃើញ អាចនិយាយទៅប្អូនបាន
ថា ប្អូនអើយ ឲ្យអញយកកំទេច ពីភ្នែកឯងចេញដូច្នេះ ឱអ្នកមានពុតអើយ ចូរយកផ្ទឹមពីភ្នែកអ្នកចេញ
ជាមុនសិន នោះទើបនឹងបានឃើញច្បាស់ អាចនឹងយកកំទេចចេញពីភ្នែកប្អូនអ្នកបានដែរ។ "
(NIV)

មាននារីម្នាក់ចូលចិត្តនិយាយដើមអ្នកដទៃ។ នាងមិនដែលបោះបង់
៣៦

ភាពទន់ខ្សោយ និងកំហុសរបស់អ្នកដទៃឡើយ។ នាងបានចង្អុលបង្ហាញនិងនិយាយពាក្យ
ចបាមអាវ៉ាមដើម្បីភាពអាម៉ាស់ពួកគេ។ ដូច្នេះអ្នកជិតខាងរបស់នាងមិនចង់នៅក្បែរនាងនោះទេ។ ថ្ងៃ
មួយ ម្តាយរបស់នាងបានមកដល់ផ្ទះនាង។ នាងអង្គុយមាត់បង្អួចនិយាយពីភាពកខ្វក់របស់អ្នកជិតខា
ង។

"ម៉ាក់ ក្រឡេកមើលខោអាវបោកគក់សម្ងួតក្បែរផ្ទះ។ ខោអាវមិនស្អាតសោះ? តើពួកគេបោកគក់យ៉ាង
ដូចម្តេច? តើគេស្លៀកសម្លៀកបំពាក់កខ្វក់យ៉ាងដូចម្តេច? វាស្មៅគគ្រាគណាស់។ " ពេលនោះ
ម្តាយរបស់នាងបាននិយាយថា " សូមក្រឡេកមើលឱ្យកាន់តែជិត។ វាមិនមែនអ្នកជិតខាងបោក
មិនស្អាតនោះទេ វាមកពីបង្អួចរបស់អ្នកកខ្វក់។ " គ្មាននរណាម្នាក់ដែលគ្មានកំហុសនោះទេ។
ដូច្នេះ គ្មានអ្នកណាដែលមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្កោលទោស កំហុសនិងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ

នោះឡើយ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ថ្កោលទោសអ្នកដទៃដោយទំនុកចិត្ត គាត់ប្រហែលជាល្ងង់ខ្លៅឆ្ពោះទៅរកអំពើបាបដើមរបស់គាត់។

នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់ពួកគេថា អ្នកដែលមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបអាចជាអ្នកដំបូងដែលអាចចោលដុំថ្មដាក់នាងបាន មនុស្សចាប់ផ្តើមមានគំនិតរៀបរយខ្លួន។ ពួកគេបានប្រើអំពើបាបរបស់ស្រ្តីដែលជិតក្បត់ ប៉ុន្តែពេលបានឮដូច្នេះ ក៏មើលទៅលើអំពើបាបរបស់ខ្លួនវិញ។ ម្តងនេះពួកគេដឹងពីអំពើបាបរបស់ខ្លួនគេ គេមិនអាចគប់ថ្មទៅនាងបានឡើយ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាចាកចេញពីវិហារម្តងម្នាក់ៗចាស់ៗចេញមុនគេ។ មិនថាចាស់ឬក្មេងទេ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ដឹងពីអំពើបាបបានឡើយ។ តើអ្នកណាអាចនិយាយថាខ្លួនគ្មានអំពើបាប តើខ្លួនអាចថ្កោលទោស និងវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃបានទេ? វាជាការល្អក្នុងការមើលខ្លួនឯងមុនពេលសម្លឹងមើលអំពើបាប និងអំពើខុសឆ្គងរបស់អ្នកដទៃ។

៣. នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា អ្នកណាដែលមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប អាចគប់ដុំថ្មទីមួយមកលើនាង។ អស់អ្នកដែលថ្កោលទោសស្រ្តីជិតក្បត់បានចាកចេញពីព្រះវិហារដោយរៀបរយខ្លួន។ ហើយនៅសល់តែស្រ្តីដែលលួចជិតក្បត់ និងព្រះយេស៊ូវ ដែលទ្រង់តែម្នាក់គត់អាចថ្កោលទោសស្រ្តីនោះបាន។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអង្គតែមួយគត់ដែលអាចវិនិច្ឆ័យទោសនាងបាន។

ទោះជាយ៉ាងណា ព្រះយេស៊ូវមិនថ្កោលទោសនិងវិនិច្ឆ័យទោសស្រ្តីនោះដូចអ្នកដទៃទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់និយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនថ្កោលទោសអ្នកនោះទេ ចូរទៅចុះ ហើយកុំធ្វើបាបទៀត»។ មានភាពខុសប្លែកគ្នារវាងព្រះយេស៊ូវដែលមិនថ្កោលទោស និងមនុស្សដែលចាកចេញដោយគ្មានការថ្កោលទោស។ ពួកវាវីស៊ី និងអាចារ្យមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្កោលទោសមនុស្សមានបាបនោះទេ។

ព្រោះពួកគេក៏ជាអ្នកមានបាបដូចគ្នា។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់គ្មានអំពើបាបនោះទេ ដូច្នេះទ្រង់អាចថ្កោលទោស និងវិនិច្ឆ័យទោសបាន។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងមិនថ្កោលទោសដែរ។ តាមរយៈនេះ ព្រះយេស៊ូវបានបញ្ជាក់អំពីមូលហេតុដែលទ្រង់យាងមកផែនដី។

នៅក្នុងយ៉ូហាន 12: បើអ្នកណាឮពាក្យខ្ញុំ តែមិនជឿ នោះខ្ញុំមិនកាត់ទោសគេ ដ្បិតខ្ញុំមិនបានមក ដើម្បីនឹងកាត់ទោសដល់លោកីយ៍ទេ គឺមកប្រយោជន៍នឹងសង្គ្រោះវិញ។ (NIV) វាមិនមែនថាព្រះយេស៊ូវមិនបានដឹងពីអំពើបាបរបស់នាងនោះទេ។ ទ្រង់ដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីការទុក្ខលំបាករបស់នាងនិងភាពខ្មា

សំរៀនជាមួយនឹងអំពើបាប និងរបៀបដែលនាងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវបានដឹងច្បាស់ ទ្រង់អាណិតនាងណាស់។ ដូច្នេះទ្រង់បានអត់ទោសឲ្យនាង ហើយទ្រង់បានឲ្យការសង្គ្រោះដល់នាង។

សង្ខេប

មូលហេតុដែលព្រះយេស៊ូវមិនថ្កោលទោសអ្នកដទៃ គឺមិនមែនដោយសារទ្រង់មិនដឹងពីអំពើបាបរបស់ ពួកគេនោះទេ។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះទ័យអាណិតអាសូរដល់ពួកគេ ហើយបានអត់ទោសពួកគេ ដោយ សារទ្រង់ជ្រាបយ៉ាងច្បាស់អំពីមនុស្សទាំងនោះកំពុងតស៊ូជាមួយនឹងអំណាចនៃអំពើបាប ហើយវាជា ការឈឺចាប់សម្រាប់ពួកគេ។ ទ្រង់បានសង្គ្រោះពួកគេ ឲ្យបានចេញពីអំណាចនៃអំពើបាប ដោយយក អំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់ដាក់នៅលើឈើឆ្កាងជាមួយអង្គទ្រង់។

ទោះបីជាព្រះយេស៊ូវត្រឹមត្រូវបានអត់ទោសអំពើបាបរបស់យើងក៏ដោយ ជួនកាលមនុស្សមានទំនោរទៅ រកការថ្កោលទោស និងវិះគន់អ្នកដទៃចំពោះអំពើបាប និងកំហុសរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនជាអ្វី ដែលព្រះយេស៊ូវចង់បាននោះទេ។ ព្រះយេស៊ូវលើកទឹកចិត្តយើងកុំឲ្យវិះគន់ដល់អ្នកណា។

ម៉ាថាយ ៧:១-២ និយាយថា កុំឲ្យថ្កោលទោសគេឡើយ ដើម្បីមិនឲ្យមានគេថ្កោលអ្នកវិញ^២ ដ្បិតអ្នក រាល់គ្នាថ្កោលទោសគេយ៉ាងណា នោះគេនឹងថ្កោលអ្នកវិញយ៉ាងនោះដែរ ហើយគេនឹងរាល់ឲ្យអ្នករាល់ គ្នា តាមរង្វាល់ដែលអ្នករាល់ឲ្យគេផង។

មិនត្រូវវិះគន់ទេ តែត្រូវចេះគិតគូរ និងបន្ទាប់ខ្លួនចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។

៣៧

ទីតុល ៣:២ មិនត្រូវនិយាយអាក្រក់ពីអ្នកណា ឬឈ្មោះប្រកែកឡើយ ត្រូវមានចិត្តស្ងួតបូក ទាំងសំដែង សេចក្តីសុភាពគ្រប់យ៉ាង ដល់មនុស្សទាំងអស់ផង។

នៅពេលដែលយើងរកឃើញកំហុស និងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ យើងមិនគួរថ្កោលទោសពួកគេទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែចែករំលែកអារម្មណ៍ឈឺចាប់នៅពេលឃើញមនុស្សមានបាប យើងគួរពិនិត្យមើលអំពើ បាបរបស់ខ្លួនយើង (៧) ត្រូវមានចិត្តមេត្តា ចេះពិចារណា និងសុភាពដោយជំនួសឱ្យការសុចរិតដោយ ខ្លួនឯងដោយការវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃ យើងគួរតែមើលឃើញពីអំពើបាប និងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ផ្ទាល់ ដើម្បីទទួលអារម្មណ៍ឈឺចាប់ពួកគេ ហើយត្រូវលើកទឹកចិត្តពួកគេ។

ប្រសិនបើយើងត្រូវបានថ្កោលទោស និងវិនិច្ឆ័យដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចរស់នៅទីនេះបានទេ។

ខ្ញុំជឿថា យើងបានទទួលការអភ័យទោស និងការសង្គ្រោះដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ចូរយើងទទួលយកភាពទន់ខ្សោយ និងកំហុសរបស់អ្នកដទៃដោយការអភ័យទោស និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយេស៊ូវជាជាងឆ្លងកាត់ការវិនិច្ឆ័យ និងការរិះគន់លើពួកគេ។ WLS សិស្ស ក្រុមគ្រួសារ និងក្រុមជំនុំ ចូរយើងយកឈ្នះលើអំពើអាក្រក់ ហើយក្លាយជាមនុស្សតែមួយនៅក្នុងសាមគ្គីភាពដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។

១ តើអ្នកធ្លាប់ថ្កោលទោស និងរិះគន់នរណាម្នាក់ ឬធ្លាប់ត្រូវបានរិះគន់អ្វីមួយដែរឬទេ?

២ តើអ្វីនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក នៅពេលដែលអ្នកត្រូវបានគេថ្កោលទោស ឬគេថ្កោលទោសនរណាម្នាក់?

៣ តើព្រះយេស៊ូវបានប្រព្រឹត្តចំពោះស្ត្រីជិតក្បត់ដែលត្រូវបានថ្កោលទោសចំពោះអំពើបាបយ៉ាងដូចម្តេច? ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ធ្វើដូច្នេះ?

ចូរមានចិត្តសប្បុរស និងមេត្តាចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។ (អេភេសូរ ៤:៣២)

ព្យាបាលចិត្តដែលខូចបង់។

គ្មាននរណាម្នាក់ដែលល្អឥតខ្ចោះនោះទេ។ ហើយក៏គ្មានអ្នកណាសុចរិត គ្មានអ្នកណាមានសុខភាពល្អឥតខ្ចោះនោះដែរ។ អ្នកអាចនិយាយថាអ្នកមិនមានជំងឺសោះ ប៉ុន្តែអ្នកនៅតែមាន។ អ្នកគ្រាន់តែមិនចង់ទទួលដឹងអំពីវា។ សូម្បីតែគ្រូពេទ្យក៏មិនដឹងអំពីជំងឺនេះដែរ។ វាមិនបង្ហាញនៅលើ CT scans ទេ។ នេះគឺជាជំងឺខាងព្រលឹង។ ជំងឺផ្លូវកាយមិនត្រឹមតែជាជំងឺរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ។ មានជំងឺផ្លូវចិត្ត និងជំងឺខាងវិញ្ញាណ។ ជំងឺខាងក្រៅអាចត្រូវបានព្យាបាលដោយការវះកាត់បាន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជំងឺខាងព្រលឹងដែលលាក់នៅខាងក្នុងគឺពិបាកព្យាបាលណាស់។ វាជាលក្ខខណ្ឌមួយរយៈពេលវែង។

អ្នកខ្លះមានជំងឺផ្លូវកាយ ប៉ុន្តែភាគច្រើនមានជំងឺខាងវិញ្ញាណ។ ជំងឺខាងវិញ្ញាណធ្វើឱ្យជីវិតមិនសប្បាយចិត្ត និងមិនជោគជ័យ។ វាក៏ជារោគសញ្ញានៃជំងឺមួយផងដែរ។ ជំងឺរាងកាយមានឥទ្ធិពលលើបុគ្គល គ្រួសារ និងសង្គម។ ជំងឺខាងវិញ្ញាណក៏ជះឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានដល់បុគ្គល គ្រួសារ និងជីវិតប្រចាំថ្ងៃផងដែរ។

យើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់ធ្វើឲ្យនរណាម្នាក់ឈឺចាប់ ហើយធ្លាប់ឈឺចាប់នៅចំណុចខ្លះក្នុងជីវិត។ អ្នកខ្លះបានឈឺចាប់ដោយសារឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេតាំងពីកុមារភាព ហើយអ្នកផ្សេងទៀតបានឈឺចាប់ដោយសារបងប្អូនបង្កើតរបស់ពួកគេ។ អ្នកខ្លះត្រូវបានមិត្តភក្តិនៅសាលាធ្វើឲ្យឈឺចាប់ ឯអ្នកផ្សេងទៀតបានរស់នៅដោយមិនសប្បាយចិត្តដោយសារការបំពានខាងអារម្មណ៍ដោយគ្រូរបស់ពួកគេ។ ប្តីប្រពន្ធថ្វើឲ្យគ្នាឈឺចាប់ទៅវិញទៅមកក្នុងចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ប្រពន្ធខ្លះមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ដោយសារប្តីរឹងរូស សម្ភាពការងារ និងសង្គមអាចបំផ្លាញសុខភាពផ្លូវចិត្តបាន។ ប្រពន្ធមិនសប្បាយចិត្តដោយសារគ្រួសាររបស់ប្តី។

ពាក្យគំរោះគំរើយពីម្តាយក្មេកដូចជាប្អូនថ្ងៃមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនជាង ការអប់រំបន្ទាល់ទុកស្លាកស្នាមយ៉ាងជ្រៅលើចិត្តរបស់នាង។ ក៏មានការទាស់ចិត្តគ្នាក្នុងពួកជំនុំផងដែរ។ ព្រលឹងរបស់យើងឈឺចាប់ហើយជូនកាលដំងឺខាងព្រលឹងប៉ះពាល់ដល់សុខភាពរាងកាយរបស់យើង និងធ្វើឱ្យយើងមិនសប្បាយចិត្ត។ ព្រលឹងឈឺក៏មិនល្អនៅក្នុងជីវិតយើងដែរ។ ជីវិតការងារក៏មិនល្អដែរ។ ដូច្នេះ មានមនុស្សជាច្រើនដែលរស់នៅខុសៗ តាមចិត្តសាស្ត្រ មានរោគសញ្ញាខុសៗគ្នា។

ពួកគេជួបប្រទះនឹងបញ្ហាផ្លូវចិត្តផ្សេងៗដូចជា ការថប់បារម្ភ ការធ្លាក់ទឹកចិត្ត ភាពមិនច្បាស់លាស់ ការខ្មាស់អៀន។ ភាពអសកម្ម ភាពអន់ខ្សោយ កំហឹង ការរំខានផ្លូវចិត្ត ការភ្លេចភ្លាំង ការបង្ខិតបង្ខំ ការមិនជឿ និងការភ័យខ្លាច។ ខ្ញុំគិតអំពីរឿងនេះ។ តើវាបានផ្លាស់ប្តូរបុណ្ណាចាប់តាំងពីយើងទទួលយកព្រះយេស៊ូវ? តើប្រពន្ធនិយាយទៅប្តីរបស់នាង «តើអ្នកមិនមែនជាអ្នកដែលធ្លាប់ទទួលយកព្រះយេស៊ូវទេឬ?»។ ហើយចំពោះប្រពន្ធ ដែលធ្លាប់មានភាពដាក់រដុប ជួរចត់ និងរិះគន់ បានទទួលយកព្រះយេស៊ូវហើយផ្លាស់ប្តូរតាមពេលវេលាកន្លងមក។

៣៨

តើប្តីរបស់នាងប្រាប់នាងថា “ខ្ញុំអរគុណដែលអ្នកបានផ្លាស់ប្តូរបន្ទាប់ពីដើរតាមព្រះយេស៊ូវ។ ហើយឪពុកម្តាយចំពោះកូនប្រុសរបស់ពួកគេ “អ្នកធ្វើឱ្យខ្ញុំមានមោទនភាព” ។ ហើយកូនប្រុសឃើញម្តាយក្មេកឲ្យជីវិតរបស់នាងដល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយមើលឃើញការផ្លាស់ប្តូរជីវិតតាមពេលវេលាកន្លងមក។ តើនាងនិយាយថា ម្តាយក្មេករបស់ពួកយើងប្រៀបដូចជាទេវតា? ពេលម្តាយក្មេកឃើញកូនប្រុសស្រីតើនាងនិយាយថា នាងជាកូនប្រសាដ៏ល្អរបស់ខ្ញុំ?»

ការប្រែចិត្តគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏សាមញ្ញមួយ។

ពីចំណុចកណ្តាលនៃពិភពលោកទៅកាន់ចំណុចកណ្តាលនៃព្រះយេស៊ូវ។

តាំងពីគិតតែពីខ្លួនឯងទៅជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះ។

ពីការលោភលន់របស់ខ្ញុំចំពោះចក្ខុវិស័យដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ

វាកំពុងផ្លាស់ប្តូរតម្លៃ។ ប៉ុន្តែការផ្លាស់ប្តូរខ្លួនឯងគឺមិនងាយស្រួលនោះទេ។ បង្វែរគោលដៅជីវិត ឬ ការផ្លាស់ប្តូរតម្លៃអាចជាព្រឹត្តិការណ៍តែមួយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែការផ្លាស់ប្តូរចិត្តខាងក្នុងរបស់ខ្ញុំមិនងាយ ស្រួលដូច្នោះទេ។ យើងនិយាយថាការអធិប្បាយប៉ះចិត្តយើង ប៉ុន្តែចិត្តខាងក្នុងរបស់យើងមិនប្រែប្រួល ទេ។ ដោយការទទួលយកព្រះយេស៊ូវ យើងបានក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ។ តាមរយៈបទពិសោធន៍នៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងក៏បានជួបប្រទះការផ្លាស់ប្តូរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយយើងនៅតែមានផ្លូវចាស់ របស់យើងវាមានន័យថាយើងមិនទាន់បានជាព្យាបាលនៅឡើយទេ។

ពេលរាងកាយអ្នកឈឺ អ្នកមើលទៅក៏ឈឺដែរ។ ស្នាមញញឹមក៏បាត់។ ដូច្នេះនៅពេលដែលអ្នកក្រឡេក មើលខ្លួនឯងឃើញមុខអាប់អួរ។ វាជាសញ្ញានៃជំងឺខាងព្រលឹង។ មនុស្សម្នាក់ដែលមិនញញឹម ពេលដែលអ្នកដទៃញញឹម ក៏ជាមនុស្សដែលធ្លាប់រងទុក្ខដែរ។

មនុស្សខ្លះដែលធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់ មិនដឹងថាខ្លួនធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់នោះទេ។ ប្តីមិនមាន អារម្មណ៍ថាគេធ្វើបាបប្រពន្ធដោយពាក្យគំរោះគំរើយនោះទេ។ បញ្ចេញអារម្មណ៍គាត់ច្រើន តែនិយាយ ថា “យ៉ាងហោចណាស់ ខ្ញុំមិនខឹងនឹងអ្នកទេ។ គាត់គិតថាសម្តីគាត់មិនប៉ះពាល់ដល់ប្រពន្ធ ប៉ុន្តែវា ខ្លាំងល្មមនឹងបំបាក់ចិត្តប្រពន្ធគាត់បាន។

មានរឿងច្បាស់មួយ មនុស្សខូចចិត្តគឺជាអ្នកដែលចូលចិត្តប្រកែកឬមិនយល់ស្របក្នុងការ ទំនាក់ទំនង។ ការព្យាបាលគឺចាំបាច់ណាស់។ ដើម្បីព្យាបាលការបាក់បែកជាដំបូងអ្នកត្រូវស្វែងរក អ្វីដែលបានខូចខាតជាមុនសិន។ ជំងឺនេះអាចជាព្យាបាលនៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្ហាញចេញមក។ វានឹងមិនអាចព្យាបាលបានទេ បើសិនជាវាត្រូវបានលាក់បាំង។

ចូរខំដកគ្រប់ទាំងសេចក្តីផ្ទុយល្វីង ក្តៅក្រហាយ កំហឹង ឡូឡា ជេរប្រមាថ និងគ្រប់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់ ចេញពីពួកអ្នករាល់គ្នាទៅ (អេភេសូ ៤:៣១)។

ភាពជួរចត់សំដៅលើពាក្យគំរោះគំរើយ និងការអវិជ្ជមាន ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សឈឺចាប់។ អ្នកដែលមិន អាចរស់នៅក្នុងភាពត្រូវគ្នាមានផ្ទុកគំនិតអវិជ្ជមាន។ យើងត្រូវតែដឹងថាមនុស្សដែលមានផ្ទុកគំនិត បែបនេះមិនអាចមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយប្តីប្រពន្ធ ឪពុកម្តាយ និងសមាជិកក្រុមជំនុំបានទេ។ “កំហឹង” គឺជាការបណ្តោះអាសន្ន និងមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន។

“កំហឹង” គឺជាអារម្មណ៍នៃការរំខានឥតឈប់ឈរដែលមិនលេចចេញមកខាងក្រៅ។ វាគឺជាអារម្មណ៍ លាក់នៅខាងក្នុង។

“ការឈ្លោះប្រកែកគ្នា” សំដៅលើពាក្យសំដីឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយគ្មានកំហឹង។

“ការបង្កាច់បង្ខូច” គឺជាការនិយាយដើមគេ និងនិយាយអវិជ្ជមានអំពីអ្នកដទៃ។

ដូចនេះ ផ្ទុកគំនិតទាំងអស់អវិជ្ជមានគឺផ្អែកលើធម្មជាតិរបស់មនុស្ស។

ដោយសារមនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែមានបាប គ្មានអ្នកណាកើតមកល្អនោះទេ។ លើសពីនេះទៀត ប្រសិនបើមនុស្សឈឺចាប់ដោយអ្នកផ្សេងទៀតនៅពេលពួកគេធំឡើង ឬប្រសិនបើពួកគេមិនទទួល បានសេចក្តីស្រឡាញ់គ្រប់គ្រាន់ដោយសារតែការស្លាប់របស់ឪពុកម្តាយ ការខូចចិត្តត្រូវបានបន្ថែមទៅ ក្នុងបាបដើមរបស់ពួកគេ ហើយក្លាយជាផ្ទុកគំនិតអវិជ្ជមាន។ ហើយពួកគេព្យាបាលអ្នកផ្សេងទៀត យ៉ាងលំបាក។ អ្នកណាដែលមានបបួរមាត់ជួរចត់ ខឹង និងជេរប្រមាថក៏គួរតែដឹង។

ទោះបីអ្នកប្រែចិត្តទាំងទឹកភ្នែក ហើយសុំទោសភ្លាមៗចំពោះកំហុស វានៅតែធ្វើឱ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់។

ដើម្បីព្យាបាល ដំបូងអ្នកត្រូវដឹងពីជំងឺរបស់អ្នក។ អ្នកត្រូវដឹងពីជំងឺ ទើបអាចព្យាបាលបាន។

ដូច្នេះ វាជាការសំខាន់ដើម្បីដឹងពីជំងឺរបស់អ្នក។

៣៩

“ត្រូវមានចិត្តសប្បុរស និងអាណិតអាសូរគ្នាទៅវិញទៅមក (អេភេសូរ៥:៣២)។ ការមានចិត្តល្អគឺការ យកចិត្តទុកដាក់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ការមានចិត្តមេត្តា គឺការនិយាយដោយទន់ភ្លន់។ មនុស្សដែលមាន កម្លាំង, ពាក្យគ្រោតគ្រោតខ្លាំង បុគ្គលិកលក្ខណៈ ឬអ្នកដែលចូលចិត្តឈ្លោះជាមួយអ្នកដទៃ គួរព្យាយាម ធ្វើចិត្តល្អចំពោះអ្នកដទៃ។ នៅពេល ពេលវេលាកន្លងទៅនោះអ្នកនឹងមើលឃើញខ្លួនឯងផ្លាស់ប្តូរ។

សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងបានទទួលពីព្រះគឺសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីអាណិតអាសូរ។ ដូច្នេះ យើងគួរអធិស្ឋានឲ្យមានចិត្តដូចជាព្រះ។ “; ពាក្យតបឆ្លើយដោយស្រទន់ នោះរមែងរំងាប់សេចក្តីក្រោធ ទៅ តែពាក្យគំរោះគំរើយ នោះបណ្តាលឲ្យមានសេចក្តីកំហឹងវិញ។ (សូភាសិត ១៥:១) វាងាយស្រួល ក្នុងការមានចិត្តសប្បុរសចំពោះមនុស្សល្អ។ ប៉ុន្តែការមានចិត្តសប្បុរសចំពោះអ្នកដែលមានចិត្តគ្រោត គ្រោតគឺពិបាកណាស់។ អ្នកណាក៏អាចស្រលាញ់ ឬនឹងស្រលាញ់បានដែរ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលស្រឡាញ់ការបៀតបៀន និងការរងទុក្ខ។

បើអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់តែអស់អ្នកណា ដែលស្រឡាញ់ដល់ខ្លួន នោះគេបានបំណាច់អ្វី ឯពួកអ្នកយក ពន្ធ គេគេមិនប្រព្រឹត្តដូច្នេះដែរទេឬអី (ម៉ាថាយ ៥:៤៦) យើងគួរតែអធិស្ឋានឲ្យយើងអាចស្រឡាញ់គ្នា ទៅវិញទៅមក។ យើងត្រូវអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដែលបៀតបៀន ហើយស្អប់យើង។ យើងតែងតែ អធិស្ឋានសម្រាប់ការងារយើង កូនរបស់យើង ប៉ុន្តែយើងមិនបានអធិស្ឋានឲ្យព្រះផ្លាសប្តូរយើងនោះទេ។ ទោះបីជាវាសំខាន់ជាងក៏ដោយ ភាគច្រើនយើងអធិស្ឋានសម្រាប់អ្វីផ្សេងៗ។

យើងគួរតែអធិស្ឋានសំរាប់ខ្លួនយើងដែលជាមនុស្សមាននិស្ស័យនិយាយគំរោះគំរើយ និងធ្វើឲ្យអ្នកដទៃ តូចចិត្ត។ ចូរមានចិត្តសប្បុរសនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ព្រមទាំងមានចិត្តទន់សន្តោស ហើយអត់ទោសគ្នា ដូចជាព្រះទ្រង់បានអត់ទោសឲ្យអ្នករាល់គ្នាដែរ។ អេភេសូរ ៥:៣២

ការអភ័យទោសគឺជាការបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងស្រុងរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដែលឲ្យជីវិតមិនត្រឹម តែដល់អ្នកដែលអត់ទោស តែអ្នកដែលលើកលែងទោសដែរ។ ដូច្នេះ ការអត់ទោស គឺជាវិធីតែមួយគត់ ដើម្បីយកឈ្នះការអាក្រក់និងការផ្លាស់ប្តូរ។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានអត់ទោសឱ្យខ្ញុំ ខ្ញុំគួរតែអាចអត់ ទោសខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃ។

យើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយគឺជាព្រះដែលអត់ទោសបាបរបស់យើង។ នេះគឺជាព្រះគុណ។ នៅពេល ដែលព្រះយេស៊ូវគង់នៅលើឈើឆ្កាង ព្រះយេស៊ូវបានស្រែកយ៉ាងនេះថា «ឯព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់មានព្រះ បន្ទូលថា ឱព្រះបិតាអើយ សូមអត់ទោសដល់អ្នកទាំងនេះផង ដ្បិតគេមិនដឹងជាគេធ្វើអ្វីទេ »។ (លូកា ២៣:៣៤) ពួកគេជាអ្នកណា? ពួកគេជាមនុស្សដែលចោទប្រកាន់និងចំអកឲ្យព្រះយេស៊ូវ។ ពួកគេគឺជា ពួកដែលឆ្កាងទ្រង់ ដាក់មកុដបន្ទាលើព្រះកេសទ្រង់ ហើយទម្លុះចំហៀងខ្លួនទ្រង់ដោយលំពែង ហើយ

ធ្វើគ្រប់ប្រភេទនៃអំពើអាក្រក់។ ដូច្នេះ ពួកគេគួរតែជាអ្នកដែលចុះចូលនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវកំពុងអធិស្ឋានសុំការលើកលែងទោសពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ។

វាជាការចាំបាច់ត្រូវតែអត់ទោសឱ្យអ្នកដទៃជានិច្ច ក៏ដូចដែលព្រះហរទ័យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកដែលយល់ពីការអភ័យទោសមុនគេបង្អស់។

វាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការអត់ទោសឱ្យអ្នកដទៃ។ វាពិបាករហូតឲ្យតែយើងមានជីវិតរស់នៅ។

ការអភ័យទោសមិនងាយស្រួលទេ។ យើងគួរតែបោះបង់ចោលការអវិជ្ជមានរបស់យើង។

ការអភ័យទោសសម្រាប់ខ្លួនឯង។ បើយើងមានពោរពេញដោយគំនិតអវិជ្ជមាន វាអាចបំផ្លាញយើងបាន។ តាមលំដាប់លំដោយ ដើម្បីអភ័យទោស ខ្ញុំត្រូវតែយល់ជាមុនអំពីអ្នកដែលបានធ្វើ។ ការយល់ដឹង អំពីបុគ្គលដែលបានធ្វើអាចជួយអភ័យទោសបានយ៉ាងច្រើន។

វាជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក្នុងការព្យាបាលអ្នកដែលឈឺចាប់។ វាមិនមែនសម្រាប់តែអ្នកដែលឲ្យអ្នក ដទៃឈឺចាប់នោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនោះដែលកំពុងរងការឈឺចាប់នោះដែរ។

មានមនុស្សជាច្រើនដែលខូចចិត្តដោយសារតែការអាក្រក់នៅកុមារភាព។ ៨០-៩០% នៃ ៤០

ឧក្រិដ្ឋជនដែលជាប់ពន្ធនាគារបានប៉ះពាល់ដល់កុមារភាព។ ហើយយើងជាអ្នកដែលគួរជួយដល់ពួក គេ។ វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ពិតរបស់យើង ការអភ័យទោស និងការផ្សះផ្សាទៅពេលដែលយើង ស្រឡាញ់ និងប្រទានពរសូម្បីតែសត្រូវរបស់យើង។ សេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះពរនេះអាចព្យាបាល ព្រលឹងដែលរងរូស ឲ្យបានជាសះស្បើយ។ ហើយវាអាចធ្វើឱ្យយើង បានតែមួយនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។

តើយើងមានបទពិសោធន៍អាក្រក់ប៉ុន្មានក្នុងជីវិត? យើងនឹងមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តមុន ពេលយើងដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះ។ សេចក្តីសុខសាន្តក៏មិនស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះខ្ញុំដែរ។ កូនៗរបស់ខ្ញុំនឹង មិនអាចលូតលាស់បានល្អក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះទេ។ ជីវិតការងាររបស់ខ្ញុំមិនសប្បាយចិត្តទេ។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺមិនសប្បាយចិត្តនិងឈឺចាប់។ ប្រសិនបើយើងដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវមិនអាចអត់ទោស បាន វានឹងមានការឈឺចាប់និងវេទនាប្រាកដ?

យើងគួរអត់ទោស ហើយស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវជាមួយក្តីស្រឡាញ់នៃឈើក្តាងដែលព្រះអម្ចាស់បាន ប្រទានមក ពួកយើង។ WLS អនុញ្ញាតឱ្យយើងទទួលបានបទពិសោធន៍ផ្លាស់ប្តូរជីវិត និងព្រះគុណដ៏អ ស្វាប្បតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ។

ខ្ញុំនឹងអត់ទោស ហើយស្រឡាញ់ខ្លាំងសត្រូវ ជាមួយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃឈើឆ្កាងដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមកខ្ញុំ។

WLS អនុញ្ញាតឱ្យបង្កើតប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យមួយដែលអ្នកអាចផ្លាស់ប្តូរ និងផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់យើងតាមរយៈ ក្តីស្រឡាញ់។

ខ្ញុំនឹងអត់ទោស ហើយស្រឡាញ់ខ្លាំងសត្រូវ ជាមួយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃឈើឆ្កាងរបស់ព្រះអម្ចាស់។
[បន្ត]

[សេចក្តីបញ្ចប់]

ពេលវេលាលំបាកនៃឆ្នាំនេះ ឆ្នាំ ២០២១នេះ បានរត់ទៅឆ្ងាយដល់ចុងខែ។ ទោះបីយើងមានការប្រឈមអវិជ្ជមានប្រឆាំងនឹងបញ្ហា Covid-១៩ក៏ដោយក៏ព្រះបានផ្តល់ព្រះគុណត្រឹមត្រូវដើម្បីស្វ័យគ្រប់គ្រងជំងឺរាតត្បាតធ្ងន់ធ្ងរដល់យើងដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់។ ព្រឹត្តិបត្រនេះត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយគោលបំណងតូចមួយ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់ក្រុមជំនុំនៅកម្ពុជាជាមួយនឹងគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ព្រះគម្ពីរក្នុងការចែករំលែកអត្ថបទព្រះគម្ពីររបស់សាស្ត្រាចារ្យបួននាក់គឺ បណ្ឌិត ហ្គេត អូ បណ្ឌិត ប៉ូល ហាន បណ្ឌិត ហាង រ៉ុកគីម និង បណ្ឌិត វ៉ាយ យ៉ុងជុន ជាពិសេស John Calvin និង Dr. Jung Am, Yune Sun Park ត្រូវបានកែសម្រួលសម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍របស់អ្នកអានជាបែបបទពីរភាសា។

តាមការពុះពាររបស់ពួកគេ ខ្ញុំសង្កេតឃើញថាបេសកកម្មនៅកម្ពុជាមានគ្រាប់ពូជនៃក្តីសង្ឃឹមទៅថ្ងៃអនាគត។ ខ្ញុំរីករាយក្នុងការពង្រីកការបកប្រែដោយបញ្ចប់សៀវភៅល្អៗមួយចំនួន *Pilgrim's Progress* គោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ។ ពួកវានឹងត្រូវបានបោះពុម្ពឆាប់ៗនេះជាប្រភេទព្រាងក្នុងឆ្នាំនេះ។ ខ្ញុំសូមកោតសរសើរចំពោះអ្នកនិពន្ធសម្រាប់ការបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់។

នៅពេលដែលអ្នកអានអត្ថបទនេះ ខ្ញុំអធិស្ឋានឱ្យព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានជួបប្រទះដោយការស្វែងរកកំណប់ទ្រព្យដ៏មានតម្លៃពីស្ថានសួគ៌នៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេក្នុងពេលអាន។ នៅក្នុងរដូវកាលបុណ្យណូអែល ដើម្បីចងចាំការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ១:១៨) សូមឱ្យព្រះគុណនៃព្រះបន្ទូលបានបំផុសឡើង ព្រះគម្ពីរបានគង់នៅជាមួយអ្នកក្នុងថ្ងៃបុណ្យណូអែលនេះ។

ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

វិច្ឆិការ ០១ ២០២១

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត វ៉ាយ យ៉ុងជុន ប្រធាន CRFI & News Letter Editor
